February 1933.

THE

CHOWKHAMBÂ SANSKRIT SERIES

A

COLLECTION OF RARE & EXTRAORDINARY SANSKRIT WORKS.

NO. 422.

न्यायलीलावती

श्रीवल्लभाचार्य्यविरचिता ।

श्रीभगीरथठक्कुरकृतविवृतिसनाथेन श्रीवर्धमानोपाध्यायकृत-

प्रकाशेन समुद्भासिता

श्रीशङ्करमिश्ररचितकण्ठाभरणेन च समन्विता ।

काशीस्थ नित्यानन्दवेदविद्यालयप्रधानाध्यापकेन

पण्डित ढुण्ढिराजशास्त्रिणा।

टिप्पण्यादिभिः सम्पादिता ।

NYĀYA LĪLĀVATĪ

BY

VALLABHĀCHĀRYA

With the Commentaries of Vardhamānopādhyāya,

S'aṅkara Miśra and Bhagīratha Ṭhakkura.

Edited by Nyāyopādhyāya Pt. Dhundhirāja S'āstri

Principal N. V. Vidyalaya, Benares.

FASCICULUS IX-९.

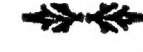
PUBLISHED & SOLD BY THE SECRETARY

CHOWKHAMBA SANSKRIT SERIES OFFICE,

Benares City.

1934

श्रीः

आनन्दवनविद्योतिसुमनोभिः सुसंस्कृता ।
सुवर्णाऽङ्कितभव्याभशतपत्रपरिष्कृता ॥ १ ॥
चौखम्बा-संस्कृतग्रन्थमाला मञ्जुलदर्शना ।
रसिकालिकुलं कुर्यादमन्दाऽऽमोदमोहितम् ॥ २ ॥
स्तबकः—४२२

Printed by Jai Krishna Das Gupta
at the Vidya Vilas Press, Benares.

THE
CHOWKHAMBA SANSKRIT SERIES.
A
COLLECTION OF RARE & EXTRAORDINARY SANSKRIT WORKS.
Nos. 355, 376, 379, 387, 400, 407, 409, 412 & 422.

THE
NYĀYA LĪLĀVATĪ

By

VALLABHĀCHĀRYA

With the Commentaries of Vardhamānopādhyāya,
S'aṅkara Miśra and Bhagīratha Ṭhakkura.

Edited with notes, Introduction, & Index etc.,

By

(1) PANDIT HARIHARA S'ASTRI
Lecturer, Benares Hindu University, 1-5 Fas.
(2) NYĀYOPĀDHYĀYA PANDIT DHUNDHIRĀJA S'ĀSTRI
Principal, N. V. Vidyalaya Benares. 6-9 Fas.

BENARES.
JAI KRISHNADÂS HARIDÂS GUPTA
The Chowkhamba Sanskrit Series Office

1934.

PRINTED, BY

JAI KRISHNA DAS GUPTA

Vidya Vilas Press,

Benares City.

1934.

चौखम्बा-संस्कृत-ग्रन्थमाला

(ग्रन्थ-संख्या ६४)

नं० ३५५, ३७६, ३७९, ३८७, ४००, ४०७, ४०९, ४१२, ४२२.

न्यायलीलावती

श्रीवल्लभाचार्य्यविरचिता ।

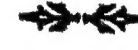
श्रीभगीरथठक्कुरकृतविवृतिसनाथेन श्रीवर्धमानोपाध्यायनिर्मित-
न्यायलीलावतीप्रकाशेन श्रीशङ्करमिश्रविरचितकण्ठाभरणेन च
समुल्लासिता ।

पण्डित हरिहरशास्त्रिणा-न्यायोपाध्याय पण्डितढुण्ढिराजशास्त्रिणा
च विस्तृतविषयसूचीटिप्पण्यादिभिः संपादिता ।

(खण्डाः १-९)

प्रकाशकः—
जयकृष्णदास हरिदास गुप्तः—
चौखम्बा-संस्कृत-सीरिज़ आफिस,
बनारस सिटी ।

१९९१.

आनन्दवनविद्योतिसुमनोभिः सुसंस्कृता ।
सुवर्णाऽङ्कितभव्याभशतपत्रपरिष्कृता ॥ १ ॥
चौखम्बा-संस्कृतग्रन्थमाला मञ्जुलदर्शना ।
रसिकालिकुलं कुर्यादमन्दाऽऽमोदमोहितम् ॥ २ ॥

भूमिका ।

(न्यायलीलावतीप्रकाशनोपक्रमः ।)

'अतिसंक्षिप्तचिरन्तनोक्तिभिः' इति सिद्धान्तमुक्तावलीकारिकास्थस्य अतिसंक्षिप्तपदस्य व्यावृत्तिमभिदधता महादेवभट्टेन दिनकर्यां 'ननु लीलावत्यादिप्राचीननिबन्धाध्ययनेनैव कारिकावलीप्रतिपादितोऽर्थो बोद्धव्य इति किमनेन भवत्कृतविशदनिबन्धनेनेत्यत आह अतिसंक्षिप्तेति' इत्युक्तम् । अध्ययनकाल एव तदवलोक्य कोऽसौ लीलावतीग्रन्थः, कश्च लीलावतीकार ? इत्युत्कलिकाकुलेन मया कालान्तरे मोहमयीस्थनिर्णयसागरयन्त्रालयात्प्रकाशितं श्रीमद्वल्लभाचार्यविरचितं न्यायलीलावतीनिबन्धं दृष्ट्वा सैवेयं लीलावतीति गुरुमुखादवधारितम्, किन्तु प्रशस्तपादभाष्यस्य निखिलटीकानिबन्धेभ्योऽस्या दुरूहरचनावत्त्वान्मुद्रितस्य पुस्तकस्य निष्टीकत्वात्प्रायशोऽशुद्धतया च पदार्थोद्देशविभागपरीक्षाप्रकरण एव कुंठितमतिना मया प्रातःस्मरणीयास्तातकल्पा गुरुवर्यं म० म० पं० अम्बादासशास्त्रिणो भूयोभूयस्तदध्यापनार्थं प्रार्थिता अपि नायं ग्रन्थो टीकासाहाय्यं विना यथावदध्यापयितुमर्हं इति श्रुत्वा निर्विण्णेन तूष्णींबभूवे । अनन्तरमस्मत्सौभाग्येन काशीस्थराजकीयसंस्कृतपाठशालीयमुख्याध्यक्षैः दार्शनिकप्रवरैः पण्डित गोपीनाथ कविराज एम, ए महोदयैः प्रोत्साहिता हिन्दूविश्वविद्यालये उपदेशकपदमलंकुर्वन्तस्तत्रभवन्तो हरिहरशास्त्रिणो वाराणसेयचौखम्बासंस्कृतसीरीजपुस्तकमालाध्यक्षश्रीजयकृष्णदासगुप्तमहोदयानामादेशेनेमां श्रीशङ्करमिश्रकृतलीलावतीकण्ठाभरणेन, भगीरथठक्कुरविरचितविवृतिसमुद्भासित—वर्धमानोपाध्यायविनिर्मित—न्यायलीलावतीप्रकाशेन च समेतां न्यायलीलवतीं संस्कृत्य प्रकाशयितुमारेभिरे । व्याप्तिपरीक्षाप्रकरणपर्यन्तं प्रकाशितायामस्यामस्माकं विद्वज्जनसमाजस्य च दुर्दैववशतोऽकाण्ड एवोक्तविद्वद्वर्ये दिवं गते तत्कृत्ये प्रकाशकमहोदयैरहं नियोजितोऽभूवम् । एतत्संशोधनसाहाय्यकारिणामादर्शमूलपुस्तकादीनामुपलब्ध्यादिविषयः प्रथमखण्डीयनिवेदन एव प्रथमसंशोधकमहोदयैर्व्यवेद्यत-स्तत्पिष्टपेषणमयुक्तं मत्वा तत्प्रतिज्ञातं टीकाप्रणेतृवृन्दसहितानां मूलकृतां कालादिनिरूपणमधिकृत्य यथोपलब्धमधुना विचारयामः ।

(वल्लभाचार्यसमयसंस्तवादिनिरूपणम्)

तत्र तावद्वैशेषिकराद्धान्तोक्तपदार्थपरीक्षणमूलनिबन्धरूपोऽयं वल्लभाचार्यनिबद्धो(१) न्यायलीलावतीग्रन्थः प्रशस्तदेवाचार्यकृतभाष्यवृत्त्यष्टकेष्वन्यतमो तद-

---

(१) टीकाकर्तृसमयपरिचयादिकमन्यत्र किरणावलीभूमिकादावनेकैरितिहासमर्मज्ञैर्निरूपितमित्युपेक्षितमस्माभिः ।

न्यो वेत्यनिर्णयैवास्माभिर्व्योमवतीसुक्तिसेतुव्याख्यानत्रयसमलङ्कृतस्य काशीस्थचौखम्बासंस्कृतपुस्तकमालायां प्रकाशितस्य प्रशस्तपादभाष्यस्य भूमिकायां लीलावत्यपि मुद्रितेति अतथ्यमेव प्रलपितम्, यतो कन्दलीव्याख्यातृभी राजशेखरजैनाचार्यैः पञ्जिकाख्यायां न्यायकन्दलीव्याख्यायां वक्ष्यमाणप्रकारेण भाष्यटीकाकाराणां क्रमोऽवधारितः—

'इह किल पूर्वमजिह्मब्रह्माभ्यासदूरीकृतप्रमादाय मुनये कणादाय स्वयमीश्वर उलूकरूपधारी प्रत्यक्षीभूय द्रव्यगुणकर्मसामान्यविशेषसमवायलक्षणं पदार्थषट्कमुपादिदेश, तदनु स महर्षिर्लोकानुकम्पया षट्पदार्थरहस्यप्रपञ्चनपराणि सूत्राणि रचयाञ्चकार। तेषु सूत्रेषु प्रशस्तदेवकरो भाष्यं सकृद्गुणनमात्रेण महोग्रदष्टकविषापहारदृष्टलोकोत्तरवैभवं चकार। तत्र चतस्रो वृत्तयो निर्वृत्ताः। एकां व्योमवतीनाम्नीं वृत्तिं व्योमशिवाचार्यो जुगुम्फ, द्वितीयां तु न्यायकन्दल्यभिधानां श्रीधराचार्यः सन्दर्भ, तृतीयां किरणावलीनाम्नीमुदयनाचार्यस्ततान, चतुर्थीं तु लीलावतीतिख्यातां श्रीवत्साचार्यो बबन्ध। चतस्रोऽपि गम्भीरार्थास्तत्रेमां न्यायकन्दलीं प्रारभमाणः श्रीधरदेव' इत्यादिना। एतेन श्रीवत्सकृता लीलावती वल्लभाचार्यविरचितन्यायलीलावतीतो भिन्नाऽद्ययावत् केनाप्यनुपलब्धापि अवश्यं दार्शनिकसृष्टौ वर्तत इत्यवधार्यते। एवञ्चायं प्रकृतनिबन्धो न भाष्यव्याख्यारूपः किन्त्वाचार्यवर्यैर्वल्लभैः स्वप्रतिभया स्वातन्त्र्येण वैशेषिकराद्धान्तसिद्धपदार्थपरीक्षणार्थं स्वमताविष्करणार्थञ्चान्यवैशेषिकनिबन्धेभ्यो विलक्षणो नूतनशैल्या निबद्ध इति विद्वांसस्तत्पठनेन स्वयं निर्धारयिष्यन्ति। वयमपि यथामति तद्विषयमवलम्ब्यानुपदमेव विवेचयिष्यामः।

एष च मिथिलादेशजातो विद्वद्वरेण्यः लीलावत्यां किरणावलीकर्तुर्महानैयायिकस्य श्रीमदुदयनाचार्यस्य नामोल्लेखात् दशमशताब्द्यां वर्तमानात् ततोऽर्वाचीनः, द्वादशशताब्द्यारम्भे कृतस्थितिना वर्धमानोपाध्यायेन व्याख्यातत्वाच्च ततः प्राचीनो खीष्टीय ९८४ तथा ११७८ वर्षयोर्मध्य आसीत्। उदयनाचार्यादीनां मैथिलेयानां नैयायिकानां मिथिलोद्भवत्वेन तत्र न्यायशास्त्रस्य बाहुल्येन प्रचाराच्च कदाचिद्वल्लभाचार्यस्यापि मैथिलत्वं सम्भाव्येत। वर्धमानोपाध्यायकृतो न्या० ली० प्रकाशः(१) रघुनाथशिरोमणिप्रणीतो न्या० ली० दीधितिः(२) शंकरमिश्रविरचितं कण्ठाभरणं(३)चेति टीकात्रयमेवास्या न्यायलीलावत्या इति मोहमय्यां मुद्रिते मूलमात्रन्यायलीलावतीनिबन्धप्रस्तावे मङ्गेशरामकृष्णतैलङ्गप्रवरा आहुः। तन्मन्दम्। उदयनाचार्यादर्वाचीनत्वस्य वर्धमानोपाध्यायात्प्राचीनत्वस्य चापाततोऽवधारयितुं शक्यत्वेऽपि निर्दिष्ट एव समये प्रबलप्रमाणाभावात् मैथिलेयत्वे प्रमाणसद्भावात्तत्र टीकासप्तकसत्त्वेन चायुक्तत्वादिति ब्रूमः।

केचित्तु गङ्गेशोपाध्यायकृतात् तत्त्वचिन्तामणेः परं विश्वनाथकृतसिद्धान्तमुक्तावल्याः पूर्वं चाध्ययनाध्यापनादौ न्यायलीलावतीनिबन्ध एव न्यायवैशेषिकप्रकरणग्रन्थेषु प्रचलित आसीदिति पूर्वप्रदर्शितदिनकरोक्तेश्चिन्तामणिटीकाकारकृतवल्लभमतखण्डनदर्शनाच्चावगम्यतेऽतस्त्रयोदशशताब्दी चतुर्दशशताब्दी वा न्यायलीलावतीकर्तुः समय इति वदन्ति ।

तदतीवान्याय्यम्, यतः सप्तपदार्थीनिबन्धप्रणेतुः शिवादित्यस्योल्लेखात् वैशेषिकदर्शनावलम्बिनो रत्नकोशाख्यमहानिबन्धकृतस्तस्योट्टङ्कनात् स्वीयपञ्चशताधिकैकादशशतसंवत्सरादूर्ध्वं श्रीहर्षसमकालिकतया वा द्वादशशताब्द्या अन्तिमे भागे वर्तमानस्य गङ्गेशोपाध्यायस्य तनूजन्मना (1250 A. D.) त्रयोदशशताब्द्यां वसता वर्धमानोपाध्यायेन प्रकाशाख्यव्याख्यया समलंकृतेयं न्यायलीलावतीत्यत्र न केषाञ्चिदपि वैमत्यम् ।

वस्तुतस्तूक्तरीत्योदयनवर्धमानयोर्मध्यकाल एव सम्भवत्स्थितिकस्य वल्लभाचार्यस्यान्तर्गालिकनिर्देशाद्दसमयावधारणहेतोरभावेऽपि

उदयनबलभद्राभ्यां सप्तशतीशिष्यसोदराभ्यां मे ।
द्यौरिव रविचन्द्राभ्यां प्रकाशिता निर्मलीकृत्य ॥

इति शृङ्गारसप्तशत्यां गोवर्धनाचार्योक्त्या बलभद्राख्यस्तच्छिष्य एव वल्लभाचार्य इति नाम्ना विख्यातोऽभूदित्यनुमीयते । गोवर्धनाचार्याश्च

ख्यातो गोवर्धनाचार्यो उमापतिधरस्तथा ।
शरणो जयदेवश्च धोयी कविनृपः क्रमात् ।
राज्ञा लक्ष्मणसेनस्य पञ्चरत्नानि संसदि ॥

इति पञ्चरत्नोक्त्या लक्ष्मणसेनस्य राज्ञः सभापण्डिता आसन्निति निष्पद्यते । लक्ष्मणसेनसमयस्तु न्यायवार्तिकभूमिकायां म० म० विन्ध्येश्वरीप्रसादद्विवेदिभिः १०२९ शाकाब्दोऽवधारितः, तथाच तत्समकालस्य बलभद्रापरनाम्नो वल्लभाचार्यस्यापि एकादशशताब्द्येव काल इति सङ्गच्छते । एवं चाचार्यवल्लभाः गंगेशोपाध्यायसमकालीनास्तत्पूर्वकालीना एव वेति वक्ष्यामः । अत्र च गोवर्धनाचार्यस्य भ्रातोदयनाचार्य एव लक्षणावल्यादिनिबन्धप्रणेता इति न भ्रमितव्यम्, 'तर्काम्बराङ्कप्रमितेष्वि'त्यादिलक्षणावलीनिर्दिष्टसमयस्यास्य च समयस्य महदन्तरसत्त्वात् । यतश्च न्यायलीलावतीकर्तुर्वल्लभस्य केवलमाचार्य इति गुरुसम्प्रदायाधिगता बिरुदावली सर्वपुस्तकेषूपलभ्यते नैयायिकतया कुशाग्रबुद्धित्वात् रविणोपमितश्च श्रीमता गोवर्धनाचार्येणाऽतोऽपि न बलभद्रस्य वल्लभत्वसम्भावनायां काचित्क्षतिरिति । एवं सति न्यायलीलावतीग्रन्थकर्ता वल्लभाचार्य एकादशशताब्द्यामेव मिथिलादेशे बभूवेति आधुनिकानां मैथिलविदुषां राद्धान्त एव निरवद्यः प्रतिभाति ।

(ग्रन्थरचनाशैली विषयसमालोचनाच)

'त्रिविधा चास्य शास्त्रस्य वृत्तिः' इति समानतन्त्राचार्यप्रवरवात्स्यायनमहर्ष्युक्तिं प्रमाणयता वल्लभाचार्येण वैशेषिकसिद्धान्तसिद्धपदार्थानामुद्देशाख्यां लक्षणाख्यां च प्रवृत्तिं प्रशस्तपादभाष्यलक्षणावल्यादिनिबन्धैर्गतार्थां मन्यमानेन परीक्षाख्यैव तार्तीया प्रवृत्तिः प्राधान्येनावलम्बिताऽत्र न्यायलीलावतीनिबन्धे। तत्र च प्रथमे विभागपरिच्छेदे 'षडेव पदार्थाः' (पृ० १० पं० १) इत्याद्युपक्रमेण पदार्थोद्देशविभागपरीक्षां विदधताऽऽचार्येणा(१)भाव(२)तमः(३)क्षणिक(४)शक्ति(५)ज्ञातता(६)ऽऽधाराधेयभाव(७)सादृश्याख्यानां सप्तपदार्थानामतिरिक्तत्वमाशंक्य यथा पदार्थान्तरत्वखण्डनं प्राचीनशैल्या विहितन्तथा नान्यत्र मूलनिबन्धग्रंथेषूपलभ्यत इति स्वयमेव ज्ञास्यन्ति पाठकाः। एवमेवाग्रे 'पृथिव्यादीनां द्रव्यत्वाद् गुणवत्त्वाद्वा भेदः' (पृ० ८८ पं० १) इत्याद्युक्त्या पदार्थानां न्यूनत्वमपि संभवतीत्यभिप्रायेण पदार्थोद्देशविभागाक्षेपतत्समाधानपरिपाट्यपि वल्लभाचार्याणामेव नान्येषामद्ययावदुपलब्धानां वैशेषिकदर्शननिबन्धकाराणामित्यपि व्यक्तम्। तथा द्रव्यविभागपरीक्षायामपि केवलं पृथिव्यादिपरीक्षाक्रम एव न्यायलीलावतीकारेणावलम्बितो न लक्षणोद्देशवर्णनक्रम इत्यपि नूतनमेवान्यनिबन्धेभ्यः। तत्राप्यवयविपरीक्षायां परमाणुपुञ्जवादिबौद्धमतखण्डनप्रकारो व्यासत इहैव यादृगुपलभ्यते नान्यत्र तथा। बहिरिन्द्रियशरीरविषयाणां द्रव्यान्तरत्वाक्षेपाभिप्रायेण द्रव्यविभागपरीक्षा सृष्टिसंहारविधिस्थप्रलयपरीक्षा परमाणूनां द्रव्यान्तरत्वाक्षेपसमाधानपरलीलावतीस्थपरीक्षाप्रकरणं चातीवहृदयङ्गमं नैयायिकसचेतसाम्। एवं भूषणमतखण्डनपूर्वकं प्राचीनार्वाचीनप्रणाल्या कालदिशोः परीक्षायां क्षणिकविज्ञानसन्ततिपक्षनिरासद्वाराऽऽत्मन इतरभेदसाधने, मनस इतरभेदसाधने च वल्लभाचार्यपरिगृहीता शैली नवीनैव।

गुणविभागपरीक्षायामपि द्वित्वादिसंख्यास्थापने भासर्वज्ञमतखण्डनं दीर्घत्वपरिमाणविशेषस्यास्वीकारो द्विपरत्वप्रतिबन्दीनिरासद्वारा द्विपृथक्त्वव्यवस्थापनमवयववर्तिना संयोगाभावेनावयविनि संयोगस्य सादेश्यव्यपदेशविषयत्वमात्रस्यैवाव्याप्यवृत्तित्वव्यवहारनिबन्धनत्वात्संयोगस्यापि वस्तुतो व्याप्यवृत्तित्वमिति च सर्वतन्त्रस्वतन्त्राणां वल्लभाचार्याणां स्वतंत्रं स्वमतमेव। एवं परत्वापरत्वयोः परीक्षायां किरणावलीकारमतनिर्भत्सनं भूषणकारमतस्य कणभक्षपक्षाक्षमामात्रविजृंभितत्वप्रदर्शनं चातीव चमत्कारकारि। प्रत्ययमात्रेषु यथार्थत्वं मन्यमानानां गुरुमततत्त्ववेदिनां मतस्य निरासोऽन्यथाख्यातिस्थापनं च विपर्ययपरीक्षायां, भूषणमतखण्डनपूर्वकमनध्यवसायस्थापना, स्वप्नाख्याविद्यास्थापनपूर्वकं बाह्यार्थभङ्गवादिमतखण्डनं, प्रत्यक्षपरीक्षायां सर्वज्ञप्रत्यक्षावधारणप्रक्रिया

चान्यत्राहष्टचरी विशेषतो विदुषां रुचिकरीति वदामः । तथा चार्वाकमतखण्डनद्वाराऽनुमानप्रामाण्यव्यवस्थापने संक्षेपत उदनाचार्योक्तानुपाधित्वरूपव्याप्तेः पूर्वपक्षीयैकमात्रव्याप्तेश्च निरासपूर्वकं कार्त्स्न्येन साधनस्य साध्यसंबंधरूपव्याप्तिस्वरूपस्य निरूपणे तज्ज्ञापकानुपाधिकत्वकथनेऽत्यतिप्राचीना प्रौढयार्थया च निबन्धनशैली गंगेशोपाध्यायकृतामतिविस्तृतां व्याप्तिनिरूपणरीतिमत्यतिशेतेऽतो गङ्गेशोपाध्यायाद्वल्लभाचार्याः पूर्वकालीना इत्युक्तौ न किञ्चिदप्यसमञ्जसं स्यात् । तत्र तावल्लीलावतीनिबद्धस्य 'नापि साध्याभावविरोध' (पृ० ५०० पं० १) इत्येकपूर्वपक्षिव्याप्तिनिरूपणस्यैव कृत्स्नः पूर्वपक्षिव्याप्तिसमुदायो गंगेशोपाध्यायेन स्वमतिवैभवेन प्रसारितोऽन्ते चानौपाधिकत्वरूपव्याप्तिस्थापनं टीकाकृदभिमतोक्तविधव्याप्तिनिरासश्चोभयत्रापि समान इति च न्यायलीलावतीं निभृतमवलंब्यैवांशोऽयमेतावतीं दुरूहतां नव्यशैल्या प्रापित इति प्रतिभाति । यतस्तत्पुत्रेण वर्धमानोपाध्यायेन न्यायलीलावतीकारप्रदर्शितस्य 'का पुनर्व्याप्तिः ? साधनस्य साहित्यं कार्त्स्न्येन' (पृ० ४९६ पं० १) इति ग्रन्थस्य व्याख्यानं विदधता 'नन्वेकव्यक्तिकव्याप्तौ न कार्त्स्न्यार्थः, अनेकव्यक्तिकेऽपि सकलधूमसम्बन्धस्य प्रत्येकं वह्नावभावः, अत एव न कृत्स्नेन साध्येन साधनस्य सम्बन्धो व्याप्तिः, विषमव्याप्ते तदसम्भवाच्चे' (पृ० ४९६ पं० १७) त्याद्यारभ्य सिद्धान्त्यभिमततदर्थप्रदर्शनपर्यन्तं, तत्त्वचिन्तामणौ धृतस्य 'नापि कार्त्स्न्येन सम्बन्धो व्याप्तिः एकव्यक्तिके तदभावात्, नानाव्यक्तिकेऽपि सकलधूमसम्बन्धस्य प्रत्येकवह्नावभावात्, अत एव न कार्त्स्न्येन साध्येन सम्बन्धो व्याप्तिः विषमव्याप्ते तदभावाच्चे' (क० मु० पु० पृ० ३ पं० २३)—त्यादिपाठस्यैव 'अत्रोच्यते' इत्यादिग्रन्थपर्यन्तं प्रायश आनुपूर्व्यैवोल्लेखः कृतः । एवं सिद्धान्तलक्षणीये—'यत्संबंधितावच्छेदकरूपवत्त्वं यस्य तस्य सा व्याप्तिः, तथाहि धूमस्य वह्निसम्बन्धित्वे धूमत्वमवच्छेदकं धूममात्रस्य वह्निसम्बन्धित्वात्, वह्नेस्तु धूमसम्बन्धे न वह्नित्वमवच्छेदकं धूमासम्बन्धिनि गतत्वात्, न ह्यतिप्रसक्तमवच्छेदकं संयोगादौ तथात्वादर्शनात्, किंत्वार्द्रेन्धनप्रभववह्नित्वं धूमसंबन्धितावच्छेदकं, तादृशं च व्याप्यमेव । यद्वा यत्समानाधिकरणान्योन्याभावप्रतियोगि यन्न भवति तेन समं तस्य सामानाधिकरण्यम्' (पृ० ४९८ पं० ८) इत्यादिग्रन्थेन न्यायलीलावतीप्रकाशे प्रदर्शिते व्याप्ती अपि तत्त्वचिन्तामणिस्थ (क० मु० पु० पृ० ५--६)सिद्धान्तव्याप्तिलक्षणद्वयादानुपूर्व्याऽक्रमं समुद्धृते । व्याप्तिवत्तर्कविषयः सिद्धान्तोऽपि न्यायलीलावतीनिबद्धो चिन्तामणिसम्वादीति सूक्ष्मदृष्ट्या विचार्यमाणेऽवश्यं बुद्धिमारोहतीति कृतमप्रासंगिकविचारेण ।

एवमग्रेऽपि वैशेषिकमतसिद्धप्रमाणद्वयस्थापनाय शब्दादिमानान्तरभङ्गनिरूपणे

किरणीवलीकारमतखण्डनम्, अनुपलब्धिनिरासे मीमांसकमतखण्डनप्रौढोप्रदर्शनपूर्वकमभावतद्विभागपरीक्षाक्रमश्च वल्लभाचार्याणामाचार्यत्वमन्वर्थयतीत्यत्र न कश्चित्सन्देहः । अपवर्गपरीक्षायामप्यभावप्रसङ्गसङ्गतायां वेदान्तित्रिदण्डिभट्टाद्यभिमतमुक्तिपदार्थनिरसनपूर्वकं दुःखप्रागभावरूपापवर्गस्य पुरुषार्थत्वसाधनं, द्व्यवयववादिजैनमतखण्डनपूर्वकं पंचावयवस्थापनं, हेत्वाभासपरीक्षणान्ते स्मृतेर्मानान्तरत्वनिरासपूर्वकं युक्त्याऽतीन्द्रियस्यापि गुरुत्वस्येन्द्रियप्रवृत्तिविषयत्वसाधनं चाचार्यवल्लभस्यालौकिकमेवान्यत्रानुपलंभात् । तथाऽग्रे प्रोक्षणादिजन्यसंस्कारखण्डनपूर्वकन्तत्त्रैविध्यस्थापनं शब्दे द्रव्यत्वसाधकानुमाननिरासपूर्वकं गुणत्वस्थापनं, स्फोटवादिवैयाकरणमतखण्डनं च यद्यप्यन्यत्रोपलभ्यते, तथापि रूप्यादिचतुर्विंशत्यतिरिक्तगुणाक्षेपसमाधानपूर्विका गुणनियमनशैली नान्यत्र कुत्रचिदीदृशी भाष्यादिप्राचीननिबन्धेषूपलभ्यत इत्ययमपि विशेषो गुणपरीक्षायामतीव हृदयङ्गमः ।

कर्मविभागपरीक्षान्तेऽतद्व्यावृत्तिरेव जातिर्नान्या वस्तुभूतेति बौद्धमतखण्डनरीतिः, परापरातिरिक्तसामान्याक्षेपसमाधानप्रकारश्च, प्राचीनवैशेषिकारहस्योद्घाटनपरोऽतीवप्रौढपाण्डित्यप्रकाशको न्यायलीलावतीकाराणाम् । एवमेव समवायपरीक्षायां विशेषणताविशेष्यतयोः स्थलविशेषान्तर्भावेण स्वरूपभेदकथनपूर्वकं समवायस्य वैशेषिकमतेऽप्रत्यक्षत्वेऽपि समानतन्त्रशोडषपदार्थमतमाश्रित्य महताऽऽडम्बरेण प्रत्यक्षत्वव्यवस्थापनं च विभागपरिच्छेदेऽत्यन्तमुपादेयो न्यायलीलावत्याः वैदग्ध्यविधायको भागविशेषः । व्यतिरेकिरूपवैधर्म्यज्ञानाधीनस्य व्यावृत्तत्वेन पदार्थज्ञानस्यैव तत्त्वज्ञानत्वात् व्यतिरेक्यनुमानपरीक्षापूर्वकं 'व्यावृत्तिर्व्यवहारो वा लक्षणस्य प्रयोजनम्' इत्यभियुक्तोक्तेर्विवेचनद्वारा सकलपदार्थानां प्रातिस्विकलक्षणवर्णनस्यान्ते संशयस्य महर्षिवात्स्यायनोद्योतकराभिमतपंचविधत्वत्रैविध्यखण्डनपूर्वकं परमन्यायाचार्यवाचस्पतिमिश्रमतखण्डनं भूषणमतनिरासपूर्वकं प्रमाणसामान्यलक्षणं च वैधर्म्यपरिच्छेदे वल्लभाचार्येण स्वमतिप्रागल्भ्यादेवोट्टङ्कितम् ।

साधर्म्यस्यान्वयिहेतुत्वेनात्मतत्त्वावबोधकत्वात्तत्परिच्छेदेऽस्तित्वादिसाधर्म्यपरीक्षणान्ते हेतुफलभावानङ्गीकारे आत्मादितत्त्वाव्यवस्थितौ न निःश्रेयसप्राप्तिरिति सङ्गत्या द्रव्यादिप्रक्रियापरिच्छेदे सिंहावलोकनन्यायेन द्व्यणुकसिद्ध्याक्षेपसमाधानयुक्तीनां पिठरपाकमापक्षितां पीलुपाकयुक्तीनां च प्रदर्शनद्वारा पाकजप्रक्रियावर्णनम्, अन्ते द्वित्वाद्युत्पत्तिप्रक्रियाक्षेपसमाधानाय संख्याप्रक्रियाप्रदर्शनम्, 'बाधकाभावात् द्व्यणुकपरिमाणमेव त्रसरेणुपरिमाणजनकमस्त्वि'त्याक्षेपस्य 'चातुर्विधमपि जन्यपरिमाणं संख्यापरिमाणप्रचयजन्यमि'ति भाष्याक्षेपस्य च समाधानार्थं परिमाणप्रक्रियाप्रदर्शनम्, द्विपृथक्त्वसाधनाय पुनः पृथक्त्वप्रक्रियाया संयोगविभागादिपरीक्षणस्य च संयोगादिसंस्कारान्तप्रक्रियायाश्चान्ते प्रदर्शनमित्येव-

नेकविधस्यापि पदार्थस्य स्थलान्तरे वर्णनात्मिका सूत्रकारशैली वल्लभाचार्येण किमिति समवलम्बितेति स एव जानात्यस्य प्रयोजनम् ।

(न्यायलीलावत्या भाष्यातिशायिविषयत्वम्) ।

एवञ्चोक्तरीत्याऽभावादिनिरूपणं प्रगाढपाण्डित्येन विवेचयता वल्लभाचार्येण न्यायलीलावतीनिबन्धः प्रशस्तपादीयधर्मसंग्रहापरपर्यायभाष्यनिबन्धविषयातिशायित्वाद्दार्शनिकसृष्टौ प्रख्यातिं नीतस्तत्त्वचिन्तामण्यादिमहानिबन्धाध्ययनाध्यापनात्पूर्वकालमारभ्य मिथिलायां बङ्गदेशे च पठनपाठनादावत्यन्तप्रचलितो बभूवेति श्रूयतेऽवधार्यते च तदुपरिलिखिताभिस्तद्देशीयप्रसिद्धनैयायिकैर्व्याख्यानपरम्पराभिर्यतोऽत्राऽद्ययावत्

(१) न्यायलीलावतीविवेकः (पक्षधरमिश्रकृतः) (1275) A. D

(२) न्या० ली० रहस्यम् (मथुरानाथतर्क० कृतम्) (1570) A.D.

(३) न्या० ली० विभूतिः (रघुनाथशि० कृता)(1477-1547) A. D

(४) न्या० ली० प्रकाशः (रामकृष्णभट्टाचार्यकृतः)

(५) न्या० ली० वर्धमानेन्दुः (वाचस्पतिमिश्र) (1450) A. D

(६) न्या० ली० कण्ठाभरणम् (शङ्करमिश्रकृतम्) (1450) A. D

(७) न्या० ली० प्रकाशः (वर्धमानोपाध्यायकृतः) (1250)

इति सप्तटीकाः पुरातन्य उपलभ्यन्ते । प्रकाशव्याख्यानस्यापि मथुरानाथतर्कवागीशकृतं रहस्यं(१) रघुनाथशिरोमणिकृता दीधितिः (२) भगीरथठक्कुरकृता विवृति(३)श्चेति तिस्रो व्याख्या विहिताः ।

(उपसंहारः ।)

एवमुक्तविशेषैरत्युत्कृष्टस्याऽस्य न्यायलीलावतीनिबन्धस्य दुर्घटे संशोधनकार्ये मदीयमित्रवरैः व्याकरणाचार्यैः पण्डितप्रवरहारानचन्द्रशास्त्रिभिर्विषमस्थलाक्षरसंयोजनव्याख्यादिना सम्यगनुगृहीतोऽस्मि, तथा काशीस्थराजकीयसंस्कृतपाठशालाध्यक्षपण्डितगोपीनाथकविराजमहोदयैश्च वल्लभाचार्याणामैतिह्यविषये यत्प्रबोधितोऽभूवन्तेनैतयोरुपकृतिं शिरसा वहन् यदत्र प्रमादादिजन्यं दोषजातं दृश्येत तत्सहृदयैः सद्भिः क्षन्तव्यम् इति प्रार्थयते—

वसन्तोत्सवः ।
१९९०

विदुषामनुचरः ।
ढुण्ढिराजशास्त्री ।

श्रीमद्वल्लभाचार्यकृतन्यायलीलावतीनिबद्ध–

प्रकरणानां सूचीपत्रम् ।

(१) विभागपरिच्छेदे —

॥ श्रीः ॥

सटीकन्यायलीलावत्या विषयानुक्रमणिका ।

(१) पदार्थोद्देशपरीक्षाप्रकरणे—

(६) वायुपरीक्षाप्रकरणे--

(७) इन्द्रियपरीक्षाप्रकणे—

(८) शरीरपरीक्षाप्रकरणे—

(१२) परमाणुपरीक्षाप्रकरणे—

(१३) आकाशपरीक्षाप्रकरणे--

(१४) कालपरीक्षाप्रकरणे--

(१५) दिग्परीक्षाप्रकरणे--

(१८) संख्यापरीक्षाप्रकरणे--

(२८) अनध्यवसायपरीक्षाप्रकरणे—

(३०) योगिप्रत्यक्षपरीक्षाप्रकरणे—

(३४) तर्कपरीक्षाप्रकरणे—

(४३) अपवर्गपरीक्षाप्रकरणे—

(४४) न्यायपरीक्षाप्रकरणे—

(५२) धर्माधर्मपरीक्षाप्रकरणे—

(५६) सामान्यतद्विभागपरीक्षाप्रकरणे—

(५७) विशेषपरीक्षाप्रकरणे—

(५०) व्यतिरेकिपरीक्षाप्रकरणे—

(५९) व्यतिरेकिविशेषपरीक्षाप्रकरणे—

(६१) पदार्थलक्षणप्रकरणे—

(६२) द्रव्यलक्षणप्रकरणे—

(६३) गुणलक्षणप्रकरणे—

(६४) षट्पदार्थसाधर्म्याक्षेपप्रकरणे—

(६६) द्रव्यप्र० द्व्यणुकसिद्धिप्रकरणे—

शुद्धिपत्रम् ।

अशुद्धिः	शुद्धिः	पृ.	पं.
पुत्रः प्री	पुत्रप्री	१	३
पष्ठ्य	षष्ठ्य	,,	१०
षवेत्वं	षंवत्वं	२	३१
स्तत्	स्तम्	५	१२
न्यादिलक्षण	न्यादिलक्षण	८	९
तिभावः	दितिभावः	,,	११
तजज्ञानं	तज्ज्ञानं	,,	३१
घत्वनेति	घत्वेनेति	१८	१३
भावदिति	भाववदिति	१९	११
नीलत्वान्न	नीलरूपवत्त्वान्न	२०	१६
षट्पदार्थाः । विधर्मे	षट्पदार्थविधर्मे	२१	१
स्तु वैशिष्ट्ये	स्तु वैशिष्ट्यवैशिष्ट्ये	२४	२०
पुरूप	पुरुष	२५	२०
व्यक्त्त्वात्	व्यक्त्यत्वात्	२८	८
त्व सिद्धा	त्वे सिद्धा	,,	,,
तज्ज्ञानं	तज्ज्ञानं	,,	२०
तज्ज्ञाने	तज्ज्ञाने	,,	,,
सादृयं	सादृश्यं	२५	८
षडभवा	षडभाव	३०	१९
बुद्युत्पत्तौ	बुद्ध्युत्पत्तौ	३२	१०
पञ्चकं	पञ्चकं	,,	१६
द्यन्योन्यो	द्यन्योन्या	,,	२७
नत्वेवं	नन्वेवं	३५	२७
विनिमग	विनिगम	३६	२३
नीलरूवत्व	नीलरूपवत्त्व	३७	६
अनेनादि	अनेन हि	४०	२५
विनात्यन्योन्या	विनेत्यन्योन्या	४४	१६
नन्वेवं	नन्वेवं	४८	२८
सम्बन्धवदिति	त्सम्बन्धेति	४९	२
कांशेना	कारिकांशेना	,,	९
वैकल्पा	वैकल्या		५
संयाग	संयोग		११

अशुद्धिः	शुद्धिः	पृ.	पं.
सामाग्रय	सामग्रय	५६	८
नवस्या	मानवस्या	,,	९
स्यन्दा	स्पन्दा	५९	१४
विराधि	विरोधि	६४	४
न्धे नैर	न्धनैर	६९	२५
भावस्या	अभावस्या	७७	१२
बर्हिभाव	बहिर्भाव	७८	८
भावेन षडेव	भावे न षडेव	९४	४
द्रव्यानीति	द्रव्याणीति	१०७	८
रीक्षकानां	रीक्षकाणां	,,	१२
तत्मात्र	तन्मात्र	१०८	१५
स्यवेति	स्येवेति	,,	३०
मण्यादो	मण्यादौ	११३	१३
तेनैविडय	तेनैविड्य	११८	१९
स्यत्येर्थः	स्येत्यर्थः	१२६	२३
च्छेन	वच्छेदेन	,,	२७
पदेनेव	पदेनैव	१३५	२६
लभ्यते	लभ्येत	१३७	५
च स्फटिकादा	च न स्फटिकादा	१३९	११
नभ्युमगमे	नभ्युपगमे	१४३	९
स्रावववयवानां	स्रावयवानां	,,	१८
धीपते	धीयते	१५४	१३
किं चेति	किं चेति	१६६	१६
माप	मपि	१६८	२
नादूभूत	नोदूभूत	,,	३
तत्याद्य	तेत्याद्य	;,	२५
तेन द्यणु	तेन न द्यणु	,,	२८
न्द्रियं	न्द्रियं	१७३	९
परास्त्वितिभवा	परन्त्वाभिभवा	१७७	१०
नुलबन	नुलबण	१७८	८
वैधर्म्मा	वैधर्म्या	१८२	२३
पपादयति	पपादयति	२०२	१०

अशुद्धिः	शुद्धिः	पृ.	पं.
वायुत्वदि	वायुवदि	२०३	१५
विनिगकं	विनिगमकं	२०६	२९
श्रीव्याप्तिः	श्राव्याप्तिः	२०८	२८
मनस्त्वदि	मनस्त्ववदि	२११	१७
यद्रव्ये	यद्द्रव्ये	२१२	२७
सिद्धर्थं	सिद्ध्यर्थं	,,	२९
भूमी	भूमि	२१३	२६
नत्वाग	नन्वाग	२१४	१६
द्धदीति	द्धरिति	२२३	१९
ब्राह्मणोपि	ब्राह्मणोपि	२२७	१०
साधनेमे	साधनमे	२२६	२१
रो द्रव्या	रो न द्रव्या	२३८	२१
वीश्वाधी	वीश्वराधी	२३९	४
योगोपपास्थि	योगोपस्थि	२४०	६
पक्षाता	पक्षता	,,	११
कालीश	कालीनश	,,	१५
यान्तु	यान्तु	,,	२६
तरमभावः	तरतमभावः	२६२	७
द्यणुकव्य	द्यणुकस्य	२६३	१२
यत्सिद्ध	तात्सिद्ध	२७९	१९
पलणं	पलक्षणं	२८१	११
स्पन्दः	स्पन्दाः	२८३	१४
मुमाधिः	मुपाधिः	२९०	२
धर्म्मणा	धर्मोणा	२९२	७
तद्वोदति	तद्वादिति	३०१	१२
मवेच्छेद	मवच्छेद	३०८	१२
मागत्योक्तम्	मगत्योक्तम्	३१०	२५
द्रव्यानि	द्रव्याणि	३१३	९
,,	,,	,,	११
स्पर्शत्व	स्पर्शवत्त्व	३२८	१२
येन	तेन	,,	२५
भेदेसि	भेदासि	३३०	१३

अशुद्धिः	शुद्धिः	पृ.	पं.
त्वं स्यात्	त्वं न स्यात्	३३१	७
कारण	करण	३३४	२२
व्यदृष्ट	व्यदृष्ट	३३८	२४
त्मनःसंयो	त्ममनःसंयो	३३९	८
ह्याजज्ञा	ह्याज्ञा	३४०	९
न्नैष इत्याह	नैषदोष इत्याह	३४८	१३
स्यातु	स्यात	३४९	१
वैशेषिकारणां	वैशेषिकाणां	३५०	९
तमांत	तमंति	३५२	१२
महद्य	महद्य	३५९	१३
गोचरबहुत्व	गोचरं बहुत्व	३६४	१
एव तावन्ति	एव न तावन्ति	३७५	८
समन्धा	सम्बन्धा	,,	११
सन्बन्ध	सम्बन्ध	,,	१६
पेक्ष	क्षेप	४०९	८
कोद्युप	कोट्युप	४१९	३
तिपिद्धम	तिषिद्धम्	४६२	२१
ह्याभेदपक्षे	ह्याभेदपक्षे	४६६	१८
आकाशमु	आशयमु	४७८	१३
माणव चा	माणु चा	,,	१८
सानव्या	साधनव्या	४७९	३
रेतदूव्याप	रेतद्व्याप	५०२	१२
प्रसङ्गत्या	प्रसङ्गासङ्गत्या	५१३	२८
ननु	ननु	५१६	८
शङ्कोनि	शङ्कानि	५१७	८
स्यनास्था	स्यनवस्था	५१८	८
यावत्त्वं	यावत्स्व	५२२	५
पमानास्या	पमानस्या	५३३	१९
घटनास्तिता	पटनास्तिता	५६०	९
पटनास्तिता	घटनास्तिता	,,	१०
विशेष्यस्य	विशेषस्य	८०६	१
माश्रयं नि	माश्रयन्नि	८२७	८

च यदि परमेव सत्तायाः, तदा द्रव्यादेरपि जातिता । अपरं चेन्न सत्तायामाश्रितत्वम् , न हि तस्या अपरं तत्रैव समवेयात् । विरोधित्वे च सत्प्रत्ययवज्जातिप्रत्ययस्यान्यथासिद्धेः । न च

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

ङ्कितुमुचितमिति निरस्यति यदीति । यदि यत्र सत्ता तत्र जातित्वमिति तदा द्रव्यादिरपि जातिः स्यात् जातित्वाश्रयत्वात् , अथ यत्र जातित्वं तत्र सत्ता तदा सत्तायां जातित्वं न वर्त्तेत, नहि व्याप्या जातिर्व्यापिकायां जातौ वर्त्तते तथाऽदर्शनात् । यत्र प्रमेयत्वं तत्राभिधेयत्वमित्यादौ यद्यपि व्याप्यं व्यापके वर्त्तमानं दृष्टमेव, तथापि जाताविदं व्याप्तिर्नोपाधावपीति, अत एवोक्तं—तत्रैव समवेयादिति । अपि च यत्र जातित्वं तत्र सत्तेति सत्तायामेव व्यभिचारः, नहि सा स्याद्या सत्ता सत्तायामात्माश्रयानवस्थयोः प्रसङ्गात् । ननु परापरभावाभावेऽपि गोत्वाश्वत्ववद्विरुद्ध एव सत्ताजातित्वे जाती स्याताभित्यत आह विरोधित्व इति । यथा सत्तायां सत्प्रत्ययो न सत्ताकृत-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

स्यात् , सामान्ये च जातित्वं परं सामान्यं सम्भाव्यते इति, तदेतद् दूषितम् अपरं चेदिति । यत्र परं तत्रैवापरं वर्त्तते न च सत्तायां सत्तावत्त्वम्, अतः कथं तत्र सत्ताव्याप्यजातिर्वर्त्तेतेत्यर्थः । ननु जातित्वं सत्ताविरोधीति न तया जातित्वस्य परापरभाव इत्यत आह विरोधित्व इति । यथा सत्तायां सत्प्रत्ययः प्रमाणबाधात् भ्रान्तः तथा सत्तायां जातिप्रत्ययोऽपि भ्रान्तः स्यादित्यर्थः । यद्यपि विरुद्धत्वे जातित्वं न स्वसत्तानिर्वाहकं, तथापि सत्ताविरहेऽपि जातित्वसामान्येनैव जातेर्निःसामान्यत्वं विरुद्धमित्यभिप्रेत्य शङ्कितम् । यद्यपि जातित्व-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

दिति तत्रापरितुष्यन् प्रकारान्तरेण व्याचष्टे यथा सत्तायामिति । यद्यपि सत्तायां प्रत्ययस्य भ्रान्तत्वे आपादकाभावः, तथापि यदापि जातित्वमङ्गीकार्यं तत्रापि जातित्वप्रत्यय आत्माश्रयत्वभयेन भ्रान्तः स्यात् त्वन्मते, मम तु जातित्वमुपाधिरेवेति न तत्र जातित्वप्रत्ययो येन भ्रान्तः स्यादिति भावः । एवञ्च सत्तापदं तथा सत्तायामित्यत्र जातित्वपरम् । तथापि सत्तेति । तथाच स्वतन्त्रेयमाशङ्का न तु पूर्वशङ्कानुरुद्धेति भावः । जातिसामान्येन जातित्वसामान्येनेत्यर्थः । क्वचित्पाठ एव तथा । यद्यपि जातित्वेति । यद्यपि पूर्वं सत्ताजातिनिराकरणप्रसङ्गेन

सामान्यत्वम् , स्वात्मन्यवृत्तेः। तत्रापि सामान्यान्तरपरिकल्पनेऽनवस्थितिः। न च सामान्यत्वद्वयम् , परापरभावानुपपत्तेः। विरोधित्वे साधारणधीध्वनिजनकत्वानुपपत्तेः।

मनस्त्वं च, मूर्तत्वे सति इन्द्रियत्वेनासाधारणजातिमत्त्वा-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

स्तथा जातिप्रत्ययोऽपि नित्यत्वे सति अनेकवृत्तित्वसामान्योपाधिक एव स्यात् किं जातित्वस्य जातित्वकल्पनयेत्यर्थः। अपव्याख्यानमन्यत्। उपाधिसामान्यमन्तर्भाव्य जातौ सामान्यं जातिशङ्कितं निराचष्टे नचेति। ननु परस्परवृत्तिसामान्यद्वयनिबन्धनमेव सामान्यत्वस्य सामान्यत्वं स्यादित्याह नचेति। द्वयोः सामान्ययोः परस्परानुपपत्तेः विधिविरोधिहेतुसामान्याकारानुगतधीः शब्दः साधारणो न स्यात् एकेनैव सामान्येन तदुपपत्तौ द्वितीयवैयर्थ्यादिति भावः।

मनसि अवान्तरजातिमत्त्वं साधयति मनस्त्वञ्चेति। मनो द्रव्यत्वावान्तरजातिमत् मूर्त्तत्वे सतीन्द्रियत्वात् चक्षुर्वदित्यर्थः। किञ्च सु-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

सामान्यं निराकृतमेव, तथापि जात्युपाधिरूपोभयसामान्यसाधारणीं जातिं निराकर्तुमाह न च सामान्यत्वमिति। नन्वेकस्य सामान्यत्वस्य स्वात्मन्यवृत्तावप्यपरस्य सामान्यत्वस्य तत्र वृत्तौ नोक्तदोष इत्यत आह नचेति। विरोधित्व इति। परस्परावृत्तित्वे सतीत्यर्थः।

मनस्त्वं चेति। सत्ताद्रव्यत्वाभ्यामर्थान्तरवारणायासाधारणेत्युक्तम्, मनोमात्रवृत्तीत्यर्थः। नन्वत्र साधनावच्छिन्नसाध्यव्यापको विशेष-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

जातित्वनिराकरणमधुना तु स्वातन्त्र्येणेत्येवमप्यपौनरुक्त्यम् , तथाप्यर्थभेदद्वारापि तन्निराकरणं भवत्येवेति तथैवोक्तम्। नचेतीति। द्वितीयं सामान्यत्वं न प्रथमसामान्यत्वमात्रवृत्त्येकतापत्तेरिति; सत्तादावपि वर्त्तेत तथा च द्वितीयं सामान्यत्वं न द्वितीयसामान्यत्वे प्रथमसामान्यत्वं वा प्रथमसामान्यत्वे द्वितीयप्रथमयोस्तु प्रथमद्वितीयवृत्तिरूपैवान्यथा सामान्यव्यवहारापत्तेरनवस्थापत्तेश्चेति सत्तायां तयोः संकरः स्यादिति भावः।

असाधारण्यं स्पष्टयति मनोमात्रवृत्तीति। एतच्च पक्षधर्मतावललभ्यं रूपं न तु व्यापकतावच्छेदकप्रविष्टमप्रसिद्धेः।

न्मनसः(१), कथमन्यथा सुखाद्युपलब्धिसाधकतमत्वम् एकैकशो व्यभिचारात् । अणुत्वात्मसंयोगिताकारस्यासाधकतमसाधारण्यात् । कर्णशष्कुलीवद्विशिष्टादृष्टोपगृहीतस्येति चेन्न । अनेकत्वे सत्यसाधारणसाक्षात्कारिप्रमाकारणतया(२)ऽवान्तरजातिमत्तायाः नियमात् । वेगश्चाशुसंचारभेदस्य वेगहेतुत्वेन प्रतिबन्धावधारणात् ,

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

खाद्युपलब्धिकारणतावच्छेदकतयापि तत्कल्पनीयमित्याह अन्यथेति । तदणुत्वेनात्मसंयोगित्वेन वाऽवाच्छिद्यतां किं मनस्त्वेनेत्यत आह एकैकश इति । पार्थिवादिपरमाणुषु घटपटादिषु च तदतिप्रसक्तं न सुखोपलब्धिकारणतावच्छेदकमित्यर्थः। विशिष्टादृष्टोपगृहीतयोस्तयोरेवावच्छेदकत्वं स्यात् किं मनस्त्वेनेति शङ्कते कर्णेति । सुखसाक्षात्कारकारणतावच्छेदकत्वेन मनस्त्वकल्पनमावश्यकम् । न च शब्दसाक्षात्कारकारणतावच्छेदकतया श्रोत्रत्वमपि जातिः स्यादिति वाच्यम् । तस्य पुरुषभेदेऽप्येकत्वात् , अतएवोक्तमनेकत्वे सतीति । वेगश्चे·

न्यायलीलावतीप्रकाशः

गुणवत्त्वमुपाधिरित्यत आह कथमिति । विपक्षे बाधकात् साधनस्य साध्यव्याप्यत्वेन तदव्यापकतयोपाधेः साध्याव्यापकत्वादित्यर्थः । ननु सुखाद्युपलब्धिसाधकतमत्वावच्छेदकमणुत्वे सत्यात्मसंयोगित्वमेव स्यादित्यत आह अणुत्वेति । विशिष्टेति । विशिष्टादृष्टोपगृहीतत्वमेव तदवच्छेदकं स्यादित्यर्थः । अनेकत्वे सतीति श्रोत्रव्यावर्त्तनार्थम् ।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

प्रत्यक्षजनकतावच्छेदकजातित्वं च व्यापकतावच्छेदकमत एव मूले तदनुसारेणैव विपक्षबाधकमुक्तम् । एवञ्च मूले हेतौ श्रोत्रपरमाण्वोर्व्यावर्त्तनाय विशेषणद्वयमिति मन्तव्यम् । उद्भूतत्वमादाय प्रत्यक्षजनकतावच्छेदकजातिमत्त्वं गुणेऽपि रूपादाविति साध्याव्यापकत्वभयादाह साधनावच्छिन्नेति । मनो द्रव्यत्वापरजातिमदिति साध्ये श्रोत्रे व्यभिचार इति सत्यन्तमित्याह अनेकत्वे सतीति । अनेकत्वं स्वसमानाधिकरणस्वान्योन्याभावप्रतियोगिवृत्तिद्रव्यविभाजकधर्मवत्त्वम् । मूलेऽसाधारणप्रमेत्यादेः प्रत्यक्षमात्रवृत्तिकार्यता·

---

(१) जातिमत्त्वं, मनसः मु० पु० पाठः । (२) प्रमासाक्षात्कारकारणतयेति प्रा० पु० पाठः ।

पवनवत् । अन्यथा कर्मापि नानुमीयेत, अदृष्टविशेषादेव संयोगविभागोपपत्तेः ।

स्पर्शस्तु तत्कार्यजातीये उद्भूतस्पर्शतया व्याप्तः । स च निवर्तमानः तमादायैव निवर्तते । ततो रूपरसगन्धादयोऽणूनां कार्यैकलिङ्गगम्याः सन्त(१)स्तल्लिङ्गानुपलब्धेरेवासन्तोऽवधार्यन्ते ।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

ति । मनसीति शेषः । अदृष्टवदात्मसंयोगेनान्यथासिद्धौ कर्म्मापि न स्यादित्याह अन्यथेति ।

मनसि स्पर्शोऽपि स्यादिति परिहरति स्पर्श इति । मनो यदि परमाणुत्वे सति स्पर्शवत् स्यादुद्भूतस्पर्शवत्कार्यजनकं स्यात्, मनस्त्वं यदि स्पर्शसमानाधिकरणद्रव्यत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिः स्यात उद्भूतस्पर्शसमानाधिकरणा स्यात् इति वा तर्कोऽत्र बाधकः । कार्यरूपत्वादिकमेव हि कारणरूपादौ मानमित्याह तत इति । मनो यदि स्थूलद्रव्यमारभेत तदा ज्ञानयौगपद्यं स्यादित्येकदेशिमतं दूषयति

न्यायलीलावतीप्रकाशः

वेगश्चेति । यथा पवने अदृष्टजन्यक्रियाविलक्षणक्रियाजनकत्वेन वेगसिद्धिः तत्र वेगस्य हेतुत्वावधारणात् तथा मनस्यपीत्यर्थः ।

अन्यथा स्पर्शस्याप्यनुमानापत्तेरित्यत्र बाधकमाह स्पर्शस्त्विति । मनसः स्पर्शवत्त्वे स्पर्शवतश्च परमाणोरारम्भकत्वादारब्धस्योद्भूतस्पर्शस्योपलम्भलक्षणप्रतिकूलतर्कप्रतीघातान्न तत्र स्पर्शानुमानमित्यर्थः । ननु कार्यनिष्ठस्पर्शो न कारणस्पर्शव्यापकः, किन्तु व्याप्यः, न च व्याप्यनिवृत्त्या व्यापकनिवृत्तिः । मैवम् । स्पर्शसमानाधिकरणद्रव्यत्वसाक्षाद्व्याप्यजातेरवयवियोग्यस्पर्शसामानाधिकरण्यव्याप्यत्वमिति विवक्षितत्वात् । मनसः स्पर्शवत्त्वे कार्यद्रव्यारम्भकत्वात् कार्यद्रव्यस्य कारणसजातीयत्वनियमेन मनस्त्वे युगपज्ज्ञानोत्प-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

प्रतियोगिककारणतावच्छेदकावच्छिन्नत्वमर्थ इत्यवधेयम् । अदृष्टजन्येति । अस्त्यूर्ध्वगमनक्रियेत्यर्थः ।

स्पर्शसामानाधिकरणेति । प्रभात्वादौ व्यभिचार इति साक्षात्पदम् । अवयविपदं स्थूलतरावयविपरम् । योग्यपदं च उद्भूतपरम्,

(१) सन्त इति नास्ति मा० पु० ।

न च मनसः तदारम्भे स्थवीयस्तया युगपन्नानाज्ञानोत्पत्तिरिति वाच्यम्। अवयविन इन्द्रियभावाभावात्। न च परत्वादिकं व्योम्नि, परबुद्धिव्यपदेशस्यावच्छिन्न एव(१) सम्भवात् पृथक्त्ववत्। न च नित्यमहत्त्ववदपरिमितेऽपि परिमाणव्यवहाराद-त्रापि परापरव्यवहार इति वाच्यम्। महद्बुद्धिवेद्यस्य परिमाणत्वात्। अस्य चावान्तरावच्छेदाप्रतिभासेऽपि(२) भूगोलकमहत्त्वव-त्परिमाणोपपत्तेः, अन्येभ्योऽपि महानिति बोधोपपत्तेः। प्रकृते त्ववधिविरहाद्व्यपदेशानुपपत्त्या परबोधस्यापि तत्तुल्यविषयस्या-नुपपत्तेः। न च भूतत्वम्, अर्थत्ववदुपाधिसामान्यबोधेनैवोप·

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

अवयविन इति। गगनादौ परत्वापरत्वे शङ्किते निराचष्टे न चेति। मूर्त्तमेवावधिं कृत्वा मूर्त्तेष्वेव दैशिकयोः परत्वापरत्वयोरुत्पादनियमान्न ते गगनादावित्यर्थः। यथा मूर्त्तत्वं तिरस्कृत्य परिमितव्यवहार-स्तथा परापरव्यवहारोऽपि स्यादित्याह नित्येति। महदाकाशमिति बुद्ध्या परिमाणमेव विषयी क्रियते यथ मूर्त्तमविषयीकृत्यापि भूगोलक इत्याह महदिति। परापरव्यवहारस्त्ववधिमन्तरेण न सम्भवति तत्स-मानविषयस्तत्त्वेऽपि न गगनादौ भवतीत्याह प्रकृतेऽपीति। यथा समा-न्यवत्यनुपदस्विभाषा तथा बाह्येन्द्रियग्राह्यजातीयविशेषगुणवत्त्व·

न्यायलीलावतीप्रकाशः

त्तिः स्यादिति कस्यचिन्मतमपनयति न च मनस इति। अवयविनो मनो-जन्यस्येत्यर्थः। मनोग्राहकमानाल्लाघवसहकृतान्निरवयवस्यैव मन-स्त्वसिद्धेरिति भावः। कालकृते परत्वापरत्वे जन्मनियते व्योम्नि न सम्भवत इति दिक्कालयोर्बाधकमाह न च परत्वादिकमिति। यत्रावधि-ना सह संयोगो न भवति तत्रैव दिक्कृतं परत्वं वर्त्तते, अत्र चावधे-रपि व्योमसंयोगित्वान्न तथेत्यर्थः। अवधिनिरूप्यत्वमात्रे दृष्टान्तमा-ह पृथक्त्ववदिति। यद्वा व्यतिरेकदृष्टान्तोऽयम्, पृथक्त्वं चान्योन्याभाव-प्रतियोग्येवावधिरिति पृथक्त्वं यथा व्योम्नि तथा न परत्वमित्यर्थः।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

तेन नेष्टापादनशङ्का। सामान्यतो व्यभिचारदाह मनोजन्य·

(१) सावधेरेवेति प्रा० पु० पाठः। (२) चावच्छेदाप्रतिभासेपीति प्रा० पु० पाठः।

पत्तेः। न च तत्र गुणत्वापलापः, तत्र विशेष्यस्योक्तत्वात्। यदि त्वसत्यपि विशेषमानेऽन्यथासिद्धसम्वेदनं सामान्यमास्थीयते ततो भूतत्वमूर्तत्वप्रसक्तौ जातिसङ्करापत्तिरिति बोद्धव्यम्।

किंशुककुसुमादिकार्यस्य वसन्तादिकालविशेषप्रसूतत्वे निश्चिते अन्येषामपि कार्याणां कार्यत्वेन स्वरूपपूर्वकालजन्यत्वानुमानात्। एवं कुङ्कुमादेर्देशविशेषजन्यत्वेनान्यत्रापि देशविशेषजन्यत्वानुमानात्। देशकालव्यवहारविषयाणामुपाधीनां कार्य-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

निबन्धना भूतत्वपरिभाषापीति भूतत्वं न सामान्यमित्याह नच भूतत्वमिति। जातिविशेषः। विशेषस्येति। संयोगाविभागोभयकारणातिरिक्ते या सामान्यसमानाधिकरणता सा जात्यवच्छिन्नेति विशेषस्येत्यर्थः।

दिक्कालयोः सर्वोत्पत्तिमन्निमित्तकारणत्वमुपपादयितुमाह किंशुकेति। किंशुकस्य कुंकुमस्य च कालविशेषदेशविशेषजन्यता अन्वयव्यतिरेकगम्यैवातस्तदुभयदृष्टान्तेनान्यत्रापि कार्य्ये तदुभयजन्यत्वमनुमेयमित्यर्थः। ननूक्तमुपाधीनामेवान्वयव्यतिरेकौ यदि तदा दिक्कालौ न स्यातां, तदा कार्य्याणि न स्युरिति तर्कितस्य व्यतिरेकाधीनः कारणत्वग्रह इत्यर्थः। ननु तर्कितोपि व्यतिरेकोऽतिप्रसञ्जक-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

अपरिमितेपीति। अवच्छिन्नपरिमाणशून्येपीत्यर्थः। न च भूतत्वमिति। सामान्यमिति शेषः। अर्थत्ववदिति। द्रव्यादित्रये यथार्थत्वं न जातिरित्यर्थः। उपाधीति। बाह्यैकैकेन्द्रियग्राह्यजातीयविशेषगुणवत्त्वेनेत्यर्थः। विशेषस्येति। गुणत्वसाधकस्येत्यर्थः। जातौ बाधके सत्येवोपाधित्वमिति स्थिते जातिबाधकमाह यदि त्विति।

किंशुकेति। यद्विशेषे यद्विशेषः प्रयोजकः तत्सामान्ये तत्सामान्यप्र-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

स्येति। यथार्थत्वं न जातिरिति। सत्ताभिन्नेति शेषः। एकैकपदविशेषपदाभ्यां विकल्पेनान्वये उपाधिद्वये तात्पर्यम्। परमाण्वादिसङ्ग्रहाय जातीयपदम्। ननु कारणत्वमात्रमेव साध्यमतो न बाधः साधर्म्यमपि तदेव इत्यरुचेराह ईश्वरत्वं चेति। दिक्कालाधिकरणकमिति। (१)अधिकरण

---

(१) एतत्प्रतीकद्वयदर्शनादत्र प्रकाशपाठः कश्चिद्भ्रष्ट इति ध्येयम्।

मात्रनिमित्तत्वमेव दिक्कालयोः सर्वनिमित्तत्वम्। दिक्कालौ च सर्वकार्यनिमित्तं विभुत्वे सत्यनित्यविशेषगुणरहितत्वादीश्वरवत्। कारणत्वं च स्वव्यतिरेकाध्यारोपे कार्यव्यतिरेकप्रसञ्जयोग्यस्वभावत्वम्। दिक्कालौ च सर्वोत्पत्तिमतां निमित्तं तत्पूर्ववर्तित्वे सति तदुत्पत्त्यधिकरणत्वेन व्यवह्रियमाणत्वात् पटतन्तुवत्। गगने च महत्त्वम् अणुपरिमाणवदवच्छेदाभावेऽपि परिमाणत्वव्य-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

त्वान्न कारणत्वनिर्वाहक इत्यनुशयेनाह दिक्कालौ चेति। वने सिंहनाद उत्पन्न इति व्यवहारात् सिंहनादं प्रति वनमपि कारणं स्यादित्यत उक्तं तत्पूर्ववर्तित्वे सतीति। कार्य्यनियतपूर्ववर्त्तित्वे सतीत्यर्थः। न चैवं साध्याविशेषः, अनन्यथासिद्धत्वोपरागेण साध्यत्वात् साधने च तदनुप्रवेशात्। एवं सत्यात्मनोऽपि कारणत्वं स्यादत उक्तं तदुत्पत्त्यधिकरणत्वेन व्यवह्रियमाणत्वात्। न ह्याकाशे आत्मनि वा घटो जात इति व्यवहारोऽस्ति यथेहेदानीं जात इति, तथा च एतदनुशयेन व्याख्यानान्तरमुत्तानतायै। एतेन गेहे गोष्ठे जात इत्यादिप्रत्ययबलात् तेषां कारणत्वमपास्तम्, नियमांशाभावात्। गगनादौ च न महत्त्वमिति यदुक्तं तत्राह गगने चेति। परममहत्परिमाणस्याप्युपपत्त्या परिमाण-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

योजकत्वनियमादिति भावः। दिक्कालौ चेति। नन्ववच्छेदकपक्षत्वे बाधः, अवच्छेद्यपक्षत्वे च दिक्कालसमवेतकार्यवदिति विवक्षितत्वात्(?)। ननु दिक्कालयोर्नित्यत्वेन व्यतिरेकाप्रसिद्धेः कथं कारणत्वं ग्राह्यमित्यत आह कारणत्वमिति। पारमार्थिकस्य व्यतिरेकस्याप्रसिद्धावन्यत्र प्रसिद्धं व्यतिरेकमारोप्य कारणत्वं ग्राह्यं व्यतिरेकज्ञानमात्रस्य तद्ग्राहकत्वादित्यर्थः। तत्पूर्ववर्तित्वे सतीति। नन्वेतत्पीठोपरिजातघटादावनैकान्तिकम्, अथ पूर्वत्वं नियतत्वमभिप्रेतम्, तर्हि निमित्तत्वमपि तदेवेति साध्यावैशिष्ट्यम्। मैवम्, दिक्कालसमवेतभिन्नकार्यं दिक्कालजन्यं कार्यत्वात्सम्प्रतिपन्नवदित्यर्थात्। अणुपरिमाणवदिति। यथाऽणुपरिमाणे हस्तवितस्त्याद्यवच्छेदो नास्ति परिमाणव्यञ्जकत्वं चास्ति

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

पदस्य च कारकविशेषार्थत्वं प्रसिद्धमेवेति भावः। दिक्कालसमवेतताद्भिन्नकार्यमिति। यद्यपीदृशाभिप्रायेण कल्पने पूर्वानुमानाभेदः, तथापि त-

बाधके सामान्यनिष्ठम् सदृशकार्यस्य तथैवोपलब्धेः, अन्यथा कार्यसादृश्यस्याकस्मिकत्वप्रसङ्गात् । स्वभावादिति चेत् । न, व्यावर्तकस्य स्वभावस्य तथात्वे(१) सदृशात्कार्यात्सदृशकारणानुमानविलयापत्तेः । अनुगतत्वे च सामान्यं सादृश्यं संस्कारत्वम् । बीजशब्दादौ च परापरभावानुपपत्तिरेव बाधिका ।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

वना विशिष्टज्ञानमेव जनयतीत्यर्थः । अन्यथेति । स्वजनकजातीयकार्यजनकत्वं संस्कारत्वावच्छेदेन चेत्तदा तेन तदनुमानं स्यात्, न च शब्देऽप्येवम्, आद्यशब्दे तदभावात्. वेगस्थितिस्थापकभावनानां चाद्यानामपि तादृशत्वात् , तदुक्तं–'नोदनादाद्यमिषोः कर्म तत्कर्मकारिताच्च संस्कारात् उत्तरमुत्तरं च'ति । अन्तिमानां तु यत्र तादृशत्वं तत्प्रतिबन्धाद् विनाशाद्वा, बीजाङ्कुरादौ च न साक्षात् किन्तु परम्परयेति, न च तत्साधारण्यमपीति भावः । यद्वा एकवृत्तिस्वविजातीयसमानाधिकरणकारणसजातीयकार्यसाक्षाज्जनकत्वं विवक्षितं, तेन संयोगजनकयोर्द्रव्यकर्मणोः संयोगजनकत्वे ईश्वरेच्छाजन्यस्य ज्ञानस्यास्मदादीच्छाजनकत्वे चाङ्कुरादौ च नातिप्रसङ्गः । स्वभावादिति । वस्तुन एव कश्चित् स्वभावो येन जनकजातीयजनकत्वं तत्र च जातिरतन्त्रमित्यर्थः । सदृशादिति । वेगादौ साजात्यमन्तरेण तज्जनकसाजात्यानुमानमन्यथा न स्यादित्यर्थः । शब्दादाविति ।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

सिद्धौ तत्रापि कर्मासमवायिकारणैकवृत्तिगुणत्वेन सा जातिरनुमेया, तथाच संस्कारत्वेन वेगस्थितिस्थापकयोरेकजातीयत्वसिद्धौ संस्कारजातीयस्य कारणसजातीयकार्यजनकत्वं स्थितिस्थापकस्य विद्यत एव । बीजशब्दादाविति । यद्यपि बीजजन्यं बीजं बीजजनकं च,

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

च वेगत्वस्येति तदुभयसाधारणजातिसिद्धिरित्यर्थः । तत्रापि कर्मेति । गुरुत्वद्रवत्वाभिन्नत्वेनाप्यत्र विशेषणम्, वेगवृत्तिगुणत्वव्याप्यजातिमत्त्वं साध्यम्, वेगो दृष्टान्तः । वेगस्थितिस्थापकयोरिति । फलानुपहितभावनायामिव फलानुपहितस्थितिस्थापके·

---

(१) व्यावृत्तस्य तथात्वे इति प्रा० पु० पाठः ।

तद्वदत्रापि जातिभेदोऽपि स्यादिति चेत् । न । असति बाधके

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

शब्दमादाय तज्जात्यभ्युपगमे संस्कारत्वं विना शब्दत्वमाद्यशब्दे शब्दत्वं विना संस्कारत्वं वेगादौ दृष्टं मध्यशब्दे संकीर्य्येतेत्यर्थः । तद्वदत्रापीति । यथा कर्म्मज्ञानसाधारणा नैका जातिस्तथा वेगभावनासाधारण्यमपि न स्यादित्यर्थः । यथा वा बीजशब्दादिसाधारणा नैका जातिस्तथा संस्कारत्वमपि न स्यादित्यर्थः । शब्दबीजसाधारणजातौ परापरभावानुपपत्तिर्बाधिका प्रकृते तु न तथेत्यत आह असतीति ।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

शब्दः शब्दजन्यः शब्दजनकश्च, तथापि बीजे द्रव्यत्वेन संकरापत्तिः, शब्दे च शब्दत्वेन तथा आद्यशब्दे तदभावात्। वस्तुतो बीजं यत्र काण्डजन्यं न बीजजन्यं नापि बीजजनकमङ्कुरस्यैव बीजजन्यत्वात्, एवं ज्ञानमीश्वरेच्छाजन्यमस्मदादीच्छाजनकम्, तथापीश्वरज्ञाने तन्नास्तीति तत्र ज्ञानत्वेन संकरापत्तेः । ननु धर्माधर्मावीश्वरप्रयत्नजन्यौ अस्मदादिप्रयत्नजनकाविति तत्साधारणी सा जातिः स्यात् । न वा कारणसजातीयकार्यजनकत्वं तज्जातिनियम्यं तज्जात्यभावेऽपि बीजशब्दयोस्तत्त्वात्। अत्राहुः। एकवृत्तिस्वविजातीयसमानाधिकरणकारणसजातीयकार्यसाक्षाज्जनकत्वं तज्जातिव्यवस्थापकम् । संयोगजनकत्वे संयोगजन्यत्वेऽपि न द्रव्ये कर्मणि च संस्कारत्वमिति तद्व्यावृत्त्यर्थमेकवृत्तीति । लिङ्गज्ञानं व्याप्तिज्ञानवत्युत्पन्नं लिङ्गज्ञानवन्तमात्मानं जनयतीति तद्व्यावृत्त्यर्थं स्वविजातीयेति । तद्वदत्रेति । यथा कारणजातीयजनकत्वं बीजशब्दादौ, न चैका जातिरस्ति, तथात्रापि स्यादित्यर्थः । असतीति । तत्र तु बाधकमुक्तमिति शेषः ।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

ऽपि स्वरूपयोग्यतावच्छेदकजातौ बाधकाभावः । भावनायां फलानुपधाननियता जातिर्नास्ति स्थितिस्थापके त्वस्तीति भावः । आद्यशब्द इति । अन्त्यस्वशब्दे स्वरूपयोग्यतासम्बन्धादाद्ये त्युक्तम । अङ्कुरस्यैवेति । एवकारेण बीजे बीजजन्यताव्यवच्छेदः। ननु साधारणकारणाविवक्षया नोक्तदोष इत्यरुचेराह न वा कारणेति । बीजशब्दयोरिति । बीजस्य बीजजन्यत्वजनकत्वाभ्युपगमेनेदम् । एकवृत्तीति । एकवृत्ति स्वविजातीयं यत्समानाधिकरणं कारणं तज्जातीयका·

कारणैकजातीयत्वेन कार्यसादृश्यप्रतिबन्धात् । न च कारणैकजातीयत्वात्कार्यैकजातीयतापत्तिः । संयोगविभागयोरेकजातीयतापत्तेः । यस्य यद्विजातीयावस्थासमवेत उत्पन्नः तस्य तदवस्था-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

ननु वेगादीनां चेदैकजात्यं तदा तज्जन्यज्ञानयोरप्यैकजात्यं स्यादित्यत आह नचेति । अन्यथा कर्म्मजन्यतया संयोगविभागयोरप्यैकजात्यं स्यादित्यर्थः। यस्येति सप्तम्यर्थे षष्ठी, तेन वेगजातीयारम्भाच्छरीरादेः कर्म्मारम्भात्तद्विशिष्टे उत्पन्नो वेगो विजातीयारम्भमेव शरं कर्म्मवन्तमेव जनयतीत्यर्थः। कर्म्म यद्यपि संयोगवत्युत्पद्य संयोगवन्तं जन

न्यायलीलावतीप्रकाशः

यस्येति । धर्मिणः । यद्विजातीयेति । कर्म च यद्यपि संयोगवत्युत्पद्यते संयोगवन्तमेव जनयति, तथापि तस्य गुणपदेन व्यावृत्तिः। कारणसजातीयावस्था च न प्राक्कालीना विवक्षिता किन्तूत्प-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

र्यजनकत्वमित्यर्थः । अत्र प्रथमविशेषणद्वयप्रयोजनमाकर एव व्यक्तम् । अस्मदादिज्ञानमीश्वरेच्छाजन्यमस्मदादीच्छाजनकं चेति तद्वारणाय समानाधिकरणपदम् । धर्माधर्मयोरप्यनेनैव वारणम्, वीजशब्दवारणं च स्वविजातीयपदेनैव । ज्ञानेनेच्छा तया च प्रयत्न इति तद्वारणाय सजातीयेति । ज्ञानेनेच्छा तया चादृष्टद्वारा ज्ञानं जन्यत इतीच्छावारणाय साक्षादिति । इदं च कारणेऽपि विशेषणमन्यथाऽदृष्टजन्येऽदृष्टसाक्षाज्जनके च यागेऽतिप्रसक्तेः । जनकत्वं च विषयतातिरिक्तरूपेण विवक्षितमन्यथा ज्ञानजन्यायां स्वविषयकज्ञानजनिकेच्छायामतिप्रसक्तेः। यथोक्ते व्यभिचारो नास्त्येवेत्यप्रयोजकत्वपरतया व्याचष्टे यथा कारणेति । विजातीयावस्थेति मूलम् । वायुविजातीयावस्थेत्यर्थः। ननु स्थितिस्थापकस्य कारणगुणपूर्वकत्वादाश्रयोत्पत्त्यनन्तरमेवोत्पत्तेः संयोगस्य तत्पूर्वकालता नास्तीत्यत आह कारणसजातीयावस्थेति । कारणजन्यजातीयावस्थेत्यर्थः । किन्तूत्पत्तिकालीनेति । यद्यपि कर्मजः संयोगो न स्थितिस्थापकोत्पत्तिकालेऽपि, तथापि संयोगज एव तथा भविष्यति । वस्तुतः स्वकार्यजननकाले यदवस्थं कारणं तस्य तादवस्थ्यापादकगुणत्वमित्यर्थोऽतो नोक्तदोषः । अत्र चोपाधिरेव संस्कारत्वमिति मतं सम्यक , अन्यथा स्थितिस्थापकाव्याप्तेः ।

पादकगुणत्वं वा संस्कारत्वमुपाधिसामान्यम् । यथा चैकजातीयावच्छिन्नाना(१)मेकगुणत्वेन सूत्रकर्तृव्यवहाराविषयत्वं तथैकोपाधिसामान्यवतामपीति । ज्ञानत्वे चेच्छादिव्यावृत्तस्वभावस्य(२)

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

यदि तथापि गुणपदेन तद्व्यवच्छेदः, मध्यशब्दस्तु स्वविजातीयवति नोत्पन्नः किन्तु स्वजातीयशब्दवत्येवेति न तत्सङ्ग्रहः । ननु संस्कारत्वमुपाधिश्चेत्तदा कथं तेन रूपेण विभाग इत्यत आह यथेति । सूत्रकर्त्तुरेतादृशं जातिवैचित्र्यमभिमतमित्यर्थः। जातौ न व्यवस्थापकनियमो ज्ञाने तदसत्त्वादिति यदुक्तं तत्राह ज्ञानत्व इति । तत्रापि स्वाभाविकविषयप्रवणत्वमेव व्यवस्थापकम्, इच्छादौ तु ज्ञानौपाधिकं तत्, स्मृतावपि न पूर्व्वानुभवौपाधिकं तस्य चिरातीतत्वात्, उपाधिर्हि सन्निहितो भवति स्फटिके जवाकुसुमादिवत् । प्रयत्नेन यद्यपि ज्ञानं किञ्चिद्व्यवहितं, तथापीच्छाद्वारोपाधिसम्भवेन सुलभत्वात्, किञ्च इच्छादौ विष·

न्यायलीलावतीप्रकाशः

त्त्रिकालीना, तेन स्थितिस्थापकस्य कर्माजन्यत्वेऽपि यत्संयोगवति स्थितिस्थापकोत्पत्तिः तत्संयोगवन्तमेव कर्मद्वारा कृत्योत्पादयति, ज्ञाने तदभावादित्यत्राह ज्ञानत्वे चेति । इच्छादौ च तज्जनक(३)ज्ञानविषयोपाधिकत्वेनैव सविषयकत्वव्यवहारोपपत्तेः स्वाभाविकविषयप्रवणत्वाभावादित्यर्थः । न च वैपरीत्यमपि सुवचं, सविषयकत्वे हि नात्मधर्मत्वं नियामकमदृष्टेऽतिव्याप्तेः, किन्तु ज्ञानत्वमेव, इच्छादौ च तदौपाधिकं, न तु वैपरीत्यं, ज्ञाने तदसम्भवात् उपाधित्वेनाभिमतानामिच्छादीनामग्रेतनत्वात् उपेक्षाज्ञाने तदसम्भवाच्च । ननु किं ज्ञान

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

न च स्वरूपयोग्यता तत्राप्यस्त्येवेत्युक्तमिति वाच्यम् । तथासति गुरुत्वेऽपि स्वरूपयोग्यताप्रसङ्गे तत्साधारणजात्यापत्तेः । न च गुरुत्वादिभिन्नत्वविशिष्टमेव तज्जातिनियामकम् । तादृशधर्मस्य जातिनियामकत्वेऽतिप्रसङ्गादित्यवधेयम् । इच्छादेर्जनकेति । तथाच सविषयत्वं धर्ममादाय ज्ञानजन्यत्वेन प्रयत्नजनकत्वेन च या तत्रातिप्रसक्तिरापादिता सा न प्रयत्नस्य निर्विषयत्वादिति भावः । ननु किमिति । ज्ञान·

---

(१) एकजात्यवच्छिन्नानामिति प्रा० पु० पाठः । (२) स्वरूपस्येति प्रा० पु० पाठः ।

(३) इच्छादेर्जनकेति विवृतिसंमतः पाठो बोध्यः ।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

येन समं ज्ञानमेव सम्बन्धः, ज्ञानस्य तु सतस्तदीयता यन्निबन्धना स्वभावभेदो विषयित्वमिति । विवक्षितमिति । व्यवस्थापकमिति शेषः । संस्कारत्वतुल्यन्यायतया शङ्कितमदृष्टत्वस्य जातित्वं परिहरति न

न्यायलीलावतीप्रकाशः

विषयतैव तज्जन्येच्छाविषयता, किंवा तद्विषयज्ञानजन्यत्वमेवेच्छायास्तद्विषयत्वम् ? नाद्यः, ज्ञाननाशे सति इच्छाया निर्विषयतापत्तेः । नान्त्यः, ज्ञानानवगमेऽप्यवगम्यमानत्वात् , जनकज्ञानस्यानियतविषयत्वेऽपि इच्छाया नियतविषयत्वाच्च । अत्राहुः–यथा घटादिना स्वसम्बन्धे समवायस्याभेदेनैव सम्बन्धरूपत्वं रूपादिसम्बन्धे च तद्भेदेन, तथा ज्ञानस्यापि घटादिना स्वसम्बन्धे सम्बन्धरूपत्वमभेदेन इच्छादिसम्बन्धरूपत्वं तु भेदेन, तथाप्ययं पौर्वापर्यसम्बन्धोऽनुगतधर्मगर्भो, न च घटेच्छात्वादिकं सामान्यमस्ति । घटगोचरेच्छात्वेनैव तत्त्वेऽन्योन्याश्रय इति चेत् । न, नहीच्छाकारणत्वमेव ज्ञानस्येच्छासम्बन्धरूपत्वं, किन्तु ज्ञानस्वरूपमेव तथा, नियामको हि जन्यजनकभावः । न चैवं जनकज्ञानापगमे सन्नपि प्रयत्नो निर्विषयः स्यात्, तथा च प्रवृत्त्यनियमः स्यादिति वाच्यम् । तथापि तं करोमि न तु वेद्मीत्यनुभवेन ज्ञानापगमात् । ज्ञानान्तरं तत्रोत्पद्यत इति चेत्तुल्यम् । तथापि प्रयत्नजनकं ज्ञानं नास्ति, तच्च सम्बन्धरूपमिति चेन्न ।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

स्यैव सविषयत्वमिच्छासविषयत्वव्यवहारप्रयोजकं परम्परासम्बन्धेन, सविषयज्ञानस्य जन्यत्वमेव साक्षात्सम्बन्धेन वा तथेति विकल्पार्थः । इच्छायाः सविषयकत्वानभ्युपगमेन यथाश्रुतेऽसङ्गतेः । ज्ञाननाश इति । ज्ञानात्मिकैव ज्ञानविषयतेति तन्नाशकाले इच्छायाः सविषयकत्वव्यवहारानुपपत्तेरित्यर्थः । अनियतविषयत्वेपीति । ज्ञानस्य सिद्धासिद्धविषयत्वेऽपीच्छायाः सिद्धविषयत्वानियमादिति । यथा घटादिनेति । न चैवमिच्छायाः स्वाभाविकमेव सविषयत्वमिति वाच्यम् । जनकीभूतज्ञानरूपोपाधिकत्वेन भावनायामिव सविषयत्वव्यवहारस्य सोपाधिकत्वात् । ननु जनकीभूतज्ञानत्वेन सम्बन्धता जनकता च घटेच्छात्वजात्यवच्छिन्नं प्रति वा घटविषयकेच्छात्वरूपोपाध्यवच्छिन्नं प्रति वा न सम्भवत्येवेत्याशङ्कते तथाप्ययमिति । नियामिका जनकता, सम्बन्धत्वं च तत्तज्ज्ञानव्यक्तेरिव विषय इवेच्छायामपीति परिहरति नहीच्छेति ।

विषयप्रवणत्वमपेक्षित(१)मिति । न चादृष्टत्वम् । बुद्धेरुपाधिनै·

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

चादृष्टत्वमिति । बुद्धेरिति । अदृष्टकारणानुगतबुद्धेरित्यर्थः । उपाधिनैवेति । सुखदुःखान्यतरसाधारणकारणमात्रवृत्त्यतीन्द्रियजातिमत्त्वस्यात्मवृ· त्त्यतीन्द्रियगुणत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिमत्त्वस्य वोपाधेस्तन्निबन्धनत्वादि· त्यर्थः । एकः शब्द इति प्रतीत्यनुरोधात् शब्देऽप्यापादितां संख्यां

न्यायलीलावतीप्रकाशः

यद्विषयत्वेन तस्य कारणता तद्विषयज्ञानमात्रस्यैव स्वरूपसम्बन्ध· रूपत्वात् । बुद्धेरिति । धर्माधर्मयोरदृष्टाकारबुद्धेः प्रत्यक्षात्मविशेष· गुणावृत्तितदीयगुणमात्रवृत्तिगुणत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिमद्विशेषगुणत्वे· नोपाधिनोपपत्तेरित्यर्थः । धर्मोऽधर्मवृत्तिसत्तागुणत्वान्यजातिरहि· तोऽधर्मान्यत्वात् पटवदिति च विरोधिमानं बाधकमिति भावः ।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

एतेनेच्छायाः सिद्धविषयत्वशङ्कापि निरस्ता, तज्ज्ञानस्यैकस्तत्रैवेच्छा· सम्बन्धरूपत्वात् । तथापि तं करोमीति लाघवेन विषयतया ज्ञान· रूपत्वेन त्वयापि स्वाभाविकसविषयत्ववादिनैतत्समर्थनीयं तं करोमि न तु तं वेद्मीति व्यवहारकाले ज्ञानापगमादित्यर्थः । यद्विषयत्वेनेति । स्वरूपयोग्यतामात्रं नियामकं तत्रोत्तरकालीनेप्यस्त्येवेति भावः । इदं चाभ्युपेत्य वस्तुतोऽतीतमेव ज्ञानं तत्सम्बन्धः । न चोभयसम्बन्धि· समकालस्यैव सम्बन्धत्वं, प्रागभावप्रतियोगिनोः सम्बन्धे व्यभिचा· रादिति रहस्यम् । केचित्तु इच्छाप्रयत्नयोस्तावेव विषयौ भावनायां तु ज्ञानत्वमादायैव कारणसजातीयेत्यादि नेयम्, मूलकृता तु ज्ञान त्वजात्यनङ्गीकर्तृमतेनाभ्युपगमवादरीत्या विषयत्वमपेक्षितमित्युक्त· मिति वदन्ति । तदयुक्तम् । अतिप्रसङ्गादोर्निराकृतत्वेन लाघवेन ज्ञान· स्यैव विषयतात्वौचित्यात् । प्रत्यक्षात्मविशेषेति । अत एव रूपादावति· व्याप्तिवारणाय तदीयगुणमात्रवृत्तीति । ज्ञानादावतिप्रसक्तेर्वारणाय वृत्तीत्यन्तम् । तत्राप्यप्रसिद्धिवारणाय प्रत्यक्षेति । आत्मपदविशेषपदगु· णपदानां प्रतियोगित्वविशेषणत्वेनैवावैयर्थ्यम् । विशेषपदं च तथासति संयोगादावतिप्रसक्तिवारणाय । संस्कारत्वं च न जातिरिति मतेनैव वि· शेषपदघटितलक्षणं बोध्यम् । क्वचित्तदीयगुणमात्रवृत्तीति शून्यः पाठः ।

(१) मभिमतमिति प्रा० पु० विवक्षितमिति च मिश्राभिमतः पाठः ।

वाऽन्यथासिद्धेः। शब्दादौ चैकत्वे तत्प्रतिबद्धसंयोगादिप्रसक्तावनित्यसावयवद्रव्यत्वेन(१) कुड्यादिगमनप्रतिघातापत्तौ भ्रान्तत्वाद्बुद्धेः। एवमन्यत्रापि गुणानामगुणत्वनियमावधारणं प्रतिकूलतर्कैरुन्नेयम्। विशेषगुणत्वं च शास्त्रीयां रूढिमाश्रित्य

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

निराकरोति शब्दादौ चेति। यद्यपि परमाणुरपि प्रतिहन्यत एव, तथापि प्रतीघातोपलम्भार्थमुक्तं सावयवत्वेनेति। बुद्धेरिति। एकः शब्द इति बुद्धेरित्यर्थः। एवमिति। रूपादीनामपि परेण गुणवत्त्व आपादिते संयोगविभागध्रौव्येण द्रव्यत्वमापाद्य दोष उन्नेय इत्यर्थः। विशेषगुणत्वमिति। रूपादीनां शब्दान्तानां षोडशानां विशेषार्थव्यवच्छेदाय प्रभवन्त्वमीति योगपुरस्कारेण सूत्रकृता रूढिः परिभाषा कृता न तु परत्वादीनामित्यर्थः। ज्ञायमानं पुत्रसुखमेव पितृसुखजनकं पशमृष्यमाणलिङ्गवदतो न सुखस्य विजातीयमात्रजनकत्वमिति यदुक्तं

न्यायलीलावतीप्रकाशः

विशेषगुणत्वमिति। स्वाश्रयसमानाधिकरणद्रव्यविभाजकोपाध्यत्यन्ताभावसमानाधिकरणगुणावृत्तिगुणत्वव्याप्यजातिमति विशेषगुणपदं रूढमिति रूढ्या योगनियमाभावान्यत्र तत्प्रयुज्यत इत्यर्थः। सुखं स-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

तत्राप्यात्मगुणवृत्तिरवं पूरणीयम्। स्वाश्रयेति। स्वं विशेषगुणताप्रयोजिका जातिर्गन्धत्वादिस्तस्य य आश्रयो गन्धादिस्तत्समानाधिकरणद्रव्यविभाजकोपाधिः पृथिवीत्वादिस्तदत्यन्ताभावसमानाधिकरणो यो गुणस्तत्र न वर्त्तते या जातिस्तद्वत्त्वमित्यर्थः। अत्र सङ्ख्यात्वमादाय तदाश्रयेऽतिव्याप्तिरित्यवृत्तीत्यन्तं जातिविशेषणम्। एवञ्च रूपत्वादेर्नीलत्वादिकमादाय विशेषगुणत्वम्, वायुस्पर्शोऽपि पाकविरोध्यनुष्णाशीतत्वव्याप्यजातिमादाय, एवं जलांशेऽप्यूह्यम्। गुणत्वव्याप्यपदं तु घटत्वादिकमादायातिव्याप्तिवारणाय सामानाधिकरण्यमात्रपरम्। यद्यप्येवमपि कठिनसंयोगवत्त्वमग्निसंयोगनाश्यतावच्छेदकघृतादिद्रव्यत्ववृत्तिजातिविशेषं तदनाश्यतावच्छेदकसुवर्णद्रवत्ववृत्तिजातिविशेषं चादाय तत्र तत्रातिव्याप्तिस्तथापि संयोगनैमित्तिकद्रवत्वा-

(१) सावयवत्वेनेति प्रा० पु० मिश्राभिमतः पाठः।

पङ्कजादिपदवत्तदुपाधिभिर्नियतमित्यदोषः। लिङ्गे च परामर्शस्यैव जनकता समारोप्य(१) व्यवह्रियते।

शीतस्पर्शप्रबुद्धश्चाध्यात्मिको वायुसंयोगः कम्पनिदानम्। अत एव 'कुम्भिते पवने तदभावः, शीतयोनिता चानिलस्ये'ति चरकाचार्योपदेशोऽपि। उभयासमवायित्वे(२) कल्प-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

तत्र दृष्टान्तं दूषयति लिङ्गे चेति। अतीतानागतलिङ्गस्थले परामर्षस्यैव कारणत्वं न तु लिङ्गस्यापीत्यर्थः। ज्ञानद्वारा च सुखस्य पितुर्ज्ञाना-जनकत्वात् अतीन्द्रियत्वेन तद्गोचरज्ञाने मनसोऽसामर्थ्यादिति भावः।

शीतस्पर्शस्य विजातीयकम्पारम्भकत्वं व्यवस्थितं तत्राह शीतस्पर्शेति। सुखदुःखे प्रत्यदृष्टस्यासमवायिकारणत्वं स्यादितियदाऽऽ-शङ्कितं तत्राह उभयत्रेति। अदृष्टस्यात्ममनोयोगस्य च सुखदुःखे प्रति

न्यायलीलावतीप्रकाशः

जातीयजनकमित्यत्र दृष्टान्तं दूषयति लिङ्गे चेति। अतीतानागतलिङ्गज्ञा-नादनुमित्युत्पत्तेर्लिङ्गपरामर्शः कारणं नतु परामृश्यमाणं लिङ्गम्, एवं सुखमपि न सत्तामात्रेण सुखहेतुर्ज्ञानापेक्षणे तु तेनैवान्यथासिद्धिः। न च तज्ज्ञानं तस्य व्यापार इति नान्यथासिद्धिः, अनागतस्य तस्य व्यापारत्वायोगात्, तथाच पुत्रादिसुखविषयत्वेन ज्ञानस्य सुखज-नकत्वं नतु विषयस्यापि तस्य कारणतावच्छेदकमात्रत्वात्। एतेन चन्दनादिजन्यसुखं प्रति विषयस्येव पुत्रादिसुखस्य पित्रादिसुखजन-कत्वं स्यादित्यपास्तम्। पुत्रादिसुखस्य पित्राद्यतीन्द्रियत्वात्, वैष-यिकसुखस्य चेन्द्रियार्थसन्निकर्षजन्यत्वात्।

शीतः स्पर्शो विजातीयस्यापि जनक इति दूषयति शीतेति। उद्भूतस्पर्शवद्वेगवत्संयोगस्य कम्पकारित्वादित्यर्थः। शीतस्पर्-शस्य वायुस्पर्शोद्बोधकत्वे मानमाह शीतयोनितेति। उभयेति।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

न्यत्वमपि गुणविशेषणम्। गुणवृत्तिपदं च यद्यस्ति तदोक्तविशेषण सूचकमेव।

शब्दे परमेश्वरज्ञानादौ च व्यभिचारमालोक्य जातिगर्भ-

---

(१) परामर्शजनकताऽऽरोप्येति प्र.० पु० पाठः।

(२) उभयत्रासमवायित्व इति मिश्रसंमतः पाठ।

नागौरवात् । व्यापकमनोयोगस्यैव तादृशत्वेऽसमवायिकारणल-
क्षणेऽदृष्टेतरत्वस्यापेक्षितत्वात् । असमवायिकारणमिति च तन्त्र-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

असमवायिकल्पनायां गौरवम् । न चादृष्टमेव तथास्त्विति वाच्यम् ।
विभुविशेषगुणवत्त्वेन मूर्त्तसंयोगस्यैव असमवायिकल्पनाध्रौव्यादि-
त्यर्थः । तर्हि कार्य्यैकार्थसमवेतकारणत्वं यद्यसमवायिकारणलक्षणं
विभुकार्य्येषु तददृष्टेऽतिव्याप्तं स्यादत उक्तम् अदृष्टेतरत्वस्येति । उक्त-
मिलितपुरस्कारेण विभाषेयं नहि निमित्ते सत्येव व्यवहारः स्यात्,

न्यायलीलावतीप्रकाशः

आत्ममनःसंयोगोऽदृष्टं चेत्युभयम् , सुखादीनां शब्दवद्विभुवि-
शेषगुणत्वेन मूर्त्तसंयोगासमवायिकारणकवृत्तिगुणत्वव्याप्यजाति-
मत्त्वसिद्धौ मनःसंयोगस्यैवासमवायिकारणस्य सत्त्वात् तदसम-
वायिकारणकल्पकमानाभाव इत्यर्थः । ननु सुखं प्रत्यदृष्टस्य कार-
णताऽस्ति, सा चैकार्थसमवेतसुखं प्रत्येवेति तस्यासमवायिका-
रणत्वे प्रमाणसिद्धे किं कल्पनागौरवेणेत्यत आह असमवायिकारणलक्ष-
ण इति । कार्यैकार्थसमवायकारणैकार्थसमवायान्यतरप्रत्यासत्त्या आ-
त्मविशेषगुणव्यतिरिक्तं, यद्वा कार्यकारणभावनिरूपकधर्मनिरूपितका-
रणताश्रयोऽसमवायिकारणम्, आत्मविशेषगुणानामसमवायिकारण-
त्वव्यवहाराभावादित्यर्थः । यद्वा असमवायिकरणमिति परीक्षकाणां
परिभाषा न लौकिकीयं संज्ञा भावतन्निमित्ते सत्यपि यत्र तेषां ना-
भिप्रायस्तत्र न वर्त्तते इत्यत आह असमवायिकारणमिति चेति । सत्यपि

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

साध्यमाह मूर्त्तसंयोगासमवायीति । कार्यैकार्थेति । यन्निरूपितसमवा-
यिकारणत्वं तत्कार्यं कारणं च तस्यैव समवायकारणमेतदुभयान्य-
तरैकार्थसमवायाश्रयत्वे सति कारणत्वम् । तावन्मात्रं च दृष्टज्ञानादा-
विच्छादिकारणे गतमित्यात्मविशेषगुणव्यतिरिक्तमिति विशेषणम् ।
कार्यकारणभावेति । कार्यकारणभावनिरूपको धर्मस्तदुभयमेव तन्निरूपिता
तदेकार्थसमवायावच्छिन्ना या कारणता तदाश्रयत्वमित्यर्थः । न
ह्यदृष्टस्यात्मविशेषगुणानां वा तथा कारणत्वम्, तत्रासमवायिकारण-
व्यवहाराभावेन तथा कारणतायां मानाभावादिति भावः । न लौकिकीय-
मिति । न सर्वलोकसिद्धान्तेश्वरसङ्केतविषय इति यावदित्यर्थः । औ-

परिभाषा। सा च सत्यपि निमित्ते क्वचिददृष्टादौ न प्रवर्तते, तान्त्रिकाणामव्यवहारात्, सत्यपि गङ्गासामीप्ये घोषादन्यत्र गङ्गोपचारवत्। कर्मणि च पूर्वसंयोगादेरन्यथासिद्धसंनिधित्वेनाहेतुत्वात्। स्यादेतत् यद्यन्वयी हेतुः स्यात्, न चैवम्, अनुपाधित्वस्याप्रतिबन्धत्वात्, अन्यथाऽनैकान्तिके सोपाधित्वो-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

अन्यथा प्रवाहसामीप्यनिबन्धन उपचारो यथा तीरे तथा घोषेऽपि स्यादित्यर्थः॥ ननु कर्मणि पूर्वसंयोगेऽप्युक्तलक्षणबलादसमवायिकारणत्वं स्यादित्यत आह कर्मणीति। कारणत्वे सति कार्यैकार्थसमवेतकारणत्वमसमवायिकारणत्वं प्रकृते तु कारणत्वमेव नास्तीत्यर्थः। स्यादेतदिति। साधर्म्यव्यवस्थापनं स्याद्यद्यन्वयी हेतुः स्यादित्यर्थः। अन्वयी—केवलान्वयी। पञ्चरूपसम्पन्नो हि हेतुरित्युच्यते केवलान्वयिनि च विपक्षव्यावृत्तेरभावान्न हेतुत्वमित्यर्थः। नन्वनौपाधिकः सम्बन्धो व्याप्तिः, स च केवलान्वयिन्यस्त्येव व्याप्तपक्षधर्मत्वमेव च लिङ्गत्वं न तु पञ्चरूपोपपन्नत्वमित्यत आह नचेति। अन्यथेति। व्याप्तिविघटनं हि साक्षाद्दोषस्तदुन्नायकत्वमितरेषामतोऽनैकान्तिकेऽपि स्फुटं व्याप्तिविघटनतयोपाधिरेव उद्भाव्येत न त्वनैकान्तिकत्वमित्यर्थः। तर्हि व्यभिचरित एव

न्यायलीलावतीप्रकाशः

निमित्ते व्यवहाराभाव इत्येतावन्मात्रे दृष्टान्तमाह सत्यपीति। तीरघोषयोः प्रवाहसामीप्याविशेषेऽपि गङ्गाशब्दस्तीरे लक्षणया प्रयुज्यते न घोषे इत्यर्थः। ननु कर्मणो यथा नोदनाभिघातावसमवायिकारणे एवं पूर्वस्थितस्थिरसंयोगोऽपि तथा स्यादित्यत आह कर्मणीति। स्यादेतदिति। एतदन्वयिहेतुत्वेन साधर्म्यव्युत्पादनं तदा स्याद्यद्यन्वयी हेतुः स्यादित्यर्थः। नचैवमिति। पंचरूपसम्पत्तेरनुमानाङ्गत्वात् केवलान्वयिनि च विपक्षव्यावृत्तिवैकल्यात्, अन्यथा रूपान्तरविकलस्यापि गमकतापत्तेरित्यर्थः। नन्वनौपाधिकः सम्बन्धोऽनुमानाङ्गं, स चास्त्येवेत्यत आह अनुपाधित्वस्येति। विवृततात्पर्यमेतद-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

पचारिकत्वं प्रकृते नास्तीत्यत आह एतावन्मात्र इति। आभिप्रायिकं पक्षमभिप्रायवशादेव प्रवर्त्तते व्यवहारार्थं चेदं लक्षणं न तु स्वकृत-

द्भावनापत्तेः, साध्याभावव्यावृत्त्या तु साध्यसम्बन्धित्वस्य प्रती- त्यप्रतीतिभ्यां व्याघातात्। मैवम्। अयोगव्यवच्छेदस्य(१)नियमा- र्थत्वात्। तथापि काल्पनिकाविपक्षाव्यतिरेक इति चेन्न। अवि-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

सम्बन्धो व्याप्तिस्तत्रापि स्यादित्यत आह—साध्येति। साध्यस्याभावो यत्र स विपक्षस्ततो व्यावृत्त्या व्यभिचाराभावः स्यात्, तत्र साध्या- भावो यदि प्रसिद्धस्तदा केवलान्वयित्वव्याघातोऽसिद्धश्चेत्तदा ततो व्यावृत्तिर्दुर्ग्रहेत्यर्थः। साध्यायोगेति। यद्यपि साध्यायोगोऽप्यसिद्धः, सा- ध्यायोगव्यवच्छेदश्च साध्य एव, न च सा व्याप्तिरतिप्रसक्तत्वात्, तथापि साधनवन्निष्ठाभावाप्रतियोगिसाध्यकत्वं व्याप्तिस्तत्राप्यस्त्ये- वेति भावः। ननु शशविषाणादौ प्रमेयत्वादिव्यतिरेको वाच्य एवेति कुतः केवलान्वयित्वमित्याह तथापीति। यदि विपक्षो भवेत्तदा तत्र

न्यायलीलावतीप्रकाशः

धस्तात्। साध्याभावव्यावृत्त्येति। अत्र च न सोपाधित्वोद्भावनापत्तिः, सा- ध्याभाववद्वृत्तित्वस्यैव कारणव्यतिरेकरूपस्यानैकान्तिकत्वस्यैव सा- क्षाद्दूषणत्वादिति भावः। प्रतीतीति। यदि साध्यव्यतिरेकः प्रतीतः क्व केवलान्वयित्वम्? न चेत् कथं साध्याभाववदवृत्तित्वमित्यर्थः। अयो- गव्यवच्छेदस्येति। ननु केवलान्वयिसाध्ये साध्यायोगस्याप्रतीतेः कस्य व्यवच्छेदः साधनवति स्यात्, किञ्च अयोगव्यवच्छेदो योगः, स चानैकान्तिकत्वादिसाधारणः, न वा केवलान्वयिनि संशयः—प्रमेय- त्वमत्र वर्त्तते नवेति, संशयश्च न प्रमेयविशेष्यकः, किन्तु प्रमेयत्व- विशेष्यकः विशेषणविशेष्यभेदेन वस्तुनो भेदात्। अत्राहुः। साधन- वन्निष्ठात्यन्ताभावाप्रतियोगित्वमत्र विवक्षितम्, संशयश्च य एव सा- ध्यसिद्धिविरोधी स एवानुमानाङ्गमावश्यकत्वाल्लाघवाच्च। ननु समानविषयत्वमपि तन्त्रम्, प्रमेयत्वं घटेऽस्ति नवेति संशयश्च घटः

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

लक्षणानुरोधेन व्यवहारकल्पनमिति प्रघट्टकतात्पर्यम्। अधस्तादिति। व्याप्तिनिरूपणावसर इति भावः। विशेषणविशेष्यभेदेनेति। साध्यसिद्धिविरो- धीति। साध्यनिश्चयप्रवर्त्तनीय इत्यर्थः। न तु समानविषयत्वमपीति। न स-

(१) साध्यायोगव्यवच्छेदस्येति मिश्रसम्मतोऽत्र पाठो द्रष्टव्यः।

द्यमानविपक्षत्वस्यान्वयित्वात् । न च विपक्षस्य ततो हेतुव्यतिरेकस्य वा कल्पितत्वे विपक्षत्वं सम्भवति । एवमपि च विशेषो वाच्य इत्यादावन्वयित्वव्यवस्थितेः । व्यतिरेकाभिधाने व्या-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

व्यतिरेको निरूप्येत स यत्र तु नास्तीत्याह अविद्यमानेति । ननूक्तं कल्पनोपनीतो विपक्षोऽस्त्येवेत्यत आह—नचेति । काल्पनिकरूपसम्पत्तेरतन्त्रत्वात्, काल्पनिकी विकल्पप्रतिपत्तिरपि स्यात् कल्पनायाः सर्वत्र सुलभत्वात् अवस्तुनः सर्वविधिनिषेधव्यवहाराभाजनत्वात् । एवमपि चेति । प्रतीताधिकरणत्वं प्रतीतिप्रतियोगिकत्वमात्रमपि व्यति-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

प्रमेय इति साध्यधीविरोधी भवत्येव, व्यतिरेकश्च विपक्षवृत्तित्वशङ्कानिवृत्तिद्वारा व्यतिरेकव्याप्तावुपयुज्यते अत्र तु विपक्षाभावेन शङ्कैव नोदेतीति केवलान्वयिनि व्यतिरेकाभावेऽप्यनुमितिरप्रत्यूहा । अविद्यमानेति । ननु साध्याभाववत्त्वं विपक्षत्वम्, तत्र यत्किञ्चित्साध्याभाववत्त्वं केवलान्वयिन्यपि, प्रकृतसाध्याभाववत्त्वाभिधाने च सिद्धसिद्धिव्याघातः । न चात्यन्ताभावाप्रतियोगित्वं केवलान्वयित्वं, तस्य भावरूपत्वेऽत्यन्ताभावप्रतियोगित्वनियमात्, अभावरूपत्वे च प्रतियोग्येवात्यन्ताभावस्तस्येत्यर्थ इति चेत् । अत्राहुः । वृत्तिमदत्यन्ताभावाप्रतियोगित्वं केवलान्वयित्वं, तच्च प्रमेयत्वादिकमेव, तस्य च प्रमाविषयत्वयोरननुगमेऽपि प्रमात्वमेवं परंपरासम्बन्धाद्घटादौ प्रमेयत्वमनुगतं प्रमाजातीयविषयत्वं वा । यद्वा आकाशात्यन्ताभावस्तथा, तस्य च प्रतियोगिरूपात्यन्ताभावप्रतियोगित्वेऽपि वृत्तिमत्त्वाभावात्, आकाशस्यावृत्तित्वात् । व्यतिरेकेति । अभिधानेऽनभिधाने च विपक्षत्व-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

मानविशेष्यकत्वमपीत्यर्थः । व्यतिरेकश्चेति । साध्याभाववति हेतुव्यतिरेकज्ञानमित्यर्थः । व्यतिरेकव्याप्ताविति । सत्यां व्यतिरेकव्याप्तावन्वयव्याप्तावुपयुज्यत इत्यर्थः । अन्यथा सहभावज्ञानतयैव कारणत्वे विशेषाविरोधिवैयर्थ्यापत्तेः । वृत्तिमदिति । आकाशात्यन्ताभावसङ्ग्रहाय प्रथमविशेषणम् । स्वाविरोधिवृत्तित्वं च तदर्थोऽन्यथा संयोगाभावसङ्ग्रहे तत्साध्यस्य तुरीयतापत्तेरिति भावः । परम्परासम्बन्धावगाहित्वे लोहितः स्फटिक इति वत् प्रमा घट इति प्रतीतिः स्या-

घातापत्तेः ॥

इति श्रीन्यायलीलावत्यां साधर्म्यपरिच्छेदः ।

रूपरूपिणां गुणतद्वतामन्येषां च समयोत्तरापरभावेनोत्पादानुलब्धावेककालव्यवस्थितौ सूक्ष्मसमयभेदाकल्पनान्न हेतुफलभावः । अहेतुफलभावो(१)ऽहेतुकसदातनभाववदसदातनो-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

रेकनिरूपणे तन्त्रं न तु प्रमितप्रतियोगिकत्वं, तथापि विशेषो वाच्य इत्यादौ वाच्यत्वव्यतिरेको यत्र निरूप्यस्तस्य वाच्यत्वावाच्यत्वयोर्व्याघात इत्यर्थः । न नु धर्म्मत्वात्तस्यापि व्यतिरेकः साध्यः, तर्हि धर्म्मत्वस्य कुतो व्यतिरेको, तदेव केवलान्वयि,केवलान्वयित्वं चात्यन्तात्यन्ताभावाप्रतियोगित्वमिति ।

प्रक्रियाप्रकरणारम्भप्रयोजनमाह रूपरूपिणामिति । धर्म्मधर्म्मिणामित्यर्थः । गुणतद्वतामित्यादिगोवृषन्यायेन । अन्येषामिति । द्रव्यकर्म्मणामित्यर्थः । पौर्वापर्य्यग्रहः कार्य्यकारणभावग्रहहेतुः, स चन्नास्ति तदा कार्य्यकारणभावोऽपि दुर्ग्रहः । समयोत्तरापरेति । यद्यपि तन्तुपटादीनां न समयसौक्ष्म्यम्, यत्र तदस्ति तत् कार्य्यं समवायिकरणं विने-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

व्याघातादित्यर्थः । न च वाच्यत्वं कुतोऽपि व्यावृत्तं धर्मत्वादिति वाच्यम् । व्यावृत्तत्वस्याव्यावृत्तत्वे व्यावृत्तत्वमेव केवलान्वयि, व्यावृत्तत्वे च यत एव व्यावृत्तत्वं व्यावृत्तं तदेव केवलान्वयीति धर्मत्वस्यानैकान्तिकत्वादप्रयोजकत्वाच्च ॥

रूपरूपिणां धर्मिणामित्यर्थः । गुणतद्वतामिति गोवृषन्यायमाश्रित्योक्तम्, अन्येषां द्रव्यकर्मणामित्यर्थः । तन्तुपटयोः संयोगसंयोगिनोः पटस्पन्दयोश्च यद्यपि चिरेणोत्पादान्न समयसौक्ष्म्यं, तथापि यत्र तदस्ति तत्र समवायिकारणं विनोत्पादसिद्धौ ततोऽन्यत्रापि तदनुमेयं समवायिकारणाभावे किं प्रत्यासन्नमसमवायि स्यात्तदसत्त्वे च

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

दित्यरुचेराह प्रमाजातीयेति । यद्वेति । इदं च न पूर्वास्वरसे, किन्तु तदुद्धरणीयमिदं वेति विकल्पे ॥

(१) भावः, अहेतुकसदातनभाववदिति प्रा० पु० पाठः ।

ऽपि भावस्तथेत्यात्मादितत्त्वाव्यवस्थितौ न निःश्रेयसप्राप्तिरिति तत्प्रक्रियापरिच्छेदोऽयमारभ्यते ।

तत्र द्रव्यप्रक्रिया तावदणुभ्यां(१) द्व्यणुकं ततस्त्र्यणुकम् । तदसिद्धं द्व्यणुकासिद्धेरिति चेत् । न । त्र्यणुकं कार्यद्रव्येणैवारभ्यते महत्त्वात् घटादिवदिति मानात् , न चेदेवं महत्त्वं न स्यात्, अणुपरिमाणस्यानारम्भकत्वात् । अणुसंख्यैवाऽऽरभतां महत्त्वं द्वित्वमिव द्व्यणुकमिति चेत् । न, तथासति घटेऽपि परमाणुसंघातारब्धत्वप्रसङ्गे भग्नस्य सहसाऽदृश्यत्वापत्तेः । द्व्यणुकेनापि त्र्यणुकारम्भे घटे तुल्यः प्रसङ्गः इति न, अस्ति विपक्षे बाधकम्-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

ति तत्रासमवायिकारणनिमित्तकारणयोरप्यभावेऽहेतुकतायामन्यत्रापि तथेत्यर्थः । तथेतीति । अहेतुक एवेत्यर्थः ।

तदसिद्धमिति । आनन्तर्यमिदमसिद्धमित्यर्थः । कार्य्यद्रव्येणैवेति । न तु परमाणुनैवेत्यर्थः । महत्त्वादिति । कार्य्यमहत्त्वाश्रयत्वादित्यर्थः । महत्त्वं न स्यादिति । त्रसरेणोरिति शेषः । अणुसंख्येति । परमाणुगतं बहुत्वमित्यर्थः । द्वित्वमिव द्व्यणुकमिति । परिमाणमिति शेषः । तथासतीति । महतोऽपि परमाणुभिरारम्भे सतीत्यर्थः । तुल्यः प्रसङ्ग इति । भग्नस्य सहसाऽ-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

निमित्तकारणमपि किमुपकुर्यादिति भावः । आत्मादीति । कार्यकारणभावाभावे ज्ञानादिसमवायिकारणत्वेनात्मासिद्धेरित्यर्थः । तत्परिच्छेदो हेतुफलभावनिश्चयपरिच्छेद इत्यर्थः ।

ततस्त्रितयादित्यर्थः । कार्यद्रव्येणैवेत्येवकारोऽकार्यद्रव्यमात्रव्यावृत्तिपरः, अवयवसंयोगादेरपि तद्धेतुत्वात् । महत्त्वादिति । कार्यमहत्त्वादित्यर्थः तच्चाक्षुषद्रव्यत्वात् सिद्धम् । अणुपरिमाणेति । प्रचयस्य तत्राभावादिति शेषः । अणुसंख्यैवेति । परमाणुवृत्तिबहुत्वमित्यर्थः । तथासतीति । घटावयवाना परमाणुत्वादित्यर्थः । द्व्यणुकेनेति । यथा परमाणुभिस्त्र्यणुकारम्भे घटोपि तैरेवारभ्येतेत्युक्तः प्रसङ्गः तथा द्व्यणुकेनापि तदा-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

परममहति व्यभिचार इति विशिनष्टि कार्यमहत्त्वादिति । आरम्भक-

(१) अणुद्वाभ्यामिति प्रा० पु० पाठः ।

आरम्भकसंख्यापकर्षतारतम्यं क्वचिद्विश्रान्तं तारतम्यत्वात् , न चैकं वस्तु द्रव्यारम्भकमिति द्वितीयारम्भकत्वाद्द्व्यणुकसिद्धिः। न चैवं कदाचित्त्र्यणुकं परमाणूपादानकम् , द्व्यणुकोपादानकस्य तदुपादानकत्वानुपपत्तेः, 'न हि तन्तूपादानकस्य पटस्य कदाचिदंशूपादानकत्वं सिद्ध्यती'ति किरणावलीकारः। तत्र द्वितीयारम्भकत्वेऽप्यणुद्वयारम्भकत्वस्यासिद्धेः, द्वितन्तुकेन सिद्धसाधनात्, जलावयविनस्तदवयवानां च जलजातीयजन्यतोपल-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

दृश्यत्वप्रसङ्ग इत्यर्थः। नचैकमिति। एकेनैवावयवेन न द्रव्यारम्भः तत्र संयोगस्यासमवायिकारणस्यानुत्पत्तेरित्यर्थः। एकतन्तुकस्तु पटो न भवत्येवेति भावः। अनियमारम्भमाशंक्य तन्तुपटादौ नियमारम्भदर्शनान्निरस्यति नचैवमिति। एतावता अवयवद्वयारम्भः परं सिध्यति न तु परमाणुभ्यामारम्भ इति कथं द्व्यणुकसिद्धिरित्याह तत्रेति। व्यभिचारमाह जलावयविन इति। एकजातीयेन चेदवयवावयविनावारभ्येते

न्यायलीलावतीप्रकाशः

रम्भे घटस्यापि तैरारम्भादुक्तः प्रसङ्गः स्यादित्यर्थः। आरम्भकेति। आरम्भकसङ्ख्यात्वं सजातीयनिरूपितोत्कर्षापकर्षोभयानाश्रयवृत्ति उत्कृष्टवृत्तिपरिमाणारम्भकवृत्तिसामान्यत्वात् महत्त्ववदित्यर्थः। अतो न गुरुत्वतारतम्येनानैकान्तिकम्। एवं—क्वचित् द्व्यणुकोपादानकत्वे सतीत्यर्थः। व्यभिचारमाह जलावयविन इति। नन्वेवमप्येकजातीयेनाव-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

संख्यात्वमिति। परिमाणाऽसमवायिकारणीभूतसङ्ख्यात्वमित्यर्थः। ननु समवायिकारणवृत्तिसंख्यात्वमित्यर्थे द्व्यणुकत्रयेऽपि त्र्यणुकारम्भे त्रित्वसत्त्वेन सिद्धसाधनादिति केचित्। तन्न, तथासति द्वितन्तुकेन सिद्धसाधनादिति मूलविरोधात्, तस्मात्समवायिकारणतापर्याप्त्यधिकरणयावद्वृत्तिसंख्यात्वमित्यर्थो द्रष्टव्यस्तेन न पूर्वापरदोषः। सजातीयेति। यद्यपि संख्यापरिमाणसाधारणावनुगतावुत्कर्षापकर्षौ नस्तः, तथाप्युत्कर्षादिशब्दवाच्यत्वेनैवानुगतयोस्तयोः साध्यप्रवेशः, साजात्यं च स्वेन धर्मेण विवक्षितम् , स्वपदं च समभिव्याहृतपरम्। अत्राप्युत्कर्षानाश्रयत्वगर्भतयैव त्र्यसरेणुपरिमाणमादाय दृष्टान्तः स्व-

म्भाच्च । निरुपाधिसम्बन्धबलेन द्व्यणुकस्य कार्यद्रव्योपादानकत्वसिद्धिरस्त्विति चेत् । न । महदुपादानकत्वस्यापि सिद्धिप्रसंगात् । तत्र य उपाधिः स इहापि भविष्यतीति । बाधेन

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

तदाऽवयवावयविभ्यामेकजातीयमारभ्यत इत्यर्थः । महत्कार्य्यं कार्य्यद्रव्यारभ्यमेवेति व्याप्तिबलाद् द्व्यणुकसिद्धिरिति शङ्कते निरुपाधीति । महत्कार्य्यं महदारभ्यमेवेत्यपि व्याप्तिरेवेति द्व्यणुकसिद्धिरेवेति परिहरति नेति । बाधेनाऽत्रेति । महत् महदुपादानकमेवेत्यत्र पक्षेतरत्व-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

यवावयविनौ जन्येते इत्यनेनैकजातीयमवयवावयविभ्यां न जन्यत इत्यत्र व्यभिचारो नोद्भावितः । अत्राहुः–एकजातीयेन यद्यवयवावयविनौ जन्येते तदाऽवयवारम्भकेणावयविजातीयमारभ्यत इत्यपि सिद्ध्यतीति भवति व्यभिचारः । ननु विपक्षबाधकाभावेऽपि निरुपाधिसहचारदर्शनव्यभिचारादर्शनाभ्यां व्याप्तिर्गृह्यत इत्याह निरुपाधीति । अतिप्रसङ्गान्न ततो व्याप्तिग्रह इत्याह महदिति । नहि बाधेनैवोपाधि-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

स्थः । यद्यप्यपकर्षपदं व्यर्थं, तथापि विशिष्टाभावत्वेनाऽव्यर्थता । क्वचिदपकर्षपदशून्यः पाठः । हेतौ च परिमाणारम्भके प्रचयाख्यसंयोगे सर्वोत्कृष्टे सर्वापकृष्टे च विद्यमाने असाधारणधर्मे स्वनिरूपितोत्कर्षापकर्षयोरप्रसिद्ध्या साध्याग्रहेण व्याप्तिग्रह इत्युत्कृष्टापकृष्टत्वं विशेषणम् । न च परिमाणारम्भकवृत्तित्वविशेषणं व्यर्थमिति वाच्यम् । अवयविगुरुत्वादौ व्यभिचारवारकत्वात्, सर्वापकृष्टावयविगुरुत्वे मानाभावात्, समाहारगुरुत्वस्यैव तुलादिपरिच्छेद्यत्वात्, अवयविगुरुत्वस्य सर्वस्य तुल्यरूपत्वात्, उत्कर्षापकर्षयोश्च परमाणुगुरुत्वापेक्षया तत्रापि सम्भवात्, सुवर्णतूलकयोर्गुरुत्वविशेषानुभवात् । वस्तुत उत्कृष्टापकृष्टपरिमाणं तदारम्भकवृत्ति सामान्यत्वादिति हेतुः । परिमाणे उत्कृष्टेत्यादिविशेषणान्न प्रचयाख्यसंयोगवृत्तिजातिविशेषे व्यभिचारः । अत एव गुरुत्वतारतम्यविशेषेऽपि न व्यभिचारः, परिमाणारम्भकत्वघटितहेतोस्तत्राभावात् । आरम्भकत्वं च समवायिकारणत्वमतो न द्रव्यवृत्तिजातावप्रसिद्धिनिबन्धनव्याप्तिग्रहाभावाद्दोष इति संक्षेपः । द्व्यणुकोपादा-

(१) तुल्यताप्रसङ्गः इति नास्ति विपक्षे बाधकम् इति मु० पु० पाठः ।

तत्र(१) साध्येतरत्वमुपाधेरवधार्यत इति चेत्। न, अबाधेऽपि तत्प्रसङ्गात्। तथा सत्यनुमानोच्छेदप्रसङ्ग इति चेत्। अस्तु तर्हि महदुपादानकत्वं कार्यद्रव्योपादानकत्वं प्रत्युपाधिः, तत्कुतो त्र्यणुकसिद्धिरिति।

अत्रोच्यते। कार्यद्रव्योपादानत्वं प्रति महद्द्रव्योपादानकत्वस्योपाधित्वनिर्णयहेतोस्तर्कस्याभावात्। परिमाणत्वावान्तरसामान्यस्य महत्त्वाद्यवान्तरसामान्यव्यतिरिक्तस्य

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

मुपाधिरित्यर्थः। यत्र कार्य्यद्रव्योपादानत्वं घटादौ तत्र महदुपादानत्वमित्याह अस्तु तर्हीति।

साध्यव्यापकताग्राहकस्तर्कः प्रकृते नास्तीत्याह—कार्य्यद्रव्येति। त्र्यणुकसिद्धौ व्याप्त्यन्तरमुपष्टम्भकमाह परिमाणेति। परिमाणत्वव्याप्यजातेः कार्य्याकार्य्यवृत्तित्वध्रौव्यामित्यणुत्वमपि कार्य्याकार्य्यवृत्ति स्वीकर्त्तव्यमित्यर्थः। परममहत्त्वे व्यभिचारवारणायाह महत्त्वाद्यवान्तरेति। परमाणुत्वं न जातिरिति भावः। तत्प्रतिबन्धकस्योपाधेरित्यर्थः। कार्य्यद्रव्योपादानकत्वे साध्ये महत्त्वोपादानकत्वं

न्यायलीलावतीप्रकाशः

रुन्नीयत इत्यभिप्रेत्याह अबाधेपीति।

उपाधित्वेति। नहि सहचारदर्शनव्यभिचारदर्शनाभ्यामेवोपाधेः साध्यव्यापकत्वं गृह्यते पक्षेतरत्वोपाधिनाऽनुमानमात्रोच्छेदापत्तेः, बाधोन्नीतपक्षेतरत्वे चानुकूलतर्कोऽस्त्येवेति साध्यव्यापकत्वनिश्चय इत्यर्थः। न केवलमनुकूलतर्काभावः प्रतिकूलतर्कोऽप्यत्र इत्याह परिमाणत्वेति। परिमाणत्वावान्तरसामान्यं विभुत्वादि न च कार्याकार्यवृत्तीत्यत उक्तं महत्त्वाद्यवान्तरेति। तथा

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

नकत्वे सतीत्यनन्तरमपीति शेषः। विभुत्वमिति। परममहत्त्वमित्यर्थः। क्वचिन्नितस्त्यादित्वमिति पाठः। स तु सुगम एव। नचैवमप्याद्विपदं मूले व्यर्थम्, परमाणुपरिमाणमात्रवृत्तिजातौ व्यभिचारवारकत्वात्, आदिपददाने च परिमाणत्वव्याप्यत्वस्य लाभेन तद्व्याप्यत्वस्याग्रिम-

(१) बाधेनात्रेति मिश्रसम्मतः पाठः।

कार्याकार्यव्यक्तिवृत्तित्वस्योपलब्धेर्महत्त्ववत्तत्प्रतिबन्धकस्य च प्र·

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

यद्युपाधिः स्यात्तदाऽणुत्वस्य जातेः कार्य्याकार्य्यवृत्तित्वं यत् सुदृ· ढप्रमाणावधृतं तन्न स्यादिति प्रतिकूलतर्कपराघात इत्यर्थः । तथाच

न्यायलीलावतीप्रकाशः

चाणुत्वसामान्यं कार्याकार्यवृत्ति परिमाणत्वसाक्षाद्व्याप्यजातित्वात् महत्त्ववदिति कार्याणुत्वाश्रयत्वेन द्व्यणुकसिद्धिरित्यर्थः । तत्प्रतिबन्धक· स्य चेति । परिमाणत्वसाक्षाद्व्याप्यं सामान्यं कार्याकार्यवृत्तीति व्याप्ति· रणुत्वसामान्यस्य कार्याकार्यवृत्तितायां स्यादिति महत्त्वोपाधौ प्रति· कूलतर्कस्तदाहतिबलेन तत्प्रतिबन्धकस्य कार्यमहतः कार्योपादान· त्वव्याप्तिप्रतिबन्धकस्योपाधेर्महदुपादानकत्वरूपस्य निरासादि· त्यर्थः । न च कार्याकार्यवृत्तित्वे साध्ये महदवयवारब्धसमवेतवृत्ति· त्वमुपाधिः, ज्ञानत्वजातावेव साध्याव्यापकत्वात् । न च साधनाव· च्छिन्नसाध्यव्यापकत्वं, व्यर्थविशेषणत्वात् । ननु द्व्यणुकं न कार्यमा· महद्द्रव्योपादानकं परमाणुनापि तज्जननात्, न चेदमसिद्धम्, आरभ्या· ऽऽरम्भत इति पक्षानाश्रयणात् । न च तत्र मानाभावः, एकतन्तुकपट स्याप्रत्यक्षसिद्धत्वात्, तत्र यद्यंशुसंयोगः कारणं न स्यात् तदा एक स्मिन् तन्तौ संयोगाभावेनासमवायिकारणभावात् स नोत्पद्येत, न च तत्र तन्तुरेव नष्टः, स एवायं तन्तुरिति प्रत्यभिज्ञानात्, अत एवा·

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

दलेन लाभात् परमाणुपरिमाणवृत्तिपरिमाणत्वसाक्षाद्व्याप्यजातित्वे· नैव च पक्षतेति न पक्षविकल्पावकाशः । महदवयवारब्धेति । जातित्व· पक्षधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकोऽयमुपाधिरन्यथा परमाणुद्व्यणुकसंयोगे साध्याव्यापकत्वात् । व्यर्थविशेषणत्वादिति । महत्पदार्थान्तर्भावेन व्या· पकत्वाग्रहात् तत्परित्यागे च साधनव्यापकत्वादिति भावः । आर· भ्यारम्भकवादस्य प्रकृतसङ्गतत्वमाविष्करोति ननु द्व्यणुकमिति । न च तन्तुरेवेति । तथाचांशव एव नष्टास्तन्तव एव पटारम्भका इति नारभ्या रम्भकवादसिद्धिरित्यर्थः । अत एवेति । यत एवारभ्यारम्भन्ते अत एव महापटसत्त्वदशायामवान्तरावयवशृङ्खलादेरपि धीः सङ्गच्छते, अन्यथा पटस्य तन्तुजन्यत्वनियमेन साऽनुपपन्नेति भावः । यदि च तत्राश्ङ्खलादिधीर्न प्रमाणं तदा प्रत्यक्षमात्रप्रमाणकोऽवयवी क्वापि न

ज्ञानादारभ्याप्यारभन्ते । न च मूर्तानां समानदेशताव्याघातः, अन्यूनानतिरिक्तदेशस्य तथात्वादिति चेत् । न । अन्यून एव

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

देशे पटवृत्तिं विरुन्ध्यादेव, तथाच कथमारभ्यारम्भकत्वम् ? यदि

न्यायलीलावतीप्रकाशः

द्रव्यस्य स्वाश्रये द्रव्योत्पत्तिप्रतिबन्धकत्वाच्च, अन्यथा चतुस्तन्तुकादिकाल एव चतुस्तन्तुकाद्यन्तरोत्पत्तिप्रसङ्गः, नच प्रागभावाभावान्नोत्पत्तिः, तैरेव विभक्तैः पुनरारम्भदर्शनात्, एकतन्तुकाङ्गीकारे त्ववच्छेदकान्तरेण तन्त्वंशुसंयोगस्यासमवायिकरणत्वं भवति, भवति ह्यङ्गुली शिरसि शरीरसंयुक्तेत्यनुभवः । यद्वा अंश्ववयवसंयोग एवासमवायिकरणम् । न चैवं पटस्यांशुवृत्तितापत्तिः, नहि यावदसमवायिकारणस्याधिकरणं तावत्कार्यस्यापि गुणादौ व्यभिचारात् । न च द्रव्यमिति विशेषणमंश्वधिकरणत्वापादने तत्समवेतासमवेतत्वस्योपाधित्वादित्यभिप्रेत्याह अन्यून एवेति । ननु चान्यूनेऽप्यनतिरेकमादाय

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

रूपस्यैकांशुमात्रवृत्तित्वात्तन्तोश्चांशुद्वयवृत्तित्वात्तत्रोपाध्यभावादिति भावः । द्रव्यस्येति । तथा प्रतिबन्धकताया न्यूनातिरिक्तदेशकत्वस्य गौरवेणाप्रवेशादिति भावः । अन्यथा चतुस्तन्त्विति । यद्यपि सहोत्पत्तिप्रसङ्गेन प्रतिबध्यप्रतिबन्धकभावो गतिर्विनिगमकाभावात्तथा चादृष्टादिकमेव प्रतिबन्धकं, तथापि द्वितीयादिक्षणे यत्र चतुस्तन्तुकान्तरोत्पत्तिस्तत्र दृष्टस्य पटस्यैव प्रतिबन्धकत्वं न त्वदृष्टस्य गौरवादिति भावः । ननु तत्रावयवसंयोग एवाऽवयविन्युपचर्यते न त्ववयवावयविनोः संयोगस्तस्याप्राप्तिपूर्वकत्वनियमादित्यरुचेराह यद्वा अंश्ववयवेति । अंश्ववयवतन्तुसंयोग इत्यर्थः । स च नानुपपन्नस्तयोरप्राप्तत्वादिति भावः । नचैवमिति । इयं च शङ्का प्रथमकल्पाभिप्रायेण, द्वितीयकल्पे तु अंशुपदं तदवयवपरम् । यद्वा अंशुरूपं यदवयवद्वयं तत्संयोग एवासमवायिकारणं तत्रापि कारणैकार्थप्रत्यासत्तिसत्त्वादिति पूर्वफक्किकार्थः । एवञ्च उभयपक्षसाधारण एवायमाक्षेपः । नहि यावदिति शङ्काया उभयपक्षसाधारण्येऽपि यावदिति विशेषणं प्रथमकल्पाभिप्रायेण, अग्रिमकल्पश्च तद्व्यतिरेकेणैव साधुः, अत एवोभयसाधारणो गुणादौ व्यभिचार इति ध्येयम् । तत्समवेता-

विरोधापत्तेः। संयोगे चातिप्रसङ्गात् इति द्व्यणुकादिक्रमेणाऽन्त्यावयविपर्यन्तमारम्भ इति द्व्यणुकसिद्धिः।

कथं पुनः पक्वघटेऽपि कारणगुणपूर्वकता रूपादीनाम्? असंभवद्विरुद्धधर्मसंसर्गो हि घटः प्रत्यभिज्ञायते, उपरिस्थितानामपाताच्च, तद्देशत्वतत्संख्यत्वतत्परिमाणत्वोपलब्धेश्च। अन्तः-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

च न्यूनाधिकदेशयोः समानदेशविरोधो न स्यात्तदा शरीरदेशेऽपि घटो वर्तेत संयोगवृत्त्येत्याह संयोगे चेति।

इदानीं पाकजप्रक्रियां प्रस्तौति कथमिति। प्रयोजनमत्रापि आत्मतत्त्वज्ञानमेव कथञ्चिदन्वेष्टव्यम्—सत्यवयविनि रूपादीनामुत्पादविनाशसिद्धावात्मन्यपि ज्ञानाद्युत्पादविनाशाविति, ज्ञानं चैतन्यम्। अवयविरूपाद्यग्निसंयोगासमवायिकारणकं न वा, अग्निसंयोगासमवायिका-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

विरोधः, अत्र तु न तथेत्याह संयोगे चेति। तथासति शरावसंयुक्तेनापि घटः संयुज्येतेत्यर्थः।

सम्प्रति किं पार्थिवरूपादीनामेव पाकजत्वं किंवा परमाणुवृत्तीनामेव तेषां पाकजत्वं न त्ववयववृत्तीनामिति विचारः। अवयविरूपादिकं तेजःसंयोगासमवायिकरणकं नवेति संशयः। प्रयोजनं त्वाश्रये सत्येव रूपाद्युत्पादनाशसिद्धौ धर्मधर्मिभेदे रूपादेः समवायिकारणजन्यत्वस्थितौ बुद्ध्यादेरपि तज्जन्यत्वस्थितावात्मसिद्धिः। अत्र पूर्वपक्षमाह कथमिति। आमपक्वावयविनोरभेदसाधकं प्रत्यक्षमाह असम्भवदिति। अनुमानमप्याह उपरीति। मूर्त्तानामिति शेषः। ननु स्थूलस्य घटादेरन्तःपाकानुपपत्त्या परमाणूनां पाकः स्यादित्यत आह अन्तःपाकस्येति। द्रव्यविरोधीति। न ह्युकहेतोर्द्रव्यारम्भकसंयोगविरो-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

समवेतत्वस्येति। द्रव्यत्वपक्षधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकस्येति शेषोऽतो न सत्तादौ साध्याव्यापकत्वम्, अन्तरावयविधीस्तु बाधकेन भ्रान्तेति भावः। तथासतीति। समवायेनैकत्र द्वयोर्मूर्त्तयोरविरोधे संयोगेनापि तथा स्यादिति शरीरावच्छिन्ने घटो वर्त्ततेत्यर्थः।

अवयविरूपत्वादिकमिति। अत्र व्यक्तिपक्षतायामंशतो बाध इति जातिपक्षता। द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधीति। न क्रियाहेतुरित्येव प्रकृते

पाकस्यापि सच्छिद्रत्वादवयविनां स्फटिकान्तरिन्द्रियप्रवेशवत् घटे बहिःशैत्यवेदनवदुपपत्तेः । न च स्पर्शवद्वेगवद्द्रव्याभिघातादृद्रव्यनाशः, द्रव्यविरोधिकर्मोत्पत्तौ मानाभावात् । कर्मत्वस्य च नभोभागविभागेनापि करकम्पे तत्परमाणुकम्पवदुपपत्तेः । न च संयोगमात्रं तद्धेतुः । पवनसंमुखधृतघटपटादेरपि नाशापत्तेः । कर्म-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

रणकत्वं घटरूपादिवृत्तिर्नवेति विप्रतिपत्तिः । पीलुपाकपक्षे हि घटादेर्नाशो वाच्यः, स च कथं भवेत् यावता स एवायं घट इति प्रत्यभिज्ञा घटोपरिधृतानां शरावादीनामपि, ततः पूर्वदेश एव घटादीनां सत्त्वम्, सैव च संख्या, तावदेव च परिमाणं नोपपद्येत, परमाणुपर्यन्तं भङ्गविपर्यासासम्भवात् सर्वावयवावच्छेदेन पिठरोऽपि पाकमुपपादयति । ननु तावताधःसन्तापनेनावश्यं तत्र द्रव्यमेव लक्ष्यतीत्याह नचेति । नोदनाभिघाताभ्यां द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधिविभागजनकमेव कर्मोत्पद्यत इत्यत्र मानाभावादित्यर्थः । ननु विभागं चेन्न जनयिष्यति तदा कर्म्मत्वव्याघात इत्यत आह कर्म्मत्वस्येति । न ह्यारम्भकसंयोगविरोधिविभागजनकत्वमेव कर्म्मस्वभावो, दृश्यते हि केवले परमाणावपि कर्म्मेत्यर्थः । परमाणुषु कर्म्माभ्युपगम्येदमुक्तमिदानीं स्पर्शवद्वेगवद्द्रव्यसंयोगेऽपि पिठरारम्भकपरमाणुषु कर्म्मैव नोत्पद्यत इत्याह नचेति । पुनः कर्म्माभ्युपगम्य विशिष्टकर्म्मोत्पादेऽनिष्टमाह— पवनेति । कर्म्मण एवेति । द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधिविभागजनकस्येत्यर्थः । कारणरूपादिकं विनापि कार्य्ये रूपाद्युत्पत्तिमाश्रयनाशं विना-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

धिविभागजनकत्वनियम इत्यर्थः । कर्म चोत्पन्नं विभागजनने निरपेक्षमित्यन्यथोपपन्नमित्याह कर्मत्वस्य चेति । एवं परमाणौ कर्मोत्पत्तिमभ्युपेत्योक्तम् , इदानीं तत्र कर्मैव नोत्पद्यत इत्याह नचेति । स्पर्शवद्वेगवत्संयोगमात्रं न द्रव्यारम्भकसंयोगविभागजनकक्रियाजनकमित्यर्थः । न चाश्रयनाशं विना कथं पूर्वरूपादिनाशः कथं वा कारणरूपा-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

विवक्षितमन्यथा पूर्वकल्पभेदानुपपत्तेः । द्रव्यारम्भकेत्यादि तु परस्य क्रियामात्र एव तथात्वाभ्युपगमेन स्वरूपनिर्देशपरम् ।

ण एवोत्पत्त्यसिद्धेः । नियतहेतुकुलालादिव्यतिरेकेऽपि जन्मवत्त्वस्यापि संभावितत्वात् । न चैवं द्व्यणुकनाशसिद्धिः, मानाभावात् । रूपं चाश्रयनाशादेव विनश्यति, कार्यरूपत्वात् नष्टघटरूपवदि(१)त्यस्यापि प्रत्ययस्य प्रत्यभिज्ञाननिर्दलितत्वात्, विपक्षे बाधकाभावाच्च पाकजा एवैति इति युक्तमिति चेत् । न ।

सूचीसंभेदनिर्दलितावयवारब्धपरम्परानष्टघटे घटान्तरोदयवत्

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

पि तुल्यन्यायतयोपपादयन्नाह नियतेति । पैलुकमते क्षणादिव्यतिरेकेणैव घटाद्युत्पत्तिवदेतत् स्यादित्यर्थः । पिठरनाशेऽपि द्व्यणुकादिकं नश्यतीत्यत्र न मानं, तथाच पीलुपाकपक्षोऽनुपपन्न एवेत्याह नचैवमिति । नन्ववयविरूपमाश्रयनाशमात्रनाश्यमिति कथमग्निसंयोगान्नाशः स्यादित्याशंक्याह—रूपमिति । स एवायं घट इति प्रत्यभिज्ञानाऽन्यथानुपपत्त्या व्याप्तेरेवानभ्युपगमादित्यर्थः । पाकजा एवैत इति । पिठररूपादय इत्यर्थः ।

पिठरपाकसाधकानां हेतूनामनैकान्तिकत्वमाह—सूचीति । सूच्यग्रव्यतिभेदेन यत्र द्व्यणुकभेदमात्रेण स्थूलावयविपर्यन्तं नाशः तत्र घटान्तरोत्पत्तिस्त्वया वाच्या, तथा च तत्रैव प्रत्यभिज्ञायमानत्वादयो हेतवोऽवयविस्थैर्यसाधका व्यभिचारिण इत्यर्थः ।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

दिकं विना कार्यरूपाद्युत्पत्तिस्तयोस्तत्कारणकत्वादित्यत आह नियतेति । यथा परमाणुपाकपक्षे स्वहेतुकुलालादिव्यापारादिकं विना घटाद्युत्पत्तिस्तथावयविपाकपक्षेऽपि क्लृप्तहेतुं विनैव तयोरुत्पत्तिः सम्भाव्यत इत्यर्थः । नचैवमिति । एवमभिघातादेर्द्रव्यनाशकत्वेऽपि द्व्यणुकनाशे मानाभावः, स्थूलद्रव्यनाशेऽपि तदुपपत्तेरिति द्व्यणुकरूपादीनामेव न कारणगुणपूर्वकत्वनियम इत्यर्थः ।

उपरिस्थितानामित्यनुमानमनैकान्तिकयन्नाह सूचीति । प्रत्यभि-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

स्थूलद्रव्यनाशेऽपीति । अभिघातस्य सूक्ष्मनाशकत्वादित्यर्थः । एवञ्च सिद्धमवयविरूपं पाकजमिति भावः ।

---

(१) अत्र न इष्ट घटवदिति प्रा०पु०पाठः प्रामादिको भाति ।

सर्वस्योपपत्तेः। विरुद्धधर्माध्यासस्यापि(१) काठिन्याकाठिन्यस्य दर्शनात्। न च स्पर्शभेदोऽसावन्य एव जायत इति वाच्यम्। चक्षुषापि तत्प्रतीतेस्ततः संयोगभेद एवायम्, स च प्राक्तनो नास्त्यनुपलब्धेः। तन्नाशाय च क्रियैव दहनस्य कल्पनीया, दृष्टत्वात्। स्पर्शवद्वेगवत्पवनसंवलनबलेन च पिठरोदरकुहरसंचारिजलतण्डुलोन्मथनविक्लेदकारिणि ज्वलज्ज्वलनज्वालाकलापे का संभावना पिठरावयवानां, तथा तन्मध्यपतितत्र्यणुकस्यापि का जीवितव्यवस्थितिरित्यनुमानमप्युदयमासादयति। तथाप्येक

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

किञ्च प्रत्यभिज्ञापि विरुद्धधर्म्माध्यासदर्शनादप्रमाणमित्याह—विरुद्धेति। ननु काठिन्यं स्पर्शभेद एव अग्निसंयोगाद् घटे जायते इत्यत आह नचेति। संयोगभेद इति। अवयवसन्तानविशेष इत्यर्थः। ननु सोऽप्यासीदेवेत्यत आह स चेति। पूर्वसन्तानादिलक्षण एवायमित्यर्थः। ननु पूर्वव्यूहनाशः कथमित्यत आह तन्नाशाय चेति। ननूक्तं द्रव्यारम्भकसंयोगनाशकविभागजनिका क्रिया नाग्निसंयोगमात्रजन्येत्यत आह स्पर्शवदिति। यादृशेनाग्निसंयोगेन पिठरान्तर्वर्त्तितण्डुलादीनामप्यूर्ध्वगमने विभेदस्तादृशेन पूर्वसंयोगद्रव्यारम्भकसंयोगनाशः कथं न स्यादित्यर्थः। अनुमानमपीति। स्पर्शवद्वेगवत्प्रबलपवनाभिहततादृशज्वालाकलापाभिघातोऽभिहन्यमानपार्थिवावयवारम्भकसंयोगनाशकविभागक्रियाजनकः विशिष्टाभिघातत्वात् ज्वलद्वह्निमध्यवर्त्तिपटादिप्रतियोगिकवह्न्यभिघातवदित्यनुमानवदित्यर्थः। यद्वा विवादपदमवयविरूपादि आश्रयनाशकनाश्यमवयविरूपादित्वात्

न्यायलीलावतीप्रकाशः

ज्ञाने विशेषणासिद्धिमाह विरुद्धधर्मेति। ननु काठिन्यं स्पर्शविशेषः स चैकस्मिन्नेवावयविनि पाकज एवेत्यत आह—नच स्पर्शेति। काठिन्यारम्भकसंयोग एवावयवानां द्रव्यारम्भकस्तथाच तद्भेदे असमवायिकारणनाशादवश्यं पूर्वद्रव्यनाश इत्यर्थः। तन्नाशायेति। द्रव्यारम्भकसंयोगनाशायेत्यर्थः। अनुमानमपीति। रूपमाश्रयनाशादेव नश्यतीत्यनुमानमपीत्यर्थः। युक्तञ्चैतत् कार्या·

(१) धर्मस्यापीति मा॰पु॰पाठः।

एव संयोगः किमिति नोदननाशहेतुः ? कल्पनालाघवात्। पूर्व-ध्वंससहकारिणा तज्जनने युगपदुत्पादस्यानुपपत्तेः, अन्त्य-स्योपान्त्यनाश्यत्वाच्च, संस्कारस्यानुभवध्वंसिनः स्मृतिरूप-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

जलावयविरूपादिवत्। यद्वा विवादपदं पार्थिवावयवरूपादि कारणरू-पादिपूर्व्वमवयविरूपादित्वात् जलावयविरूपादिवदित्यनुमानमित्य-र्थः। पुनरन्यस्मादग्निसंयोगात् रक्तादीनामिति मूलमाक्षिपति तथा-पीति। एक एव चाग्निसंयोग उत्पादको विनाशकस्तदा उत्पादविना-शयौगपद्यं स्यादित्यत आह पूर्व्वेति। ध्वंसे प्रतियोग्यपि कारणमिति कथं स्यादित्यर्थः। यद्वा पूर्वनाशाग्रिमरूपाद्युत्पादयौगपद्यमाशंक्याह पूर्व्वध्वंसेति। पूर्वरूपे सत्येव कथं रूपान्तरोत्पत्तिरित्याशंक्याह पूर्वध्वंसे-ति। ननु एक एवाग्निसंयोगो रूपाद्युत्पाद्य नाशयिष्यतीति न युक्त-मत आह अन्त्यस्येति। उपान्त्यशब्दोऽन्त्यं शब्दमुत्पाद्यैव नाशयतीति दृष्टचरमेवैतदित्यर्थः। व्यक्त्यभेदेनोत्पादकत्वं नाशकत्वं च एकस्येति दर्शयित्वा व्यक्तिभेदेन दर्शयति संस्कारस्येति। यथा संस्कारः पूर्वज्ञानं

न्यायलीलावतीप्रकाशः

न्तराविरुद्धेनैव परमाणुनाऽग्निसंयोगो रूपादीनां नाशक इति केवले परमाणुपाके दृष्टत्वात् अन्यत्रापि तदनुमानात्, या-दृशोऽग्निसंयोगो रूपादेरुत्पादकस्तादृश एव नाशक इत्येकपर-माणुपाके दृष्टत्वाच्च, सर्वदेशाग्निसंयोगश्च तथा, न च परमा-ण्वन्तरसंयुक्ते परमाणौ तादृशोऽग्निसंयोगः सम्भवति मूर्त्तानां समा-नदेशताविरोधात्। तस्माद्‌ण्वन्तरसंयोगे नष्टे द्व्यणुकप्रध्वंससमस-मयो योऽग्निसंयोगस्तस्माद्रूपादिध्वंसः पुनरन्यस्मादग्निसंयोगात् पाकजा जायन्त इति मूलग्रन्थमाक्षिपति तथापीति। नन्वेवं पूर्वरूपना-शाग्रिमतदुत्पादयोर्यौगपद्यापत्तिरित्यत आह पूर्वेति। रूपादिमति रूपान्तरानुत्पत्तेः पूर्वेषां रूपादीनां प्रतिबन्धकत्वेन पूर्वरूपादिध्वंसो-ऽग्रिमतदुत्पत्तिहेतुरिति नोक्तदोषः। एतदेवैकस्यैवोत्पादकत्वं विनाश-कत्वमिति दृष्टान्तेन द्रढयति अन्त्यस्येति। यद्यप्युपान्त्यशब्दजन्योऽन्त्यः

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

न च परमाण्वन्तरसंयुक्त इति। न च निबिडयोरेव तथा विरोध इति वाच्यम्। परमाणोर्निबिडत्वात् स्वच्छयोरेव तथा विरोधाभावा-दिति भावः। फलप्रयुक्तं मत्वाह अथमभिसन्धिरिति। एतत्प्राक्कालिकेति।

ज्ञानजननदर्शनाच्च । 'एवमेव किन्त्वन्यताव्यवहार उपचारादि'ति व्योमाचार्याः । निवर्तकजनकदहनयोर्भेदेन वेति तत्रैव कालगणना ग्राह्या ।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

नाशयत्युत्तरमुत्पादयति तथा प्रकृतेऽपि स्यादित्यर्थः । उपचारादिति । निवर्त्तकत्वजनकत्वलक्षणोपाधिकृतो भेदः, एकस्यैवाग्निसंयोगे उपचर्यं मूले तथाभिधानमित्यर्थः । स्वमतमाह—निवर्त्तकेति । यद्दहनसंयोगेन पूर्वरूपादिकं नष्टं तदन्यदहनसंयोगेन रक्ताद्युत्पत्तिर्वाच्या तेजसो वेगातिशयेन तावत्कालमेकस्यानवस्थानादित्यर्थः । रूपादिध्वंसको नाग्निसंयोगो रूपाद्युत्पादकः रूपादिनाशकाग्निसंयोगत्वात् सिन्दूरादौ प्रथमाग्निसंयोगवदिति, नहि तेनैव तत्र रक्ततारजननं चिरेणैतदुत्पत्तेः। किञ्च उत्पादविनाशकत्वं विनाशोत्पादकत्वं वा तेजःसंयोगस्य शीलं भवेत् ? आद्ये, घटादीनां नीरूपत्वप्रसङ्गः । द्वितीये महाप्रलयेऽपि रूपादिस्थितिप्रसङ्ग इति भावः । तत्रैवेति । विभागज

न्यायलीलावतीप्रकाशः

शब्दस्स्वनाश्यश्च, तथापि ध्वंसे प्रतियोगिनोऽपि हेतुत्वान्नोत्पत्तिविनाशयौगपद्यमित्यर्थः । निवर्त्तकेति । अयमभिसन्धिः—परमाणौ रक्तं रूपमेतत्प्राक्कालिकरूपध्वंसकाग्निसंयोगभिन्नाग्निसंयोगजन्यं पार्थिवपरमाणुरूपत्वात् उत्तररूपवत् । एवं पूर्वरूपेष्वपि साध्यम् । यद्वा परमाणुरूपनाशो न रूपजनकाग्निसंयोगजन्यः रूपनाशत्वात् अवयविरूपनाशवत्। नचेदमप्रयोजकम्, एकस्याग्निसंयोगस्य परमाणुरूपनाशकस्योत्पादकत्वासम्भवात् , एकरूपनिरूपितप्रतियोगिनो जन्यत्वविनाश्यत्वयोरेकरूपावच्छेद्यत्वाभावात् , भावे वा परमाणुरूपत्वेन विनाश्यत्वे जन्यत्वे चाग्निसंयोगत्वेन जनकत्वे नाशकत्वे चासमवायिकारणस्य कार्यसमानकालीनत्वेन जनितमपि रूपमग्निसंयोगेन विनश्येतेति कारणाभावात् घटादेर्नीरूपत्वप्रसङ्गः । परमाणुरूपत्वेन जन्यता स्वाजन्यरूपत्वेन नाश्यतेति चेत् । जन्यपदेन यदि जन्यतावच्छे-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

अग्निसंयोगजन्यत्वे साध्ये सिद्धसाधनमिति रूपध्वंसकाग्निभिन्नत्वं संयोगविशेषणम्, तथापि न दृष्टान्ते साध्यनिश्चय इत्येतत्प्राक्कालिकेति रूपविशेषणम् । न च पूर्वरूपे व्यभिचार इत्यभिप्रेत्य साध्यं साधयति एवमिति । जन्यपदेनेति । स्वाजन्येत्यत्र, तेनेति शेषः । यद्यपि स्वजन्यतोप-

ननु द्व्यणुकनाशानन्तरं कथं त्र्यणुकनाशः ? तस्य स्वासमवायिकारणनाशनाश्यत्वादिति चेन्न । समवायिकारणनाशेऽपि क्वचिन्नाशात् । तत्र सर्वत्रासमवायिकारणनाशपूर्वकत्वमुन्नीयत इति

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

विभागानभ्युपगमपक्षे दशक्षणा एकादशक्षणा वा प्रक्रिया आरम्भकसंयोगनाशद्रव्यनाशान्यतरापेक्षया रूपमिति मतभेदमाश्रित्य, तदनभ्युपगमपक्षे तु नवक्षणा । परमाण्वन्तराग्निसंयोगचिन्तायां पञ्चषट्सप्ताष्टक्षणगणना ग्राह्येत्यर्थः ।

आपाकनिक्षिप्तघटादीनामग्निसंयोगेनाभिघातात्मना युगपदेव सकलावयवधर्मोत्पत्तावसमवायिकारणनाशादेव घटादिद्व्यणुकपर्यन्तं यद्यपि नाशः सम्भाव्यते, तथापि सूचीव्यतिभेदस्थलानुरोधेन परि·

न्यायलीलावतीप्रकाशः

दकरूपवत्त्वं, तदा तदभावस्य परमाणुरूपे न प्रसिद्धिः। अथ स्वरूपविशेषस्तदाऽननुगमेनोपस्थितिरशक्या । ननु रूपादिनाशकोत्पादकाग्निसंयोगभेदे कदाचिदुपान्त्याग्निसंयोगोत्पादितरूपे अन्त्याग्निसंयोगेन च नाशिते नीरूपोऽपि घट उत्पद्येत । न च रूपादिनाशक एवोपान्त्याग्निसंयोगो भवतीति नियामकमस्ति, नाशकस्योत्पादकत्वे तु नायं दोषः । मैवम् । अव्यवहितोत्तरक्षणभाविरूपप्रागभावसहितस्यैव तस्य पूर्वरूपनाशकत्वादिति ।

द्व्यणुकनाशकात् त्र्यणुकनाशे पूर्वप्रक्रियायाः सिद्धिरिति मतमास्कन्दति द्व्यणुकनाशेति । यत्र कपालद्वयसंयोगाद्घटनाशः तत्र तथा कल्पनादित्यर्थः। क्वचिदिति । यत्र कपालनाशोत्तरं तत्संयोगनाश इत्यर्थः। ननु

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

हितेत्यर्थे जन्यपदस्य नोक्तदोषावकाशस्तथापि तत्तदग्निसंयोगरूपत्वेन नाश्यता तत्तदग्निसंयोगत्वेन नाशकतेत्येवं गौरवम् ,रूपत्वेनैव नाश्यता रूपजनकाग्निसंयोगत्वेन च नाशकतेत्येवं लाघवमतो न रूपनाशकरूपोत्पादकत्वमिति तात्पर्यम् । नीरूपोपि घट उत्पद्येतेति । उक्तक्रमेण कपालरूपनाशे उत्पन्नोऽपि घटो नीरूपः स्यादित्यर्थः । एतच्चावयविपाकपक्षे, परमाणुपाकपक्षे तूक्तक्रमेण परमाणोर्नीरूपत्वे तत्परम्परारब्धं घटादि नीरूपं स्यादित्यर्थः। अव्यवहितेति । फलमेव तथा कल्पनायां मानम्, एकस्यैव नाशकत्वमुत्पादकत्वं चेति निरस्तमेवेति भावः ।

पूर्वप्रक्रियाया इति । अवयवध्वंसद्व्यणुकपरमाणावेव पाक इति प्रक्रियाया

चेन्न । विपक्षे बाधकाभावात् । अनियतहेतुकतापत्तिरिति चेन्न । गुणनाशस्याश्रयनाशविरोधिभ्यां नाशवदस्याप्युपपत्तेः, अन्यथा द्वित्वस्याप्याश्रयनाशनाश्यतानियमापत्तेः । शिष्टं शास्त्रे ॥

इति पाकजम् ॥

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

हरति नेति । अनियतेति । द्रव्यनाशपूर्वकमेव कार्यं न नश्यति, क्वचिद्समवायिनाशः क्वचिच्च समवायिनाशः कारणमित्यानियम इत्यर्थः । दृष्टान्तेनानियतहेतुकत्वमुपपादयति गुणनाशस्येति । निमित्तकारणेतरगुणनाशत्वं द्रव्यनाशं प्रति कारणतावच्छेदकम्, यद्वा विद्यमानाश्रयवद्द्रव्यनाशं प्रत्यसमवायिकारणनाशस्तदन्यद्रव्यनाशं प्रति समवायिकारणनाश इति नानियतहेतुकत्वमिति भावः। अन्यथेति । यदि दृष्टानु-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

द्रव्यनाशे समवाय्यसमवायिनाशयोः कारणत्वेऽननुगमः, अभावे चावान्तरजातेरभावादित्यसमवायिकारणनाश एवानुगतकारणं कल्प्यते, यत्रापि समवायिकारणनाशः तत्रासमवायिकरणनाशस्यावश्यकत्वादित्याभिसन्धायाह तत्रेति । विपक्ष इति । समवायिकारणनाशस्यापि कार्यद्रव्यनाशं प्रति हेतुत्वसम्भवादित्यर्थः । आक्षेप्ता स्वाभिसन्धिमुद्घाटयति अनियतेति । नानियतहेतुकत्वं विद्यमानाश्रयकद्रव्यनाशेऽसमवायिकारणनाशो हेतुः, एवं सासमवायिकारणकद्रव्यनाशे प्रतियोग्याश्रयद्रव्यनाशः कारणमित्यभिप्रेत्याह गुणनाशस्येति । यदि च दृष्टानुसारिण्येव कल्पना, तदा रूपादिनाशं प्रत्याश्रयनाशस्य कारणत्वावधारणात् द्वित्वादिनाशेऽपि तदेव कारणं कल्प्येतेत्याह अन्यथेति ॥

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

इत्यर्थः । विद्यमानाश्रयकेति । अव्यवहितप्राक्कालाविद्यमानाश्रयकद्रव्यनाशेऽसमवायिनाश एवमव्यवहितप्राक्कालाविद्यमानासमवायिकद्रव्यनाशे समवायिनाशो हेतुरित्यर्थः। उभयनाशोत्तरभावितत्तद्द्रव्यनाशव्यक्तौ च तदुभयनाशो हेतुरनुगत एवेति भावः । वस्तुतः समवायिकारणनाशोत्तरभाविद्रव्यनाशे समवायिनाश एवमसमवायिनाशोत्तरद्रव्यनाशे चासमवायिनाश एवमुभयनाशजन्येप्युभयकार्यतावच्छेदकसत्त्वादुभयजन्यत्वमविकलम्। वयं तु गुणकर्मादिनाशस्थले सम-

गुणस्य निमित्तनाशानाश्यत्वात्, अन्यथातिप्रसङ्गात्, साध्येतरत्वस्य च बाधैकगम्यत्वात्, पूर्वमप्यवस्थितिसिद्धौ समानदेशता·

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

सारेणैव व्यवस्था तदा रूपादावाश्रयनाशनाश्यत्वं ज्ञानशब्दादौ विरोधिगुणनाश्यत्वं दृष्टमिति द्वित्वादावपि तथा कल्प्येतेत्यर्थः। विस्तरानभिधाने हेतुमाह—शिष्टं शास्त्र इति ।

द्वित्वाद्युत्पत्तिप्रक्रियामाक्षिपति गुणस्येति । द्वित्वादिकं न निमित्तनाशनाश्यं गुणत्वात् रूपादिवत्, ज्ञानादिवद्वेत्यर्थः । अन्यथेति । रूपादीनामप्यदृष्टनाशनाश्यतापत्तेरित्यर्थः । न च द्वित्वादीतरत्वमत्रोपाधिरित्याह साध्येतरत्वस्येति । निमित्तनाशनाश्यं चेन्न द्वित्वादि तदाश्रयनाशनाश्यत्वाच्चमुभयथापि पूर्वं द्वित्वादीनामवस्थाने, तथाचापेक्षाबुद्धिर्व्यञ्जिका वाच्या । न च समानदेशानां समानेन्द्रियग्राह्याणां च न प्रतिनियतव्यञ्जकव्यङ्ग्यत्वमिति व्यञ्जिकाप्यपेक्षाबुद्धिर्न स्यादिति वाच्यम् । एकत्वैकपृथक्त्वयोरस्य नियमस्य त्वया·

न्यायलीलावतीप्रकाशः

द्वित्वादि अपेक्षाबुद्धिनाशनाश्यमित्याक्षिपति गुणस्येति । रूपादौ तथा दर्शनात् द्वित्वादावपि गुणत्वेन तदनुमानमित्यर्थः । अन्यथेति । अग्निसंयोगनाशे पार्थिवरूपादिनाशापत्तेरित्यर्थः । न च द्वित्वाद्यन्यत्वं तत्र प्रयोजकमित्याह साध्येति । तथा द्वित्वादेरपेक्षाबुद्ध्यजन्यत्वे ततः पूर्वमपि तत्सिद्धावपेक्षाबुद्धेस्तद्व्यञ्जकत्वं, न च समानेन्द्रियग्रा·

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

वायिनाशस्य हेतुत्वं कल्प्यमानं लाघवात्समवायिनाशोत्तरभाविसमवेतनाशत्वावच्छिन्नं प्रत्येव कल्प्यते। एतेन समवायिकारणनाशस्य द्रव्यनाशकत्वे मानमेव नास्ति तेनासमवायिकारणनाशेनैव द्रव्यनाशादिति दूषणमलग्नकम् । न च द्व्यणुकनाशेऽसमवायिकारणनाशस्य हेतुत्वे लाघवाद्द्रव्यनाशत्वमेव कार्यतावच्छेदकमिति न समवायिनाशव्यवधानेन द्रव्यनाशः विशेषसामग्रीविरहादिति वाच्यम् । असमवायिकारणत्वं हि प्रकृते समवायिनिरूपितकारणताश्रयत्वमात्रमेव प्रविष्टं लाघवादिति तदाश्रयनाशयत्वस्य समवायिनाशेऽपि विद्यमानत्वात् । न चैवमित एव सामञ्जस्ये किं सामान्य सामग्रीकल्पनेनेति वाच्यम् । गुणकर्मनाशादावनुगमानुरोधेन तस्याः कल्पनीयत्वादिति ब्रूमः ।

दिधर्मवतोरप्येकत्वैकपृथक्त्वयोर्नियतव्यञ्जकव्यङ्ग्यत्ववद्वित्वमप्य-पेक्षाबुद्धिव्यङ्ग्यमिति प्रक्रियाया असिद्धिरिति चेन्न । हेतोर्व्यति-रेकग्रहे तेनैव बाधात् , अन्यथा व्यतिरेकासिद्धेः । अत एव हुता-शनवन्दीग्रहादेपक्षामीतजन्यं द्वित्वमिति स्थिते(१) न हि द्रव्यधी-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

नभ्युपगमात् तत्रापि परस्पराव्यभिचारिव्यञ्जकव्यङ्ग्यमिति कल्पना-मात्रमित्याह पूर्वमपीति । हेतोरपीति । उक्तनुमानयोर्निमित्तनाशनाश्यो न गुण इति व्यतिरेकव्याप्तिर्वाच्या, निमित्तनाशनाश्यत्वं च द्रव्ये कर्म्मणि चासिद्धमिति गुण एव वाच्यं तथाच बाध इत्यर्थः । अत एव तदुन्नीतः पक्षेतर उपाधिरिति भावः । अन्यथेति । यदि द्वित्वादौ सन् वाच्य इत्यर्थः। केवलान्वयि चानुमानं त्वया नेष्यत एवेति भावः। नन्विन्धननाशनाश्ये हुताश एव व्यतिरेकप्रसिद्धिः स्यादत आह— अत एवेति । हुताशस्यान्यत्रक्लृप्तसमवायसमवाय्यन्यतरनाशादेव नाशादित्यर्थः । बन्दीग्रहादिति । द्वित्वे यथा न निमित्तनाशनाश्यत्वं त-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

द्वयोः समानदेशयोः प्रतिनियतव्यञ्जकव्यङ्ग्यत्वानुपपत्तिः, तथा-विधयोरेवैकत्वैकपृथक्त्वयोः प्रतिनियतव्यञ्जकव्यङ्ग्यत्वादित्याह पूर्व-मपीति । गुणत्वेन निमित्तनाशनाश्यत्वे साध्ये निमित्तनाशनाश्य-त्वात् गुणत्वरूपो व्यतिरेको वाच्यः, निमित्तनाशनाश्यत्वञ्च द्रव्य-कर्मणोर्न दृष्टमिति गुण एव तद्वाच्यं, तथाच बाध इत्याह हेतोरिति । अन्यथेति । तथाचान्वयव्यतिरेकित्वव्याघातः, केवलान्वयी च हेतु-स्त्वया न स्वीक्रियते इत्यर्थः । ननु निमित्तनाशनाश्ये वह्नौ हेतुव्यति-रेको ग्राह्य इत्यत आह अत एवेति । तत्राप्यन्यत्रक्लृप्तसमवायसमवा-यिकारणनाशस्यैव नाशकत्वात् द्वित्वादिनाश(२)वद्वह्निनाशोऽपि न निमित्तनाशजन्य इत्यपेक्षाबुद्धिकारणकं द्वित्वादीत्यर्थः । द्रव्यधीरिति ।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

व्यङ्ग्यत्वानुपपत्तिरिति । तथा च द्वित्वद्विपृथक्त्वयोस्तत्त्वानुपपत्तिरिति भावः । तथाच बाध इति । गुणान्तरेऽपि निमित्तनाशनाश्यत्वासम्भवात् द्वित्व एव तद्वाच्यमतो बाध इति भावः । द्वित्वादिनाश इव इति तन्मते दृष्टान्तः । व्यतिरेकदृष्टान्तो वा । अपेक्षाबुद्धिकारणकं द्वित्वादीति । यद्यपि

(१) व्यवस्थित इति प्रा०पु० पाठः ।

(२) द्वित्वादिनाश इवेति विवृत्यभिमतः पाठोऽत्र बोध्यः ।

रपेक्षाधीः, दूरादुभयद्रव्यावभासेऽप्येकत्वानवभासे तत्र द्वित्वा-
नुत्पादात्(१)। नाप्यविकल्पकैकसंख्यामतिः, संख्यायाः सविक-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

था हुताशेऽपि न स्यादित्यर्थः। अपेक्षाबुद्धेर्निमित्तस्य नाशाच्चेत् द्वित्वादिनाशस्तदा जनिकाप्यपेक्षाबुद्धिर्द्वित्वादीनामिति स्थिते सति किंविषया सेति विचार्य्यते इत्याह अपेक्षामतीति। नहि द्रव्यधीरिति। एक-त्वालम्बनेत्यर्थः। नानैकत्वनिर्विकल्पकमपि न द्वित्वादिजनक-नकमित्याह नापीति। शतसंख्याद्युत्पादे सविकल्पजन्यत्वावधार-णात् प्रत्यक्षस्थले सन्देहे आनुमानिकापेक्षाबुद्धौ तथावधारणात्।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

नानैकत्वगोचरापि धीर्न निर्विकल्पकरूपेत्याह नापीति। यद्यप्येतत्प्र-त्यक्षस्थले परस्यासिद्धम्, तथापि यत्रानुमानिक्यपेक्षाबुद्धिर्द्वित्वादिज-निका तद्दृष्टान्तेनाऽन्यत्रापि सविकल्पकापेक्षाबुद्धिजन्यत्वं साध्यमिति भावः। ननु द्वित्वगुणगोचरनिर्विकल्पकजन्यसंस्कारसहितमिन्द्रि यं 'द्वे द्रव्ये' इति विशिष्टज्ञानं जनयिष्यति प्रत्यभिज्ञाने, तत्रापि संस्कार-सचिवस्य तस्य (तत्र) सामर्थ्यमस्तीति न तद्धान्तं स्वकालीनस्यैव

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

उक्तानुमानस्योक्तक्रमेण दूषणेऽपि अपेक्षाबुद्धिनाशो न द्वित्वनाशकः समवाय्यसमवायिनाशगुणान्यत्वात् नाशान्तरवदित्यनुमानमविक-लमेव, तथाप्यन्वयव्यतिरेकाभ्यामेवापेक्षाबुद्धेः कारणत्वम्। न च व्यञ्जकतया तदन्यथासिद्धिः। दण्डादेरपि तथात्वापत्तेः, सत्कार्य वादापत्तेश्च। नचैवमपि तन्नाशस्य द्वित्वनाशकत्वे मानाभावः। द्वित्वस्य स्थायित्वे एकत्वद्वयाज्ञानदशायामपि प्रत्ययापत्ते स्तज्ज्ञानव्यङ्ग्यत्वस्य च निरासान्नाशस्वीकारे परिशेषेणा-पेक्षाबुद्धिनाशस्य नाशकत्वस्वीकारादिति दिक्। तथापि यत्रेति। न चेदमप्रयोजकम्, एकत्वगोचरज्ञानत्वेनैव जनकत्वादिति वाच्यम्। दूराद्भेदाग्रहेऽपि धर्मिणो द्वित्वप्रत्ययापत्तेः परस्पराविभेदविशिष्टैक-त्वज्ञानस्य कारणत्वात्। न चैवमप्येकत्वप्रकारकत्वं नापेक्षणीयमिति वाच्यम्। भेदग्रहार्थमेवाधिकरणतावच्छेदकत्वेन तदपेक्षणादिति। स्वकालीनस्यैवेति। यद्यप्यपेक्षाबुद्धेः क्षणत्रयावस्थानस्वीकारेऽपि द्वित्व

---

(१) से द्वित्वानुत्पादनात् पा० पुं० पाठः।

ल्पकापेक्षाधीजन्यत्वनियमात् शतसंख्यावत् , किन्त्वेकैकत्ववि-विशिष्टद्रव्यधीः(१)। अविकल्पकज्ञानं च न संस्कारजनकं, तद्विष-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

एकत्वविशिष्टधीरिति। नानैकत्वसमूहालम्बनमित्यर्थः। अनेनैव द्वित्वो-त्पत्तौ द्रव्यविशिष्टज्ञानस्यानपेक्षणात् नानैकत्वसमूहालम्बनमेवा-पेक्षाबुद्धिस्ततो द्वित्वोत्पत्तिस्ततो द्वित्वत्वसामान्यज्ञानं ततो द्वित्वगु-णज्ञानं ततो द्वे द्रव्ये इति विशिष्टज्ञानम्।अत्र च विशिष्टज्ञानसमकालं द्वित्वगुणस्य नाश इति मूले प्रक्रियोक्ता, तत्र यद्येकत्र गुणाविषयैवा-पेक्षाबुद्ध्या द्वित्वं जन्येत तज्जनितसंस्कारेण द्वित्वगुणज्ञानकाल एव द्वित्वनाशात्तज्ज्ञानं भ्रान्तं स्यादित्यापादनमयुक्तं स्यादत आह— अविकल्पकज्ञानं चेति। द्रव्याविषयकमेकत्वगुणज्ञानमित्यर्थः। तदुक्तं मूले-'समूहालम्बनमेव संस्कारकारणं नालोचनमि'ति, तत्रालोच-नपदेनानेकत्वसमूहालम्बनस्यैवोक्तत्वात्। ननु तदपि विशिष्टज्ञान त्वात् संस्कारजनकं स्यादेवेत्यत आह तद्विषयेति। केवलयोरेकत्व-गुणयोः स्मरणाभावादित्यर्थः। ननु माभूत् स्मरणं तथापि तेन सं-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

द्वित्वस्य ग्रहादित्यत आह अविकल्पकेति। स्मृतेर्विशिष्टविषयत्वनियमा-दित्यर्थः। ननु स्मृत्यभावेऽपि निर्विकल्पकस्य ज्ञानत्वात्संस्कारजन

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

गुणगोचरनिर्विकल्पकेन संस्कारोत्पत्तिसमय एव नाशादिदमयुक्तम्, तथापि स्वकालीनत्वेन स्वाव्यवहितप्राक्कालत्वमेवात्रोक्तं प्रत्यक्षे वि-षयस्य कारणतायास्तावतापि निर्वाहात् वर्तमानत्वग्रहस्य च स्थूलो-पाधिमादायापि सम्भवादिति भावः। नचैवमपि 'द्वे द्रव्ये' इति ज्ञान-मसिद्धमेव विशेषणतावच्छेदकप्रकारकज्ञानाभावादिति वाच्यम्। वि-शेष्ये विशेषणमिति न्यायेनापि तत्सम्भवात्। नचैवं निर्विकल्पकस्य संस्काराजनकत्वे तत्कालोत्पन्नविशिष्टज्ञानमादायाप्यसङ्गतिरिति कथं पूर्वपक्षावकाश इति वाच्यम्। अनुव्यवसायातिरिक्तस्थले सा-मान्ययोगजभिन्नस्य संस्कारस्यैव प्रत्यासत्तित्वमित्यभिमानेन पूर्व-पक्षकरणात्, सिद्धान्ते च तदभिमानखण्डन एव निर्भरत्वादिति। अविकल्पकेतीति। न चात्र मानाभावः। घटविशेष्यकघटत्वप्रकारकज्ञा

---

(१) एकत्वविशिष्टधीरिति मिश्रसंमतोऽत्र पाठः।

यस्मरणाभावात्, तदेकगम्यत्वाच्च। तस्य च ज्ञानत्वेन संस्कारानुमानस्य तु पटुत्वादराद्युपाधिमादायान्यथासिद्धेः। 'द्वे द्रव्ये' इति ज्ञानसमकालं द्वित्वनाशे तज्ज्ञानं भ्रान्तं स्यादिति नापेक्षाबुद्धिनाशनाश्यं द्वित्वमिति चेन्न।' ज्ञानस्य तत्समये द्वित्वविशिष्टमि-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

स्कारो जन्यतामित्यत आह तदेकगम्यत्वादिति। संस्कारस्येति शेषः। ननु ज्ञानत्वाद्विशिष्टज्ञानत्वाद्वा अपेक्षाबुद्धेरपि संस्कारजनकत्वमनुमास्यत इत्यत आह तस्य चेति। अनेकविशेषणविशिष्टविषयत्वं पटुत्वं, जिज्ञासोत्तरत्वमादरः, विशेषदर्शनानन्तर्यमादिपदग्राह्यं, प्रकृते च तदेकमपि नास्तीत्यर्थः। ननु तत्समकालं द्वित्वनाशोऽस्तु तेन किं स्यादत आह ज्ञानसमकालमिति। तथाचापेक्षाबुद्धिव्यङ्ग्यमेव द्वित्वमित्यायातमिति भावः। ननु द्वित्वगुणगोचरनिर्विकल्पकजन्यसंस्कारसहितमिन्द्रियं 'द्वे द्रव्ये' इति विशिष्टज्ञानं जनयिष्यति, न च तद् भ्रान्तं, स्वकालीनस्यैव द्वित्वस्य ग्रहादित्याभासेनाविकल्पकज्ञानं चेति फक्किकायामाहुः प्राञ्चः। ज्ञानस्येति। नहीदानीं द्वे द्रव्ये' इति विशिष्टज्ञानं येन भ्रमः स्यात्, किन्तु 'द्वे द्रव्ये' इति मात्रम्, 'इदानीं द्वे द्रव्ये' इति विशिष्टज्ञानं पाकरक्ते 'इदानीं श्यामोऽयमि'ति ज्ञानवद् भ्रम एवेत्यर्थः। ननु भवेदेवं यदि विशिष्टज्ञानं विशेषणज्ञानजन्यं भवेत्, किन्तु विशे-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

कत्वमनुमास्यत इत्यत आह ज्ञानत्वेनेति। विशेष्यगतभूयोधर्मग्राहकत्वं पटुत्वं, जिज्ञासापरम्पराजनकत्वं चादरप्रत्ययत्वम्, आदिपदादन्यस्यापि संस्काराधायकविशिष्टज्ञानस्य सङ्ग्रहः। द्वित्वनाश इति। द्वित्वस्य निमित्तापेक्षाबुद्धिनाशनाश्यत्वव्यवस्थापनात् विशेषणाभावे विशिष्टज्ञानस्य भ्रमत्वादित्यर्थः। ज्ञानस्येति। 'द्वे द्रव्ये' इति विशिष्टज्ञानं स्वसमयवर्त्तिवैशिष्ट्यं न विषयीकरोति किन्तु वैशिष्ट्यमात्रम्, तच्चाव्यवहितपूर्वक्षणे तत्रास्त्येव, 'इदानीं द्वे द्रव्ये' इति धीश्च स्थूलकालोपाधिमादायेत्यर्थः। ननु विशिष्टज्ञानं न विशेषणज्ञानजन्यं विशेषणविशेष्य-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

नेन विपरीतस्मृत्यापत्तेः समानप्रकारकत्वेन जनकत्वाभ्युपगमात् दृष्टे सम्भवत्यदृष्टकल्पनानुपपत्तेरिति। द्वे द्रव्ये इति। अत्रापेक्षाबुद्ध्यनन्तरं द्वित्वं तन्निर्विकल्पकं ततो द्वित्वत्वविशिष्टद्वित्वत्वज्ञानमपेक्षा-

त्यस्यानवग्राहित्वात् , पूर्वापरतोदासीनद्वित्वविशिष्टत्वस्य सत्त्वात् । विशेषणज्ञानपूर्वकता तूत्तरत्र विशिष्टज्ञानस्य व्यवस्थापयिष्यते। अतीतगोचरद्वित्वाद्युत्पत्तौ का वार्ता ? न काचित् । कथं तर्हि तद्व्यवहारः ? यथा गुणादाविति ब्रूमः । उपादानाभावस्यैव बाधकत्वात् । एतेनाऽनागतव्यवहारोऽप्युक्तः ॥ इति संख्या ॥

त्र्यणुकपरिमाणं संख्याजन्यं परिमाणप्रचयानपेक्षत्वे सति परिमाणत्वात् सर्वसिद्ध(१)संख्याजन्यपरिमाणवत् । परिमाणज-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

षणविशेष्योभयसन्निकर्षाधीनं, विशेषणसन्निकर्षश्च प्रकृते नास्तीत्यत आह विशेषणेति । 'शतं पिपीलिकानां मया हतमि'त्यादावतीतेऽपि संख्योत्पत्तिरिति कन्दलीकारमतमास्कन्दति अतीतगोचरेति । समवायिकारणमतीतं न भवत्यतस्तत्र संख्यारोप इत्यर्थः ।

ननु परमाणुपरिमाणं परिमाण्डल्यमिति द्व्यणुकपरिमाणे तज्जनकं मास्तु, द्व्यणुकपरिमाणं तु त्रसरेणुपरिमाणजनकमस्तु बाधकाभावादित्याशंक्याह त्र्यणुकपरिमाणमिति । संख्याजन्यमिति । बहुत्वसंख्याजन्यमित्यर्थः । सर्वेति । बहुभिरारब्धे यत्र महत्त्वोत्कर्षस्तत्र परिमा

न्यायलीलावतीप्रकाशः

विषयकैकज्ञानस्य विशिष्टज्ञानतया तयोः समानकालीनत्वात् , तथा च द्वित्वविशिष्टद्रव्यज्ञानकाले द्वित्वस्य सत्त्वान्न तस्य भ्रान्तत्वमत आह विशेषणेति ।

त्र्यणुकपरिमाणं जन्यजन्यवृत्ति परिमाणत्वादिति स्थिते सत्याह त्र्यणुकेति । परिमाणत्वात् जन्यपरिमाणत्वादित्यर्थः । सर्ववादीति । ननु यत्र समानसङ्ख्यपरिमाणैः परिमाणारम्भस्तत्र सङ्ख्यावत् परिमाणस्याप्यारम्भकत्वनियमात् दृष्टान्तासिद्धिः, तथाप्यवयवत्रितया-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

बुद्धेर्नाश इत्येक कालः, द्वित्वविशिष्टद्रव्यज्ञानं तद्विनाश इत्येकः, पूर्ववर्त्तितया कारणताया अबाधनादिति सिद्धान्तसंक्षेपः ।

तथाप्यवयवेति । यद्यपि तत्रापि परिमाणस्य जनकत्वमन्यथा न्यूनपरिमाणावयवचतुष्कारब्धेऽपि परिमाणप्रकर्षापत्तेरिति प्रागुक्तताद-

---

(१) सर्ववादिसिद्धेति प्रकाशकृदभिमतः पाठोऽत्र बोध्यः ।

न्यमेवैतत् स्यादिति चेन्न। परिमाणस्य विजातीयात्म(१)प्रतियोगिप्रकर्षजननाविरोधात् , अन्यथा महतामपि कचिदणुपरिमाणारम्भकतापत्तेः(२)। ह्रस्वत्वस्य चामहद्वृत्तित्वेन महत्त्वानारम्भकत्वात् अणुत्ववत्, अन्यथाऽत्रापि तत्त्वतापत्तेः(३)। संख्यापि तर्हि नारम्भिका, तस्याः स्वाश्रयप्रकृष्टपरिमाणजनकत्वानियमादिति चेत्। न, परिमाणासमवायिकारणस्य स्वाश्रयप्रकृष्टप-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

णवदित्यर्थः। ननु द्व्यणुकत्रयवर्त्तिपरिमाणैरेव तदारभ्यतामित्याह परिमाणजन्यमिति। अणुत्वस्य महत्त्वारम्भकत्वविरोधान्नैवमित्याह परिमाणस्येति। ह्रस्वत्वपरिमाणस्य अनभ्युपगमेऽपि तस्य जनकत्वमाशंक्याह ह्रस्वत्वस्येति। महत्त्वासमानाधिकरणपरिमाणत्वेनाणुत्ववत् ह्रस्वत्वस्यापि द्व्यणुकवृत्तेरनारम्भकत्वादित्यर्थः। महत्त्वासमानाधिकरणा संख्यापि कथं महत्त्वमारभताम् , आरम्भे वा त्रसरेणौ प्रकृष्टमहत्त्वमेवारभेतेत्याह संख्यापीति। तर्हि परमाणुवृत्तिद्वित्वसंख्यया द्व्यणुकेऽत्यन्तमहत्त्वमारभ्येतेति द्व्यणुकोच्छेदः स्यादित्याह परिमाणेति। तर्हि द्व्य-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

ण्वमहत्त्वापेक्षया अवयवचतुष्टयारब्धमहत्त्वस्य दृष्टान्तता। परिमाणस्येति। परिमाणं परिमाणत्वव्याप्यजात्या सजातीयमेवारभत इति व्याप्तेर्द्व्यणुकपरिमाणेन त्र्यणुकमहत्त्वं स्वविजातीयं प्रकृष्टं न जन्यत इत्यर्थः। ननु नेयं व्याप्तिः ह्रस्वत्वेन महत्त्वारम्भात् इत्यत आह ह्रस्वत्वस्येति। अमहद्वृत्तित्वेनेति। अमहद्वृत्तिपरिमाणत्वेनेत्यर्थः। अतो न त्र्यणुकमहत्त्वापत्तिरित्यर्थः। तस्या इति। समानपरिमाणत्रितयारब्धे सङ्ख्यायाः स्वसमानाधिकरणपरिमाणापेक्षयाऽधिकपरिमाणजननदर्शनादित्यर्थः। कचित्तथात्वेऽपि न नियम इत्याह परिमाणासमवायीति। यदीदृशी व्याप्तिः स्यात् तदा द्व्यणुकेन त्र्यणुकं महन्न जन्येत किन्त्वणुतममेव जन्यमिति न तज्जनकद्व्यणुकासिद्धिरित्यर्थः। नाप्यणुत्वं कार्याकार्यवृत्तीति प्रागुक्तानुमानात् द्व्यणुकासिद्धिः, अणुत्रयारब्ध-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

वस्थ्यं, तथापि परिमाणप्रचयमात्राजन्यत्वं हेतौ विवक्षितमेवं च स-

(१) विजातीयस्यात्मेति प्रा० पु० पाठः (२) द्रव्यारम्भकत्वापत्तेरिति प्रा० पु० पाठः।
(३) तथापत्तेरिति प्रा० पु० पाठ।

रिमाणजनकत्वनियमे द्व्यणुकोच्छेदापत्तेः। संख्यापरिमाणयोरु-भयोरपि तुल्यत्वे परिमाणानारम्भकत्वे हेत्वभाव इति चेत्। न, बहुत्वस्य महत्त्वारम्भे क्लृप्तशक्तिकत्वात्, अणुत्वस्य च परिमाणं प्रति उपाध्यन्तरानपेक्षेण(१) स्वरूपेणादृष्टशक्तिकत्वात्।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

णुकपरिमाणमेव विजातीयमपि महत्त्वं जनयतु, महत्त्वासमानाधिकर-णसंख्याया अपि महत्त्वजनकत्वमत्रैव त्वयापि कल्पनीयमित्याशङ्कते संख्येति। बहुभिरारब्धे महत्त्वोत्कर्षदर्शनात् बहुत्वं महत्त्वं प्रत्यस-मवायिकारणं क्लृप्तं नाणुत्वमिति परिहरति बहुत्वस्येति। ननु यद्यणु-त्वमात्रं न परिमाणकारणं क्लृप्तं, तथापि बहुत्वसमानाधिकरणजन्या-णुत्वेन महत्त्वं प्रति कारणत्वमिहैव कल्प्यतामित्यत आह उपाध्यन्त-रेति। बहुत्वं चेदुपाधिस्तदा तदेव कारणमस्तु किमणुत्वेनेत्यर्थः। ननु तथापि किं बहुत्वेन त्रीण्येकान्येव त्रसरेणौ महत्त्वं जनयन्त्वि-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

त्रसरेणोरप्यणुत्वेन सिद्धसाधनादिति भावः। सङ्ख्यापरिमाणयोरिति। यथा ऽणुपरिमाणस्य महत्त्वजनकत्वं न दृष्टं तथाऽणुसङ्ख्याया अपि जन-कत्वे वा न विनिगमकमित्यर्थः। तत्र विनिगमकमाह बहुत्वस्येति। नन्व-णुत्वसमानाधिकरणबहुत्वस्यापि कारणत्वमन्यत्र न दृष्टं, यदि च ब-हुत्वमात्रस्य तद्दृष्टम्, अणुत्वस्याऽपि परममहत्परिमाणातिरिक्तप-रिमाणस्य दृष्टमिति तुल्यम्। मैवम्। त्र्यणुकमहत्त्वं हि नपरिमाणजन्यं सङ्ख्याप्रचयाजन्यमहत्त्वं प्रत्यवयवमहत्त्वेन कारणत्वात्, नत्ववयवप-रिमाणत्वेन परमाणुपरिमाणात् द्व्यणुके महत्त्वापत्तेः, नापि जन्याव-यवपरिमाणत्वेन गौरवात्, नापि जन्याणुत्वेन तथाऽदर्शनात्, म-हत्त्वविशेषस्यानियतहेतुकतापत्तेश्च, महत्त्वान्तरजातिकल्पने च गौ-रवात्, बहुत्वकल्पनस्य च प्रामाणिकत्वात्, किन्त्ववयवबहुत्वं तज्ज-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

मानसङ्ख्यापरिमाणारब्धस्यापि दृष्टान्ततेति ध्येयम्। अणुत्वस्यापीति। द्व्यणुकवृत्तिपरिमाणस्य परमाणुपरिमाणजन्यत्वे महत्त्वापत्तेरित्यर्थः। यद्वा अणुत्वस्य महत्त्वजनकपरिमाणत्वेन महत्त्वापत्तेरित्यर्थः। बहु-

(१) नपेक्षस्येति मा० पु० पाठः।

न च नानैकत्वं जनकम्, एकहेतुकत्वोपपत्तौ नानाहेतुकत्वे कल्पनागौरवात् ॥

ननु संख्यापरिमाणादीनां न तावत्परिमाणं प्रति हेतुत्वम्, परिमाणमात्रेऽन्योन्यं व्यभिचारात्। नापि तद्व्यक्तिभेदं प्रति, आनन्त्यव्यभिचाराभ्यां दूषितत्वात्। अतोऽवान्तरजातिस्वीकारे विरुद्धयोः समावेशानुपपत्तेः। दृश्यते चोभयहेतुकत्वं यथा स-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

त्यत आह नचेति। किञ्च त्रसरेणौ तदवयवबहुत्वं वा महत्त्वमारभ्यता-मणुत्वमेव वेत्यत्र लाघवमपि बहुत्वे प्रमाणसहकारि, किञ्च त्रसरेणु-परिमाणं नाणुपरिमाणजन्यं परमाणुत्वादित्यपि द्रष्टव्यम्।

चतुर्विधमपि जन्यपरिमाणं संख्यापरिमाणप्रचयजन्यमिति मूल-माक्षिपति नन्विति। परिमाणत्वावच्छेदेन कारणतायां परस्परं व्य-भिचारान्न कारणताग्रह इत्यर्थः। ननु प्रत्येकजन्ये परिमाणेऽपि वैजात्यमेव कल्पनीयमिति न व्यभिचार इति यदि, तदा द्वाभ्यामा-रब्धे तदुभयजातिसाङ्कर्यमित्याह अत इति। ननु द्वाभ्यामारम्भ एव नास्तीत्यत आह दृश्यते चेति। समपरिमाणावयवद्वयारब्धापेक्षयाऽ-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

नकं परिमाणप्रचयाजन्यमहत्त्वे अवयवबहुत्वेन कारणत्वकल्पनात्। त्र्यणुकपरिमाणासमवायिकारणताग्राहकं प्रमाणं बहुत्वमेव विषयी-करोति नाणुपरिमाणं तस्य प्रत्येकनिष्ठतया नानात्वेन गौरवादि-त्यन्ये। एवं त्र्यणुकपरिमाणं नाणुपरिमाणजन्यं परिमाणत्वादित्यपि द्रष्टव्यम्। तथापि नानैकत्वमेव परिमाणजनकमास्त्वित्यत आह नानेति।

विरुद्धयोरिति। सङ्ख्यापरिमाणाभ्यामुभाभ्यामारब्धे परिमाणे परस्प-रान्यताभावसमानाधिकरणयोः सङ्ख्यापरिमाणप्रयोज्यजात्योः सङ्कर स्यादित्यर्थः। न च तयोरसिद्धिरित्याह दृश्यते चेति। विलक्षणकार-णव्यङ्ग्या उभयारब्धपरिमाणे विलक्षणैव जातिर्नतु प्रत्येककारणप्र-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

त्वकल्पनस्येति। बहुत्वे महत्त्वकारणताकल्पनस्येत्यर्थः। परिमाणप्रचयाज-न्येति। भावमात्रेत्यर्थः। एवमिति। उक्ताविपक्षबाधके सतीत्यर्थः।

मपरिमाणोभयारब्धादुत्कर्षवतस्त्रिभिरारब्धस्य परिहीनपरिमाण-त्रितयारब्धादुत्कर्षस्योपलम्भात्। मैवम् । एकैकारभ्यमहत्त्वावान्तर-जातेरन्यदेव महत्त्वोत्कर्षरूपं सामान्यं प्रत्यसमवायिकारणसमु-च्चयस्य हेतुत्वात् । प्रचये च नास्ति कारणत्वम् , तूलाद्यवयवि-नामनारम्भकत्वात् , एकादिप्रत्ययस्य(१) पलालपुञ्जवदुपपत्तेः । मैवम् । घनद्रव्यस्य स्वाश्रयद्रव्यारम्भे पलालादावेकदेशाकर्षणेन

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

समपरिमाणत्रयारब्धे तावदुत्कर्षः प्रतीयते स्वल्पपरिमाणत्रितयार-ब्धापेक्षयाऽप्युत्कर्षः प्रतीयते, तत्र महत्त्वं बहुत्वं च द्वयमपि कार-णमित्यर्थः । एकैकेति । यथा प्रत्येकारब्धेऽपीति न समावेश इत्यर्थः । हेतुत्वादिति । प्रयोजकत्वादित्यर्थः । तूलादीति । तूलादिपिण्डानां पलाला-दिजालवन्नावयवित्वमित्यर्थः । धारणाकर्षणेऽवयविलक्षणं तूलकपि-ण्डे दृश्यते न तु पलालजालेऽपीति तत्रानारम्भकत्वप्रत्ययोऽत्र भ्रान्त इत्याह—घनद्रव्यस्येति । ननु धारणाकर्षणे चेदवयविलक्षणन्तदा

न्यायलीलावतीप्रकाशः

योऽप्येति नोक्तदोष इत्याह एकैकेति । असमवायिकारणसङ्ख्यापरि-माणे तयोः समुच्चय इत्यर्थः । तूलेति । न च समवायिकारणं विना-ऽसमवायिमात्रात्परिमाणोत्पत्तिरित्यर्थः । एकस्तूलकपिण्ड इत्यनु-भवस्त्वन्यथोपपन्न इत्याह एकेति । परिमाणस्य यावदाश्रयमनुवृत्तेः पूर्वद्रव्याविनाशे परिमाणवति च परिमाणान्तरानुत्पत्तेः न तूलकादौ प्रचयस्य परिमाणारम्भकत्वमित्यपि द्रष्टव्यम् । घनद्रव्यस्येति । पूर्व-द्रव्यनाशे च स्पर्शवद्द्रव्याभिघातो हेतुः । यद्यपि घनद्रव्याकर्षणे हस्तसंयुक्ताऽवयवान्तरकर्म न वेगान्नाभिघाताच्च तस्य स्वाविमुख-कर्मजनकत्वनियमात् , न च नोदनात् , तस्य कर्मवद्द्रव्यसंयोगरूप-त्वात् , न चात्र कर्मवता हस्तेन भागान्तरस्य संयोगोऽस्ति, तथापि कर्मवदवयवसंयोग एव नोदनं तद्धेतुः, इयं युक्तिः कर्षणप्रसङ्गरू-पेत्यर्थः ॥

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

हस्तसंयुक्तावयवान्तरेति । हस्तसंयुक्ताद्यवयवान्तरं तत्कर्मेत्यर्थः ।

---

(१) प्रचयस्येति प्रा० पु० पाठः ।

समुदायाकर्षणप्रसङ्गात् , अनारम्भे भ्रान्तत्वात्तूलकादौ बाधकाभावात्। घनाघनसाधारणीयं युक्तिः किं न बाधिकेति चेत्। न। तोयाद्यवयविविच्छेदापत्तेरित्यास्ताम् ॥ इति परिमाणम् ॥

ननु द्वित्वद्विपृथक्त्वयोरपेक्षाबुद्धिः किं युगपदुत्पद्यते क्रमेण वा? नाद्यः। ज्ञानयौगपद्यनिषेधात्। द्वितीये तु द्वित्वापेक्षाबुद्धेरुत्पादे तदनन्तरं च द्विपृथक्त्वापेक्षाबुद्ध्या द्वित्वजनकापेक्षाबुद्धिनाशे द्विपृथक्त्वद्वित्वसामान्यज्ञानयोरुत्पादेऽपेक्षाबुद्धिनाशात् द्वित्वनाशे द्वित्वस्य विशेषणस्याभावात्कथं तदुत्तरकालं द्वित्वविशिष्टपृथक्त्वप्रत्ययः। न च द्विपृथक्त्वं नामापरं सामान्यमस्ति। अथ पूर्वं द्विपृथक्त्वजनकापेक्षाबुद्ध्युत्पादः, तथासति द्विपृथक्त्वस्यैव नाशात् द्वित्वविशिष्टप्रत्ययो न स्यादिति चेन्न। उभयैकत्वैकपृथ-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

यत्र तन्नास्ति तद्धनमघनं वा नावयवीत्येव किं न स्यादित्याह--घनाघनेति। तर्हि तल्लक्षणाभावात् तोयमवयवि न स्यात् नहि तत्र धारणाकर्षणे इत्याह—तोयेति।

ननु द्विपृथक्त्वे द्वाविमौ पृथगिति धीर्मानं, सा चानुपलब्धेत्याह—नचेति। द्वावेकत्वे द्वे च पृथक्त्वे एकयैव समूहालम्बनधिया यद गृह्येते तदा द्वित्वपृथक्त्वे द्वेऽपि उत्पद्येते इत्याह उभयैकत्वेति।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

द्विपृथक्त्वं व्यासज्यवृत्ति गुणान्तरमस्तीति, तत्रेमौ द्वौ पृथगिति धीर्मानं सा च न सम्भवतीत्याह नन्विति। ननु द्विपृथक्त्ववृत्ति पृथक्त्वत्वजातिव्याप्यं सामान्यमस्ति तत एव द्वित्वाभावेऽपि द्वौ पृथगिति धीः स्यादित्यत आह नचेति। व्यासज्यवृत्तिगुणान्तरपक्षेऽपि तत्र तादृशसामान्यानभ्युपगमादित्यर्थः। न चैवमेकपृथक्त्वस्यापेक्षाबुद्धिं विनाप्युत्पत्तेः क्व तस्याः कारणत्वमिति वाच्यम्। अननुगतस्यापि जन्यतावच्छेदकत्वात् तस्य व्याप्यत्वरूपत्वात्। उभये-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

अननुगतस्यापीति। अवान्तरजातिस्वीकारपक्षेऽपि सकलसाधारण-

क्त्वसमुदायालम्बिज्ञानादुभयोत्पत्तौ सर्वस्योपपत्तेः ॥ इति पृथक्त्वम् ॥

उभयकर्मजस्तु संयोगो न भिन्नः, एकत्वेनाध्यवसायात् उभयदीपजबुद्धिवत् । अत एव नैकस्यान्यथासिद्धिः, सामान्येन हेतुत्वावधारणात् । अजस्तु न संयोगोऽप्राप्तप्राप्तेरेव तदात्म-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

ननु संयोगत्रैविध्यमनुपपन्नमजसंयोगसत्त्वादित्यत आह— अजस्त्विति । अप्राप्तिपूर्विका प्राप्तिः संयोगस्तादृशस्तु नाज इत्यर्थः ।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

ति । नानैकत्वनानापृथक्त्वगोचरा समूहालम्बनरूपा एकैवापेक्षाबुद्धिरुभयजनिकेति न ज्ञानयौगपद्यमित्यर्थः ॥

ननूभयवृत्तिकर्मभ्यां सम्भूयैकः संयोगो न जन्यते कर्मणोर्मिथोनैरपेक्षेण तज्जनकत्वात्, तथाच तत्र संयोगद्वयमुत्पद्यत इति नोभयकर्मज एकः संयोगोऽत आह उभयेति । नन्वेकमेव कर्म संयोगजनकं न तु कर्मान्तरस्य सहकारित्वमत आह अत एवेति । सामान्येनेति । कर्मत्वेनैव संयोगजनकत्वात् विनिगन्तुमशक्यत्वाच्चेत्यर्थः । तथापि न द्विविधः संयोगः, आत्मा आकाशसंयुक्तः द्रव्यत्वादित्यजन्यस्यापि तस्य सिद्धेरित्यत आह अजस्त्विति । अप्राप्तप्राप्तेरिति । प्रागभावप्रतियोगिन्याः प्राप्तेरित्यर्थः । ननु लाघवात् प्राप्तिरेव संयोगो न

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

स्यानुगतस्याभावादिति भावः । वस्तुतो व्यासज्यवृत्ति पृथक्त्वमेव जन्यतावच्छेदकमित्यवधेयम् । नानैकत्वेति । इदं च समवायिसौकर्यात् । वस्तुतो द्विपृथक्त्वमेवावान्तरसामान्यं द्वे पृथगित्यनुगतप्रत्ययानुरोधात् । न च द्वित्वसामानाधिकरण्येनैव तदुपपत्तिः । साक्षात्सम्बद्धधर्मेणैवोपपत्तेरिति भावः ।

कर्मत्वेनैवेति । यद्यप्येवमप्युभयकर्मजसंयोगगतवैजात्ये मानाभावात्त्रिविधत्वं संयोगस्य भग्नमेव, तथाप्येककर्मजन्यापेक्षयोभयकर्मजन्येनानुभवादुभयकर्मत्वेनापि कारणता मन्तव्येति भावः । उपाधिविशेष एवोभयकर्मजत्वादिर्विभाजक इत्यन्ये । द्रव्यत्वादिति । नचैवं विभागस्यापि तत एवानुमाने परस्परविरुद्धसंयोगविभागद्वयस्वीकारापत्तिः । विभागकालनाशसमानकालेषूत्पन्नद्रव्ये कर्म विनैव

कत्वात् । अजस्य तु संयोगस्यायुतसिद्धसम्बन्धिनिष्ठत्वेन समवायाद्भेदानुपपत्तेः । अवयवावयविभावाभाव एव युतसिद्धिरिति चेन्न । गुणादेरसमवायित्वापत्तेः । तेषां स्वातन्त्र्येणाश्रयान्तरासमवायित्वमयुतसिद्धिरिति चेन्न । तुल्यत्वात् ॥
इति संयोगः ॥

ननु संयोगाभाव एव विभाग(१)व्यवहारोऽस्तु । मैवम् ।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

प्रत्युत नित्या प्राप्तिः समवाय एवायं स्यादित्याह-अजस्य त्विति। नन्वयुतसिद्धयोः सम्बन्धः संयोग एव स्यात् तयोरवयवावयविभावाभावादित्यत आह-गुणादेरिति । ननु पृथगाश्रयाश्रितत्वं युतसिद्धिर्घटपटयोरिव, गुणगुणिनोरवयवावयविनोश्च न पृथगाश्रयीभूतत्वमित्ययुतसिद्धिरेवेत्याशङ्कते तेषामिति । गुणगुणिनोरपि पृथगाश्रयाश्रितत्वमस्त्येव यतो गुणस्य गुणी गुणिनस्तु स्वावयवा इत्यत आह-स्वातन्त्र्येणेति । परस्परपरिहारेणेत्यर्थः । नहि गुणिनं विहाय गुणस्याश्रय इति भावः । तुल्यत्वादिति । इयमयुतसिद्धिर्विभुनोरप्याश्रयाभावादेवेत्यर्थः ।

पल्लवस्तु प्रक्रियायामिति यदुक्तं तत्राह नन्विति । संयोगध्वंसे समानाधिकरणसंयोगासमानकालीने विभागव्यवहारोपपत्तौ किं

न्यायलीलावतीप्रकाशः

त्वधिकमित्यत आह अजस्य त्विति । आश्रयान्तरासमवायित्वं द्वित्वादौ नास्तीत्यत उक्तं स्वातन्त्र्येणेति । तत्परित्यागेनाश्रयान्तरप्राप्तिः स्वातन्त्र्यम् । तुल्यत्वादिति । आकाशात्मनोरप्याश्रयाभावादेवाश्रयान्तरासमवायादयुतसिद्धिप्रसङ्ग इत्यर्थः ॥

संयोगाभाव इति । संयोगध्वंस इत्यर्थः । स च संयोगासमानकालीनः संयोगत्वावच्छिन्नसामान्यभावो वा विवक्षितः, तेन संयुज्य

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

विनष्टे व्यभिचारेण द्रव्यत्वस्याकाशविभागासाधकत्वात् । न च नित्यद्रव्यत्वेन तत्सिद्धिरप्रयोजकत्वादिति भावः ।

स च संयोगेति । तदुभयप्रतियोगिकसंयोगेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । सा·

---

(१) वे विभागेति प्रा० पु० पाठः ।

संयोगविनाशानुपपत्तेः, विभागस्य संयोगविनाशहेतुत्वात् । कर्मैव तज्जनकमस्तु अन्वयव्यतिरेकाभ्यां विभागवदिति चेन्न । कर्मणोऽविरोधित्वेन व्यधिकरणस्य च तन्नाशकत्वायोगात्, तथाच स्वीयस्वीयकर्मजन्यानामङ्गुलीतरुसंयोगादीनां(१) केवलेनाङ्गुलीस्पन्देनानाशप्रसङ्गात् । न च संयोगनाशात्तन्नाश इति वाच्यम् । कर्मजसंयोगे संयोगस्याकारणत्वात्, अकारणनाशस्याकार्यनाशेऽसामर्थ्यात् । व्यधिकरणमपि कर्मैव नाशकमस्तु, न चातिप्रसङ्गः, स्वाश्रयाश्रितपरम्परासंयोगस्यैव नाशकत्वात् । न, विरोधिनः समानाधिकरणस्यैव नाशकत्वमिति असति बाधके सङ्कोचानुपपत्तेः । एवञ्च कारणनाशस्यैव कार्यनाशकत्वमित्यत्र

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

विभागेनेत्यर्थः । संयोगविनाशेति । सत्याश्रये समानाधिकरणविरोधिगुणस्य गुणनाशकत्वात् विभागाभावे संयोगनाशो न स्यादित्यर्थः । तज्जनकमिति । संयोगध्वंसजनकमित्यर्थः । अविरोधित्वेनेति । विरोधित्वे वा उत्पन्नमात्रमेव कर्म्म संयोगं नाशयेदिति भावः । व्यधिकरणस्य चेति । यत्र स्वस्वकर्म्मणाऽङ्गुलितरुहस्ततरुभुजतरुशरीरतरुसंयोगा उत्पन्ना अङ्गुलीमात्रकर्म्मणा चाङ्गुलितरुविभागो जनितस्तत्र विभागपरम्परा संयोगपरम्परां नाशयतीत्यभ्युपेयं कर्म्मणोऽनभ्युपेयत्वात्, अन्यथा तत्संयोगनाशानुपपत्तेरित्यर्थः । एतदेवाह तथाचेति । संयोगनाशादिति । अङ्गुलितरुसंयोगनाशाद्धस्ततरुसंयोगनाश इत्यर्थः । कर्मजत्वादयं यदि संयोगः संयोगजः स्यादित्याह कर्म्मजेति ।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

विभक्ते पुनः संयोगवति न प्रसङ्गः । संयोगनाशेति । सत्याश्रये गुणस्य गुणनाशकत्वात्तदभावे संयोगनाशो न भवेत् । अविरोधित्वेन व्यधिकरणस्येति । नाशकत्वे वा यत्र क्वचिदुत्पन्नेन कर्मणा सर्वत्र संयोगनाशापत्तिरित्यर्थः । एवञ्चेति । उक्तनाशकापेक्षया कारणनाशस्य

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

मान्याभावश्चायं चरमप्रतियोगिजन्य एवेत्यवधेयम् । गुणस्येति । स्थायिन इति शेषस्तेन न द्वित्वादौ व्यभिचारः । उक्तनाशकेति । नाशस्य यत्र

(१) तरुसंयोगकसंयोगादीनामिति प्रा० पु० पाठः ।

बाधकाभावात् आश्रयाश्रितसंयोगमात्रनाशनाश्यः संयोगः स्यादिति निरस्तम् ॥

स्फुटद्वेणुशब्दाच्च विभागोऽवगम्यते । स हि न वंशदलद्वयसंयोगनाशापेक्षवंशदलाकाशसंयोगजन्मा, संयोगजस्य शब्दस्य संयोगनिमित्तकारणतोपलम्भात् भेरीसंयोगजस्य शब्दस्य दण्डसंयोगनिमित्ततावत् । अभिघातजः स्यादिति चेत् । न । भिन्नदिङ्मुखगतिदलयोस्तदभावात् । वायोः स्यादिति चेन्न । तस्य स्पर्शादिलिङ्गकस्य तदनुपलम्भेनैवासत्त्वावधारणात्(१), अन्यथा सर्वत्रातीन्द्रियवायुसंयोगकारणताया अनिवारणमिति सिद्धस्तावद्विभागः । स च विभागजः, यथा वंशदलपाटनानन्तरं

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

प्रमाणान्तरेण विभागं साधयति स्फुटदिति । परिशेषमाह सहीति । वंशदलाकाशसंयोगः पूर्वमप्यासीदत उक्तं दलद्वयसंयोगनाशापेक्षेति । दलाभिघातो निमित्तकारणं स्यादतो न नियमभङ्ग इत्याह—अभिघातज इति । वायुदलाभिघातनिमित्तकः स्यादित्याह—वायोरिति । अभिघातज इत्यनुषज्यते । अन्यथेति । भेर्याकाशसंयोगजेऽपि शब्दे भेरीवायुसंयोगो निमित्तकारणं न तु भेरीदण्डसंयोग इत्यपि स्यादित्यर्थः । स चेति । दलाकाशविभाग इत्यर्थः । शब्दासमवायि-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

लघुत्वाच्चेत्यपि द्रष्टव्यम् ।

स्फुटदिति । त्रयोविंशतिगुणासमवायिकारणकत्वशून्यः स्फुटद्वेणुजन्यः शब्दो गुणासमवायिकारणक इत्यर्थः । अत्र पक्षविशेषणासिद्धिं निराकरोति स हीति । वंशदलाकाशसंयोगोऽसमवायिकरणं निमित्तकारणं तु द्रव्यान्तरेणाभिघातः स्यादित्याह अभिघातज इति । वायोरिति । अभिघातज इत्यनुषज्यते । स चेति । शब्दास-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

नाशकत्वं तत्र कारणनाशत्वेनैव समवायिनाशादौ तथा कल्पनादिति भावः ।

स चेत्यनेन विभागमात्रपरामर्षे विवादाभावः कारणकारणाविभागजविभागस्य सर्वैः स्वीकारादतो विशेषपरतामाह शब्दासमवा-

(१) नैवासत्त्वादिति भा० पु० पाठः ।

क्रियया वंशदलयो(१)र्विभागः, ततश्च नभोभागविभागः(२) ॥

नतु क्रमकल्पनेयमनुपपन्ना, अबाधितस्य यौगपद्यस्य वेद-नात्। या विभागद्वयजनिकाक्रिया सा द्रव्याविरोधिभागजनिकेति बाधकमस्तीति चेन्न। विपरीतापत्तेः(३)। या विभागद्वयजनिका सा

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

कारणत्वे तस्यैव प्रस्तुतत्वात्।

या विभागद्वयेति। अवयवविभागजनिका सती या क्रिया अवयवाकाशविभागजनिका सा द्रव्यारम्भकसंयोगाविरोधिनं विभागं जनयतीति कमलक्रियायां दृष्टं तद्वदत्रापि द्रव्याविरोधिनं विभागं जनयेदित्यर्थः। वैपरीत्यापत्तेरिति। कर्म्मजत्वेनाभिमतः कमलदलाकाशविभागो विभागजः स्यात् विभागजत्वेनाभिमतो वंशदलाकाशविभागः कर्म्मजः स्यादिति विपरीतमेव किन्न स्यादित्यर्थः। तदेव स्फुटयति येति। वंशदलकर्म्म यदि द्रव्यारम्भकसंयोगाविरोधिनं दलाकाशविभागं जनयेत् तदा द्रव्यारम्भकसंयोगाविरोधिनं दलद्वयविभागं न जनयेत् कमलदलविभागे तथा दर्शनात्, जनयति विरोधिनं विभागम्; तस्मान्नाविरोधिविभागजनकमिति दलाकाशविभागो विभागज एवे-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

मवायिकारणं दलाकाशविभागो विभागासमवायिकारणक इत्यर्थः।

विभागद्वयेति। या क्रिया अवयवान्तराद्विभागजनिका सती आकाशदेशादपि विभागं जनयति सा द्रव्यारम्भकसंयोगाविरोधिनमेव विभागं जनयतीति कमलदलक्रियायां दर्शनादित्यर्थः। विपरीतापत्तेरिति। कमलदलाकाशविभागः कर्मजो विभागजः स्फुटद्वेणुदलाकाशविभागश्च विभागजोपि कर्मजः स्याद्विपक्षे बाधकाभावेन व्याप्तौ विनिगमकाभावादित्यर्थः। तदेव स्फुटयति या विभागेति। न च मूर्त्तद्वयसंयुक्ते मूर्त्ते कर्मोत्पत्तावेकं कर्म विरोधिविभागद्वयजनकमिति वा-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

यिकारणमिति।

उभयतन्तुसंयुक्तैकस्य तन्तोः कर्मणा यत्र तन्तुद्वयविभागस्तत्रोक्तनियमव्यभिचारमाशङ्क्यान्यथा नियममाह या क्रियाऽवयवान्तरा-

(१) दलक्रियानन्तरं वंशदलयोरिति मा० पु० पाठः।

(२) आकाशविभाग इति मा० पु० पाठः। (३) वैपरीत्यापत्तेरिति मा० पु० पाठः।

विरोधिविभागजनिकेति कमलदलोन्मीलनादौ विभागजविभा-
गोत्पत्तौ विपरीतापत्तेः। यदविरोधिविभागजनकं न तद्विरोधिवि-
भागजनकं यथा पञ्चशाखशाखाकर्म, इयमप्यविरोधिविभागजनि-
का यदि स्यात् विरोधिनं न जनयेदविशेषादिति तत्सिद्धिरिति
चेन्न। नियमासिद्धेः। व्यभिचारानुपलम्भात् तत्सिद्धिरिति
चेन्न। कर्मावान्तरजातिभेदस्योपाधित्वात्, व्यभिचारानुपलम्भे-
ऽप्यप्रयोजकत्वात्।

नैवम्। कर्मावान्तरवैचित्र्यस्यानुपलब्धेः। विरोधिवि-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

त्याह यदविरोधीति। अत्र विपक्षबाधकाभावमाह नेति। किञ्चित् कर्मजा-
तीयं विरोध्यविरोधिविभागजनकं किञ्चिच्चाविरोधिविभागमात्रजनकं
स्यादित्याह कर्मावान्तरेति।

उपाधेरनुपलम्भाद्व्याप्तिरेवेत्याह यदविरोधिविभागजनकं न
तद्विरोधिविभागजनकमिति व्याप्तौ विरोधिविभागजनककर्मगत-
जातिभेदाभाव उपाधिरित्याशङ्कते विरोधीति। सहकारिविशेषाधीनं
कर्मणो विरोधिविभागजनकत्वं न तु वैजात्यं किञ्चिदिहास्ति

न्यायलीलावतीप्रकाशः

त्वयम्। यद्धि मूर्त्तेनामूर्त्तेन च विभागजनकं तदेव(१) विरोधिविभाग-
जनकमिति विवक्षितत्वात्। तत्सिद्धिरिति। यद्यप्यविरोधिविभागमा-
त्रजनकत्वेनान्यथासिद्धेरेवमपि शब्दजनकदलाकाशविभागस्य वि-
भागजत्वं न सिद्ध्यति, तथापि विभागजविभागसिद्धिमभ्युपेत्यै-
तदुक्तम्॥

विरोधिविभागेति। विपर्ययानुमाने चायमुपाधिर्न च तत्र दृष्टा-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

दिति। तदेव परमित्यनेन समनियमो विवक्षितः। यद्यप्यविरोधि-
विभागेति। वंशदलकर्म दलविभागमेव जनयतु, दलद्वयविभागश्च
विभागज इत्येतावताप्युक्तनियमोपपत्तौ शब्दसमवायिकारणवि-
भागस्य विभागजत्वं न सिद्धमित्यर्थः। तथापीति। जन्यभूतवि-
भागजाश्रयकारणद्वयपूर्वको विभागस्तथापि सिद्ध एवेत्यर्थः। विप-
र्ययानुमान इति। यद्ययं विरोधिविभागजनकः स्यादविरोधिविभाग-

(१) तदेव परमिति अत्र विवृतिकाराभिमतः पाठो द्रष्टव्यः।

भागार्जनानुकूलकर्मवैचित्र्यनिवृत्तिरुपाधिरिति चेन्न । नोदनजन्यविशेषस्य व्यतिरेकेऽप्यभिघातात् विरोधिविभागदर्शनात् । एवमभिघातव्यतिरेकेऽपि नोदनात् उभयसाधारणस्यैकस्यासिद्धेः । समव्याप्तिकत्वाच्च, अविरोधिविभागजनकस्य विरोधिविभागजननानुकूलवैचित्र्यव्यावृत्त्या सर्वत्राव्यभिचारोपलब्धेः धूमार्द्रेन्धनवत् साधनाव्यापकत्वाभावात् ।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

यन्निवृत्तिरुपाधिर्न स्यादिति परिहरति नोदनेति । नोदनजन्येऽभिघातजन्ये वा कर्म्मणि द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधिविभागजनकत्वावच्छेदकं वैजात्यमनुपलम्भबाधितमित्याह उभयेति । समेति । तर्कमूलभूतव्याप्तौ साधनोपाध्योरिति शेषः । तदेवाह—अविरोधीति । तर्केऽविरोधिविभागजनकत्वस्यापादकस्य विरोधिविभागानुकूलकर्मवैचित्र्यनिवृत्तिर्व्यापिका व्याप्या च । तथाच साधनव्यापकत्वान्नायमुपाधिरित्य-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

न्ताभावः, द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधिद्व्यणुकविभागजनकपरमाणुद्व्यणुकविभागस्य दृष्टान्तत्वात् । तथापि कर्मणा दलाकाशविभाग एव जन्यतां तेन च दलद्वयविभागो जन्यतामित्येतावतापि शब्दजनकविभागस्य न विभागजत्वसिद्धिः । मैवम् । अनारम्भकसंयोगविरोधिविभागस्यारम्भकसंयोगविरोधिविभागजनकत्वात् कमलदलोन्मीलने तथा कल्पनात् । नोदनजन्येति । ननु कर्मणो विभागविशेषजनकतावच्छे-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

जनको न स्यादित्यस्य यो विपर्ययस्तत्रेत्यर्थः । क्वचित्पाठ एव तथा । यद्यपि मूलोक्ततर्क एवायमुपाधिः सम्भवति, तथापि तर्कमूलकमनुमानमपि दूषणीयम् । तत्र चोक्ततर्कमूलकानुमानेऽयमुपाधिरसम्भव्येवेति तर्कान्तरविपर्ययपरत्वं निरुक्तोपाधेः । यद्यपि प्रकाशोक्ततर्कविपर्ययौ नाशङ्कितौ मूलकृतेति तत्रोपाध्याशङ्का तस्य न युक्ता, तथापि विरोधिविभागाविरोधिविभागजनकत्वयोर्विरोधाभिधानेनार्थगत्या तावप्याशङ्कितावेवेति भावः । न च तत्रेति । यद्यप्ययं विरोधिविभागजनकः स्यादित्यत्र तर्क इत्यर्थः । द्रव्यारम्भकेति । द्व्यणुकारम्भकसंयोगविरोधी यो द्व्यणुकविभागस्तज्जनको द्व्यणुकान्तरारम्भकपरमाणुना द्व्यणुकान्तरस्य विभागस्तस्येत्यर्थः । अनारम्भकसंयोगेति ।

नन्वेवं यदजनकसंयोगजनकं न तज्जनकसंयोगजनकम् ,
यथाङ्गुल्याकाशसंयोगजनकं कर्म, एवञ्च तन्तुद्वयसंयोगजनकात्क·

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

र्थः। साधनव्याप्यत्वाभिधानं सम्भवानुरोधात् , तेन यदि द्रव्यार·

न्यायलीलावतीप्रकाशः

दकः कर्मण्यवान्तरविशेषोऽवश्यं वाच्यः, अन्यथा सर्वस्मात्कर्मणो द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधितदविरोधिनोर्विभागयोरुत्पत्तिः स्याद् , यथा कर्मणः कर्मत्वेन संयोगविभागजनकत्वात्सर्वस्मादेव कर्मणस्त· योरुत्पत्तिः। अत्राहुः। विभागस्य द्रव्यारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्वित्वे यदवच्छेदेन संयोगोत्पत्तिस्तदवच्छेदेन विभागोत्पाद एव प्रयोजकः, तत्र च सहकारिविशेष एव तन्त्रम्।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

यद्यप्यनुपदोक्तपरमाणुद्व्यणुकविभागस्य विरोधिविभागजनकत्वं दृष्टमे· व, तथापि द्रव्यानारम्भकनिष्ठस्य संयोगस्य विरोधी यो विभाग· स्तस्य न विभागजनकत्वमिति नियमोऽत्र द्रष्टव्यः॥ केचित्तु परमा· णुद्व्यणुकविभागस्यापि परम्परया द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधित्वमे वेति आरम्भकसंयोगाविरोधिविभागस्येत्येव नियम इत्याहुः। तथा· सति दलाकाशविभागस्यापि तथात्वेन प्रकृतासङ्गतेः। अन्यथा सर्व· स्मादिति। तथाच कमलदलविभागेऽपि द्रव्यनाशः स्यादिति भावः। एवञ्च जातिसङ्करभयेन नोदनजन्यतावच्छेदकजातेरेव नानात्वमु· पेयमित्यभिसन्धिः। विभागस्येति। कर्मणः कर्मत्वेनैवोभयविभागं प्रति स्वरूपयोग्यत्वेऽपि आरम्भकसंयोगाद्यवच्छेदकावच्छिन्नविभागो· त्पादसहकारिवशात्तादृशविभागोत्पत्तौ द्रव्यनाशः, तच्च सहकारि दृष्टमदृष्टं वा, जातिविशेषस्तु विभागे उपलभ्यमानो नास्त्येवारम्भ· कसंयोगनाशलक्षणकार्यत्वमन्यथासिद्धमेवेति भावः। तथाप्यङ्गुल्या· काशेति मूलस्यम्। यद्यप्येवं दलावयवाकाशविभागादेव दलाकाशवि· भागोऽपि स्यादिति दलद्वयविभागजन्यत्वं तस्यासिद्धमेव। न च परमाणुद्वयविभागेन परमाण्वाकाशविभागस्वीकारादेव समीहित· सिद्धिरिति वाच्यम्। तथासति परमाणुद्वयसंयोगजपरमाण्वाका· शसंयोगस्यापि स्वीकारापत्तेः। तथापि यदजनकेत्यादिव्याप्तावप्र· योजकत्वमेव दूषणमिति भावः।

भेणस्तन्त्वाकाशसंयोगो न स्यादिति। अस्तु तथाप्यङ्गुल्याकाश-संयोगाच्छरीरसंयोगवत् तन्त्ववयवसंयोगादेव तन्त्वाकाशसंयो-गोपपत्तेः। यत्पुनरुक्तमत्र कैश्चित्—एककर्महेतुत्वे विभागस्य द्रव्यविरोधित्वाविरोधित्वमनुपपन्नं कारणावैचित्र्ये कार्यवैचित्र्य-स्याकस्मिकत्वप्रसङ्गादिति(१)। तन्न। एकस्यैव कर्मणः संयोगवि-भागजनकत्वदर्शनात्। तथा कारणाकारणविभागजन्यविभागः यथाङ्गुलीतरुविभागात् पाणितरुविभागः।

नन्वत्र किं प्रमाणम्। विभक्तबुद्धिरिति चेन्न। तदसिद्धेः, अन्यथा कर्मापि किं नाङ्गुलीकर्मजं स्यादिति भूषणः। तदसङ्ग-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

म्भकसंयोगविरोधिविभागजनकं वंशदलकर्म्म स्यात्तदा द्रव्यारम्भक-संयोगाविरोधिविभागजनकं न स्यादि(?) उपाधिरेवेति सिद्धः कारण-द्वयविभागपूर्वककारणाकारणविभाग इति भावः।

एवं सत्येकस्य कर्म्मणो द्रव्यजनकद्रव्याजनकसंयोगद्वयजन-कतापि न स्यादित्याह—नन्वेवमिति। अभ्युपगम्याह अस्त्विति। तर्हि तन्त्वाकाशसंयोगो न स्यादेवेत्याह तन्त्ववयवेति। अंशुसंयो-गादेव तन्त्वाकाशसंयोगसम्भवादित्यर्थः। ननु कर्म्मणि वैचित्र्यमन्त-रेण किञ्चित्कर्म विरोधिनं किञ्चिच्चाविरोधिनं विभागं जनयतीति नियमो न स्यादित्यवश्यं वैचित्र्यमभ्युपेयमित्याह—एककर्म्मेति। यथा वैचित्र्यमन्तरेणैव संयोगविभागलक्षणविरुद्धकार्य्यकारित्वं तथा प्र-कृतेऽपि स्यादित्याह एकस्यैवेति। कारणद्वयविभागजं कारणाकारण-विभागं प्रसाध्याभ्युपगमेन संयोगप्रतिबन्दिं निराकृत्य संप्रति कार-णाकारणविभागपूर्व्वकं कार्य्याकार्य्यविभागं साधयति तथेति।

तदसिद्धेरिति। अङ्गुलितरुविभागादयं हस्ततरुविभाग इति प्रत्य-यासिद्धेरित्यर्थः। कर्म्मापीति। अङ्गुलीकर्म्मणा हस्तकर्म्मेत्यपि स्यादि-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

अन्यथेति। यदि विभक्तबुद्धिं विनापि विभागस्तदाऽङ्गुलिकर्मणा शरीरकर्मैव जन्यत इति किं न कल्प्यते तज्जनितविभागाच्छरीरतरु-

---

(१) कत्वापत्तेरिति मिश्रसंमतः पाठोऽत्र द्रष्टव्यः।

तम् । यथैकदेशसंयोगविभागाभ्यां देवदत्ते संयुक्तविभक्तबुद्धिः न तथा अङ्गुली(१)कर्मणा देवदत्तश्चलतीति मतिरिति युक्तिसम्भवात् । रथे चलति देवदत्तचलनाप्रतीतिवत् स्यादिति चेत् । न, रथेन गत इति प्रतीतेः सम्भवात्(२)। कर्मणश्च संयोगविभागजनकत्वावधारणनियमात्, सजातीयारम्भकत्वानुपलम्भाच्च । अवयवकर्मैव सर्वत्र विभागारम्भकमस्तु, अन्यथा अवयवसंयोगेऽप्यसंयोगिना विभागेऽप्यविभागिना युतसिद्धिप्रसङ्गात् । मैवम् ।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

त्यर्थः । अङ्गुलीतरुविभागानन्तरं हस्ततरुविभागप्रत्ययस्तावत् सर्वसिद्धः स कारणविभागमेव स्वकारणमाक्षिपतीत्याह यथैकदेशेति । यथा संयोगविभागजनकत्वमुभयसिद्धं तथा कर्म्मजनकत्वं कर्म्मणो न कस्याचित्सिद्धमित्याह कर्म्मणश्चेति । अङ्गुलीकर्म्म शरीरपर्य्यन्तं विभागं जनयति विभागत्वं तस्य कुत इत्यत आह अवयवेति । असम्भव-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

संयोगनाशोत्पत्तेरित्यर्थः । यत्प्रमाणगम्यं यत् तदभावस्तदभावं गमयतीति स्थिते सत्याह यथैकदेशेति । चलतीतिप्रतीतेश्च प्रत्यक्षाया अभावेऽपि तत्र कारणाव्यभिचारिकार्येण लिङ्गेनानुमानिकी साऽस्त्येवेत्याह कर्मणश्चेति । सजातीयेति । ननु यत्र नोदनेन कर्म जन्यते तत्र कर्मारम्भकं क्रियावद्द्रव्यसंयोगविशेषस्य नोदनत्वात् । मैवम् । तत्र कर्मणः कर्मासमवायिकारणत्वाभावात्, तस्यैव चात्र निषेध्यत्वात् । युतसिद्धीति । वस्त्रोदकादौ तथा दर्शनादित्यर्थः । नन्वङ्गुलीकर्मैव शरीरतरुविभा-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः ।

यत्प्रमाणगम्यमिति । यदेकप्रमाणगम्यमित्यर्थः । कारणाव्यभिचारिकार्येणेति । यद्यप्येवमङ्गुलीकर्मणोऽङ्गुलिसंयोगानुमाने शरीरसंयोगानुमानं, तथापि प्रत्यक्षस्थले व्याप्तिग्रहे अङ्गुलीसंयोगेनैव तदनुमानमिति भावः । ननु नोदनेति । विशिष्टस्य नुद्यकर्मजनकत्वे नोदनकर्मापि जनकम् कर्मवद्द्रव्यसंयोगरूपत्वान्नोदनस्येति भावः । नोदककर्मणोऽनुद्यकर्मनिमित्तत्वेऽपि न समवायित्वं तदेव चात्र निषेध्यमित्याह तत्र कर्मण इति ।

---

(१) विभक्तप्रत्ययस्तथा नाङ्गुलीति प्रा० पु० पाठः ।

(२) प्रतीतिनियमात् इति प्रा० पु० पाठः ।

न हि तत्संयोगित्वेऽप्यसंयोगित्वं युतसिद्धिः, अपि त्वसम्बद्धयोः सत्त्वम् । न च तन्नित्यसमवायपक्षे सम्भवति । न च कर्मैवारम्भकम् , व्यधिकरणत्वात् ॥ इति विभागः ॥

द्विपृथक्त्ववत् द्विपरत्वमपि किं न स्यादिति चेन्न । उभयवृत्तीनां गुणानां विजातीयपरस्परावधिसापेक्षव्यवहारगोचरत्व-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

द्वयोर्द्वयोरपि विद्यमानत्वं युतसिद्धिरतः सावयवावयवि(?),(१)किञ्च व्यधिकरणमङ्गुलीकर्म कथं हस्तादिविभागं जनयेदित्याह नचेति ।

द्वौ पराविति प्रत्ययदर्शनादाह द्विपृथक्त्ववदिति। उभयवृत्तिगुणानामिति । इतरानिरू+पकानामुभयवृत्तीनां +गुणानामित्यर्थः । भवति हि घटेन संयुक्तः पटः पटेन विभक्तो घटो घटाच्च विभक्तः पट इति परस्परावधिको व्यवहारः, द्वित्वादिकं च प्रतियोगिनिरूप्यमेव न +भवतीति भा+वः । द्विपृथक्त्वे यद्यपि पृथक्त्वावच्छेदेन न परस्पराव धिकत्वं, तथापि तद्विजातीयं यदेकपृथक्त्वं तद्घटितपरम्परावधिसापेक्षव्य-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

गारम्भकं स्यादत आह न चेति । सामानाधिकरण्येनैव तयोः कार्यकारणभावादित्यर्थः ॥

द्विपृथक्त्ववदिति । द्वौ पृथगिति पृथक्त्वस्य द्वित्वेनान्यूनानतिरिक्तवृत्तितयाऽनुभवात् यथा द्विपृथक्त्वं व्यासज्यवृत्ति गुणन्तरं तथा द्वौ पराविर्त्यनुभवात् द्विपरत्वमङ्गीकार्यमित्यर्थः । उभयवृत्तीनामिति । उभयवृत्तीनां गुणानां स्वेतरविजातीयत्वं गुणत्वसाक्षाद्व्याप्यजात्या भवति यथा संयोगे । यद्यपि द्विपृथक्त्वेप्येकपृथक्त्वजातीयत्वमेव, तथापि तत्र परस्परापेक्षव्यवहारगोचरत्वमस्ति घटात् पटः पृथक् पटाच्च घटः पृथगिति प्रत्ययात्; तथाच यदि द्वित्वसमानाधिकरणेन पृथक्त्वेन द्वौ पृथगिति धीः स्यात् तदा घटात् पटाच्च घटपटौ

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

दृष्टान्तबललभ्यां युक्तिमाह द्वौ पृथगिति । उभयवृत्तीनामितीति । यत्र स्वनिष्ठगुणत्वसाक्षाद्व्याप्यजात्या विजातीयमव्यासज्यवृत्ति गुणान्तरं तत्र व्यासज्यवृत्तेर्गुणस्य स्वीकारः यथा संयोगविभागयोः,

(१) मूलादर्शपुस्तकान्तिमपृष्ठद्वैयेककोणभागस्यात्यन्तं शीर्णतया(?)एतच्चिह्नस्थलेषु सर्वत्र पाठः स्वयमेव विद्वद्भिर्यथासंगति संयोज्यः, पठनीय स्थलविशेषेष्वस्माभिर्यथामति + एतच्चिह्नाङ्कितो योजितस्तस्य युक्तत्वं सुधीभिर्विभावनीयम् ।

नियमात् । अत्र च तथाऽऽवृत्तौ द्विपरत्वव्यवहारस्य द्वित्वैकार्थसमवायनिबन्धनत्वात् । अस्तु वा तदपीत्यलं विस्तरेण ॥ इति परत्वापरत्वे ॥

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

वहारगोचरत्वम्, अत एव तत्र परत्वापरत्वव्यवहारो नतु परापराविति । समदेशस्थयोरपि नाऽन्योन्यावधिकत्वमत एव परत्वाभ्यामेव द्वित्वस मानाधिकरणाभ्यां द्वौ पराविति व्यवहारो द्वौ रूपवन्ताविति वदिति भावः। सूत्रे द्विपरत्वं(?) द्वमिति तदभ्युपगमेऽपि न सिद्धान्तक्षतिरित्याह अस्तुवेति ।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

द्वौ पृथगित्यपि धीः स्यात्, अत्र त्वेकपरत्वाभ्यां द्वित्वसमानाधिकरणाभ्यामेव द्वौ पराविति प्रतीत्युपपत्तेरित्यतिरिक्तं गुणान्तरं न कल्प्यते, न हि समानदेशस्थयोः संयुक्तसंयोगे विशेषोऽस्ति, न च तद्व्यतिरेकेण भवतः, अपि च एतौ समानदेशस्थौ पराविति प्रतीत्या अतिरिक्तं द्विपरत्वं न सिद्ध्यति, तावेव हि परत्वावधित्वाश्रयौ भवतः याभ्यामन्तरावर्तिनि मध्यत्वं, न चात्र तथा समानदेश-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

यत्र वा सजातीयस्यैकैकवृत्तेः परस्पराश्रयावधिकव्यवहारजनकत्वं यथा द्विपृथक्त्वादेः, यत्र वा प्रतीत्यनुपपत्तिर्यथा द्वित्वादेः, प्रकृते त्वेकवृत्तिपरत्वस्यापि स्वीकाराच्च प्रथमं, समानदेशस्थयोः परस्परापेक्षपरत्वादसमानदेशस्थयोश्च तथा प्रतीत्यभावाच्च द्वितीयं, द्वित्वसामानाधिकरण्यमात्रेणैव प्रतीत्यनुपपत्तेश्च न तृतीयस्वीकारबीजमस्तीति वस्तुगतिः । एवञ्च प्रथमस्वीकारबीजप्रतिपादनार्थमुभयवृत्तिगुणानामित्यादि, तच्चात्र नास्त्येवेति भावः । तदभावेऽपि द्विपृथक्त्वं स्वीक्रियत एवेति शङ्कां द्विपृथक्त्वेऽपीत्यादिनोत्थाप्य द्वितीयबीजनिरासार्थं तथापीत्यादि, तृतीयबीजनिरासार्थमत्र त्वेकपरत्वाभ्यामित्यादीति । एवञ्च विजातीयपरत्वेन गुणत्वसाक्षाद्व्याप्यजात्यव्यासज्यवृत्तिविजातीयत्वेन परस्परावधिसापेक्षव्यवहारगोचरत्वेन वा एकवृत्तितज्जातीयगुणयोरुभयवृत्तीनां नियमात् । इदमुपलक्षणं प्रतीत्यनुरोधाच्च अत्र तु तदभावादिति मूलार्थ इति सर्वतात्पर्यम् । नहि समानदेशस्थयोरिति । तथाच संयुक्तसंयोगविशेषाभावादेव नैकापेक्षयाऽपरत्वोत्पत्तिरिति न तथाप्रतीतिप्रसङ्गस्तत्रेति भावः । परत्वावध्याश्रयाविति । परत्वाश्रयोऽवधित्वाश्रयश्चेति भावः । समानदेश-

बुद्धिर्न ज्ञाततागम्या । तदभावेऽपि शशविषाणादिविकल्पोत्पत्तेः । सम्बन्धिद्वयसम्बन्धेषु प्रत्येकं सामान्यालम्बनमिति चेत् । न, तथासत्यवस्तुविषयतानुपपत्तेः । तथासति कथं घटस्य ज्ञानमिति चेन्न । ज्ञाततापि कथमिति तुल्यत्वात् । आधाराधेय-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

इदानीं भट्टाभिमतां ज्ञाततां प्रतिक्षिपति बुद्धेरिति। शशविषाणादीत्यतीतानागतोपलक्षणम्, तत्राश्रयाभावे ज्ञातताधीनस्य(?) वाज्ञानानुमानं न स्यादित्यर्थः । नन्वतीतादिस्थले यत्र सम्बन्धिद्वयं नष्टं तत्र तत्समावेशविद्यमान एव ज्ञातताधीनं, यद्वा यत्र ज्ञानं शब्दादेव कः(?) विद्यमाने घटादावतीतेऽपि घटत्वादिसामान्यावलम्बनैव ज्ञाततेति शङ्कते सम्बन्धिद्वयेति । एवं सत्यन्यत्राहितया ज्ञाततयाऽन्यत्र ज्ञातव्यवहारो न स्यादिति परिह+रति नेति । न+नु यदि ज्ञातताख्यसम्बन्धोऽयमस्य ज्ञानेन सह न स्यात्तदा घटस्य ज्ञानमिति कथं स्यादित्याह तथासतीति। यथा ज्ञाततायाः स्वभाव एव सम्बन्धस्तथा ज्ञान-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

स्थयोः परस्परापेक्षया संयुक्तसंयोगबहुत्वाभावेन परत्वानुत्पत्तेश्च ।

ज्ञानमतीन्द्रियत्वादसाधारणकार्यानुमेयमसाधारणं च कार्यं ज्ञातताख्यं विषयवृत्तीति मतं निराकरोति बुद्धिरिति । शशविषाणादावित्यादिशब्देनातीतादिविषयकसविकल्पकसङ्ग्रहः । शशविषाणादिविकल्पानामप्यनुभवोऽस्ति, न च तत्र तल्लिङ्गमिति किमनुमापकं स्यादित्यर्थः । सम्बन्धीति । शशो विषाणं समवायश्चेति त्रयं भासते तच्च विद्यमानमेवेति तन्निष्ठं तल्लिङ्गमनुमापकमित्यर्थः । तथासतीति । विषयस्य सत्त्वात् बाधाभावे भ्रमत्वानुपपत्तेरित्यर्थः । ननु विषयविषयिभावान्यथानुपपत्त्या ज्ञानेन विषये धर्मः कश्चिदाधीयत इति कल्प्यत इत्याह तथासतीति । ज्ञाततायामसत्यामित्यर्थः । विषयाभावात्तत्रैव फलं नान्यत्रेत्यस्यापि नियमस्यानुपपत्तिरित्याह ज्ञाततापी-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

स्थयोः परस्परापेक्षयेति । पूर्वमेकापेक्षपरत्वमपरत्वं वा नोत्पद्यत इत्युक्तमधुना तूभयापेक्षं परत्वं नोभयत्र येन तथाप्रत्ययप्रसङ्ग इत्युच्यत इति न पौनरुक्त्यम् ।

न च तत्र तल्लिङ्गमिति। समवायिकारणाभावेन ज्ञाततानुत्पतेरित्यर्थः।

भावादिति चेन्न। तस्यापि नियमानुपपत्तेः। स्वभावादिति चेत्, तुल्यम्। घटो ज्ञात इति चाक्षुषी प्रतीतिरनुपपन्नेति चेन्न। अयं रुष्टस्तुष्टो दुःखितो हृष्ट इतिवदुपपत्तेः। फलानाधारत्वे घटं जानामीति कर्मत्वानुपपत्तिरिति चेन्न। हानादिव्यवहारजननादेवोपपत्तेः। तस्यैव कथं तदाधारत्वमिति चेन्न। अभावादेवोपपत्तेः। ज्ञायते च मानसप्रत्यक्षात्। जिज्ञासापेक्षमनोजन्यत्वे वर्तमाना-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

स्यापीत्याह+तुल्यमिति। ज्ञाते घटे+ज्ञाततायुपनीतभानामिति दृष्टान्तेन दर्शयति अयमिति। परसमवेतक्रियाफलशालित्वं कर्म्मत्वं करणव्यापारविषयत्वं वा कर्म्मत्वं ज्ञानफलज्ञातताभावे+कथं स्यादित्याह+फलेति। हानोपादानादिकमेव फलमुच्यते तदधीनैव कर्म्मतेत्याह हानादीति। उपेक्षणीयेऽपि परम्परासम्बन्धः संस्कार एव फलं, तच्च तत्र नानुपपन्नमतीतादौ (?)येति भावः। ननु लिङ्गाभावे कथं ज्ञायेतेत्याह ज्ञायते चेति। ननु संयुक्तसमवायेन मनसा ज्ञानग्रहे ज्ञानधाराऽनिवृत्तिः, जिज्ञासापेक्षया च उभयाग्राह्यस्य नाशे जानामीति वर्त्त-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

ति। उपकारस्यापि नियतविषयोत्पादो ज्ञानस्वभावादेवेति यदि तदा तत एव विषयतानियमोऽपीति शङ्कोत्तराभ्यामाह स्वभावादितीति। एतच्चावश्यं वाच्यम्, अन्यथाऽतीतादिविषयत्वानुपपत्तेस्तत्रोपकाराधानस्याशक्यत्वात्। न च तत्रापि तद्धर्मसामान्याधारं किञ्चित्कल्प्यम् तेन तस्यैव विषयत्वप्राप्तेः। ननु ज्ञातो घट इत्यनुभवात् प्रत्यक्षमेव तत्र मानमित्याह घटो ज्ञात इति। ज्ञानविशिष्टताप्रत्यय एवायं नतु तदतिरिक्तविषयः, अन्यथातिप्रसङ्ग इत्याह अयमिति। ननु ज्ञानादिक्रिया स्वकर्मणि फलजनिका क्रियात्वात् गमनवत्, अन्यथा घटादेः कर्मत्वं न स्यात् परसमवेतक्रियाफलशालिनः कर्मत्वादित्याह फलेति। व्यवहारोत्पत्तेः पूर्वं तस्यापि न नियामकत्वमित्याह तस्यैवेति। हानादिव्यवहारस्यैवेत्यर्थः। नाप्यतीन्द्रियं ज्ञानं येन तद्व्यवहारानुपपत्त्या तत्कल्पनमित्याह ज्ञायते चेति। ननु यदि योग्यज्ञानं तदा संयुक्तसमवायेन मनःप्रत्यासत्त्या ज्ञानपरम्परैव ज्ञेया न तु विषयान्तरग्रहः स्यात्, ततो योग्यमपि जिज्ञासया ज्ञायत इति मन्तव्यं, तथा च जिज्ञासाकाले ज्ञानस्यातीतत्वात् वर्त्तमानाभासता

ऽवभासानुपपत्तेः। तदनपेक्षत्वे त्वनवस्थेति चेत्। न, अनुव्यव-
सायप्रतीतिसामग्रीप्रतिबन्धकसुखादिविरहविशिष्टस्यैव ज्ञानमनः-
संनिकर्षस्य प्रतीतिहेतुत्वात् ॥ इति बुद्धिः ॥

संस्कारश्च वेगात्मा आपतनादेको न भवति, उत्तरसंयो-
गविरोधित्वात् कर्मवत्। न चैतदसिद्धम्, अन्यथाऽनाशप्र-
सङ्गात्। दूरसंयोगस्तद्धेतुरिति चेन्न। अन्तिकेऽपि घनसंयोगेन
नाशात्। सोऽपीति चेन्न। अनियतहेतुकतापत्तेः। संयोगभेद
इति चेत्। न, संयोगिजातिवैचित्र्ययोरनुपपत्तेः।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

मानोल्लेखानुपपत्तेरिति शङ्कते जिज्ञासेति। अनुव्यवसायप्रतीतिरि-
त्यत्र षष्ठीसमासेन कर्म्मधारयेण वा(१)। सुखादिविरहेति। तीव्रसंवे-
गिसुखदुःखाद्यभावविशिष्टस्तत्सामग्र्यभावविशिष्टो वा मनःसन्नि-
+कर्षो वा हेतुरित्यर्थः।

इष्वादिक+र्मणा जनितो वेगः पतनपर्य्यन्तमेक एवानुगत इति
मतमास्कन्दति संस्कार इति। न चैतदिति। उत्तरसंयोगनाश्यत्वमित्यर्थः।
सोऽपीति। बन्द्विरेव घनसंयोगो दूरसंयोगो(?) नुगमः स्यादित्यर्थः।
संयोगभेदकृतः संयोगद्वाराजातिभेदकृतो वा न संयोगभेदोऽस्ति सं-
स्कारनाशकोऽनुगत इत्याह संयोगीति।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

ज्ञानस्य न स्यादित्याह जिज्ञासेति। वस्तुतो ज्ञानस्य जिज्ञासापेक्षाया-
मप्यनवस्थैव, जिज्ञासा हि धर्मिज्ञानपूर्विका तज्ज्ञानमपि जिज्ञासा-
जन्यं सापि ज्ञानजन्यैव। अनुव्यवसायेति। तीव्रसंवेगिमनोग्राह्यगुणा-
न्तराभावो ज्ञानग्रहणकारणमित्यर्थः।

इष्वादावुत्तरसंयोगेनाद्यकर्मनाशे तज्जनितो वेग आपतनमेक
एवोत्तरोत्तरकर्मजनक इति मतमाक्षिपति संस्कारश्चेति। अन्यथेति। य-
द्युत्तरसंयोगनाश्यो न वेगः स्यात् तदा तन्नाशकान्तराभावात् तेन
कर्मपरम्परा जन्येतेत्यर्थः। संयोगीति। संयोगविशेषो न संयोगिकृतो
न वा जातिकृत इत्यर्थः।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

तीव्रसंवेगीति। फलबलेन सुखादिग्रहसामग्र्या ज्ञानग्रहप्रतिबन्धक-

---

(१) भाव्यमिति शेषः।

नैवम्। अबाधितप्रत्यभिज्ञानसिद्धत्वात्, नाशस्य चोभयहेतुकत्वात् आश्रयविरोधिनाशोत्पादहेतुकगुणनाशवत्। न च कर्मणि तथात्वम्, दूरादूरघनाघनोत्तरसंयोगमात्रेण कर्मणो नाशदर्शनात्। न च वेगस्यैकत्वे कर्मसन्तत्यनुपरमः, वेगसन्तानो-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

अबाधितेति। +वेगस्तावत् शरे +प्रथममुत्पन्नस्तेनैव गच्छति शर इत्यबाधितप्रत्यभिज्ञानबलादेक एव तत्र वेगश्च, किञ्च भावनाख्यसंस्कारत्वेन स्थिरत्वानुमानं मन्दतरत मादिव्यवहारस्तु वेगजनककर्म्मजननिबन्धनः। उभयहेतुकत्वादिति। (स्वस्तिक)घनसंयोगदूरसंयोगहेतुकत्वमित्यर्थः। ननु तथाप्यनियतहेतुकत्वं न समाहितमतो दृष्टान्तमाह आश्रयेति। यथा(?) नोत्पादः गुणनाशकोऽनुगत एव तथा प्रकृतेऽपीत्यर्थः। ननु कर्मापि स्थिरमस्तु क्वचिद्घनसंयोगः क्वाचिच्च दूरसंयोगोऽनुगत एव तन्नाशकः कल्प्यतामित्यत आह नचेति। कर्म्मण +उत्तरसंभोगमानाश्यत्वा+न्नैवं एव कल्पनेत्यर्थः। ननु यदि यावदिषुपतनमेक एव वेगोऽभ्युपेयस्तदा पातो न स्यादेव वेगेनोत्तरोत्तरकर्म्मसन्तानजननसम्भवादित्यत आह नचेति।

न्यायलीलावतिप्रकाशः

अबाधितेति। कार्यसन्तानस्यैकेनैव वेगेनोपपत्तेरनेकत्वेमानाभावाद्वेगत्वव्याप्य(१)जातित्वेन स्थिरवृत्तित्वानुमानाच्चेत्यपि द्रष्टव्यम्। न च प्रत्यभिज्ञानबलात्कर्मणोऽप्यैक्यं सिद्ध्येदिति वाच्यम्। कर्मण एकत्वेन विभागजननेऽनपेक्षतया स्वोत्पत्त्यनन्तरमेव यावदुत्तरदेशविभागोत्पत्त्यापत्तेः। उभयेति। दूरसंयोगो घनसंयोगश्चेत्युभयम्। वेगसन्तानेति। ननु कर्मैव कर्म जनयतु किं वेगेन, नच कर्मसन्तानानुपरमः यथा कश्चिदेव वेगः कर्मजनको न चरमस्तथा कर्मापि किञ्चिदेव कर्मजनकं नान्त्यामित्युपगमात्। अत्राहुः। उत्तर-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

त्वामिति भावः॥

संस्कारत्वव्याप्येति। त्रिनश्यदवस्थद्रव्योत्पन्नवेगत्वे व्यभिचार इति जातिपदम्। कर्मण एकत्वेनेति। इदमापाततो, वस्तुतो वेगस्य उत्तरसंयोगमात्रनाश्यत्वे उत्तरकर्मोत्पत्तिर्न स्यादसमवायिकारणस्य कार्यसमानकालतानियमादिति द्रष्टव्यम्। यथा कश्चिदेव वेग

(१) संस्कारव्याप्येति विवृतिकृदाभिमतः पाठः।

परमवदुपपत्तेः ॥ इति संस्कारः ॥

इति श्रीमदाचार्यवल्लभकृता न्यायलीलावती समाप्ता ॥

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

+यथा भवन्मते वेगसन्तानोपरम+स्तथाऽस्मन्मते कर्मसन्तानोपरमसम्भवात्, वेगप्रत्यभिज्ञा त्वस्मन्मतेऽधिकेति भावः ।

इदमिह लीलावत्यामत्यासङ्गेन विदितभावायाम् ।
श्रीशङ्करेण रचितं क+ण्ठाभरणं विराजतां लोके+ ॥(१)

स्वभ्रातुर्जीवनाथस्य व्याख्यामाख्यातवान् यतः ।
मत्पिता भवनाथो यान्तामिहालिखमुत्तमाम् ।
पित्रा यद् भवनाथेन व्याख्यातं तदिहालिखम् ॥
व्याख्यानगुणे (१)

इतिमहामहोपाध्यायश्रीभवनाथात्मजमहामहोपाध्याय-श्रीशङ्कररचितं लीलावतीकण्ठाभरणं समाप्तम् ॥

न्यायलीलावतीप्रकाशः

कर्म न कर्मजन्यं कर्मत्वात् आद्यकर्मवत् । नचैवमुत्तरकर्म न वेगजन्यं कर्मत्वात् आद्यकर्मवदित्यपि स्यात्, वेगग्राहकमानबाधितत्वात्, सोपपत्तिकस्य वेगेन गच्छतीतिप्रत्यक्षस्यानुपपत्तेः प्रतिकूलतर्कपराहतत्वाच्चेति ॥

यस्तर्कतन्त्रशतपत्रसहस्ररश्मिर्गङ्गेश्वरः सुकविकैरवकाननेन्दुः ॥
तस्यात्मजोऽतिगहनं कणभक्षशास्त्रं प्राकाशयत्कृतिमुदे बुधवर्धमानः

इति श्रीमहामहोपाध्यायगङ्गेश्वरसुतश्रीमन्महामहोपाध्याय-श्रीवर्द्धमानकृतलीलावतीप्रकाशः समाप्तिमगात् ॥

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

इति । इदं च वेगनानात्वाभ्युपगमेन । उत्तरकर्मेति । यद्यपीदमप्रयोजकं, तथापि नानापुरुषसाधारणैकवृत्तिसजातीयधर्ममात्रस्य प्रतिबन्धकत्वकल्पनात् कर्मणोऽपि कर्मप्रतिबन्धकतया तदसमवायिकारणत्वमिति भावः । वेगेति । कर्मजनकत्वेनैव ततसिद्धेरिति भावः । सोपपत्तिकस्येति । वेगेन गच्छतीति प्रत्यक्षेण वेगैक्यसिद्धेः, कर्मणश्चानेकत्वेन तस्यासमवायिकारणत्वे गौरवपराघाताच्चेति भावः ॥

इति महामहोपाध्यायशङ्करभगीरथविरचिता लीलावती-प्रकाशिका समाप्ता ॥

७१ ब्रह्मसूत्रशाङ्करभाष्यम्। चतुःसूत्र्यन्त पूर्णानन्दीय व्याख्या सहितया श्रीगोविन्दानन्द प्रणीतया रत्नप्रभया समन्वितम्। सम्पूर्णम्। [वेदान्तविभागे ९] रु० ६—०

७२ सिद्धान्तशिरोमणिः। श्रीभास्कराचार्य विरचितः। वासनाभाष्य सहितः ज्योतिषाचार्य म०म० श्री ६ मद्बापूदेवशास्त्रिकृतटिप्पणी सहितः। "गणिताध्यायः"। रु० २—०।
"गोलाध्यायः"। रु० २—० [ज्यो० वि० ४] सम्पूर्ण रु० ४—०

७३ काकचण्डीश्वरकल्पतन्त्रम्। पण्डित रामकृष्ण शर्म्मणा सम्पादितम्। पण्डित बटुकनाथ शर्म्मा एम. ए. साहित्योपाध्याय इत्येतेन लिखितया प्रस्तावनया सनाथीकृतम्। [आयुर्वेद शास्त्रविभागे १] रु० ०—८

७४ किरातार्जुनीयम्। श्रीमत्कविकुलचूडामणिभारविविरचितम् मल्लिनाथसूरिकृतया घण्टापथसमाख्यव्याख्यया तथा पं० श्रीगङ्गाधरशर्मणा कृतया सुधाऽऽख्यव्याख्यया समलङ्कृतम्। [सर्गत्रयमात्रम्]। [काव्य वि० १०] रु० ०—१२

७५ चन्द्रालोकः। पीयूषवर्षश्रीजयदेवकवि प्रणीतः। श्रीमत्पद्मनाभमिश्रापराभिधान प्रद्योतनभट्टाचार्य विरचितया चन्द्रालोकप्रकाशापराख्य 'शरदागम' टीकया सङ्कलितः। साहित्याचार्येण खिस्ते इत्युपाख्यनारायणशास्त्रिणा भूमिकादिभिः सम्भूष्य सम्पादितः। [अलङ्कार वि० ३] रु० ०—१२

७६ किरातार्जुनीयम्। श्रीमत्कविकुलचूडामणिभारविविरचितम्। मल्लिनाथसूरिकृतया घण्टापथसमाख्यया तथा पं० श्रीकनकलालशर्मणा कृतया भावार्थदीपिनीव्याख्यया समलङ्कृतम्। [सर्गत्रयमात्रम्] [काव्य वि० ११] रु० ०—६

७७ शक्तिवादः, श्रीगदाधरभट्टाचार्यप्रणीतः, पण्डितप्रवरश्रीहरिनाथतर्कसिद्धान्तभट्टाचार्यविरचितविवृतिसहितः। [न्यायविभागे १०] रु० ३—०

७८ माथुरीपञ्चलक्षणी। पं श्रीउमानाथज्र्यौलकृतव्याख्या सहिता तथा माथुरीसिंहव्याघ्रलक्षणम्। पं० श्रीहरिरामशुक्ल विरचितया व्याख्यया सहितं तथा पं० श्रीहरिहरशास्त्रि सङ्कलित माथुरीपञ्चलक्षणी क्रोडपत्रेण च। [न्याय वि० ११] रु० ०—६

७९ रसाध्यायः। टीकया संवलितः। [आयुर्वेदशास्त्र वि० २] रु० ०—१०

८० (१) पाणिनिव्याकरणे वादरत्नम्। न्यायव्याकरणाचार्य मीमांसक शिरोमणि पं० सूर्यनारायणशुक्लेन विरचितम्। (तत्र च न्यास परिष्कारपरिशिष्ट भेदेन प्रकरण त्रयम् यत्र पञ्चन्यून सार्धशतसूत्रेषु १४५ महताटोपेन न्यासाविचारताः तत्र प्रथमं प्रकरणं मुद्रितं प्रथमो भागः। [व्या० वि १०] रु० १—८

८० (२) पाणिनीव्याकरणे वादरत्नम्। द्वितीयोभागः [न्या० वि०] रु० १—४

८१ गणितकौमुदी। [हिन्दीभाषाटीकासहिता] प्रथमापरीक्षापाठ्यनिर्द्धारितगणितसंग्रहपुस्तकम्। [गणितविभागे १] रु० ०—६

८२ छन्दः कौमुदी। [हिन्दीभाषाटीकासहिता] प्रथमापरीक्षापाठ्यनिर्द्धारितछन्दःसंग्रहपुस्तकम्। [छन्दोविभागे ३] रु० ०—६

८३ योगदर्शनम्। महर्षिप्रवरपतञ्जलिप्रणीतम्। तत्र (१) भोजवृत्तिः, [२] भावागणेशवृत्तिः, [३] नागोजीभट्टवृत्तिः, [४] मणिप्रभा, [५] योगचन्द्रिका, [६] योगसुधाकराख्य टीका षट्कसमेतम्। सटिप्पण। [योग० विभागे १] रु० २—०

८४ रघुवंशमहाकाव्यम्। श्रीकालिदासविरचितम्। म० म० मल्लिनाथकृत सञ्जीविनीटीका तथा परीक्षोपयोगि सुधाऽऽख्यव्याख्या सहितः। १ से ४ सर्गः मूल्यम् रु० १—४—० तथा १ से ५ सर्गः रु० १—८ तथा ६ से १० सर्गः। रु० १—८

८५ योगदर्शनम्। पं० श्रीबलदेवमिश्रकृत योगसूत्रप्रदीपिकाख्यव्याख्यया सहितम्। सटिप्पण। [योग वि० २] १—०

८६ काव्यमीमांसा। राजशेखरविरचिता। साहित्याचार्य पं० श्रीनारायणशास्त्रि खिस्ते कृत काव्यमीमांसा—चन्द्रिका टीका सहित [१ से ५ अध्याय] प्रथमोभागः। [काव्यविभागे १३] रु० ०—८

८७ नागानन्दनाटकम् । श्रीहर्षदेवप्रणीतम् । काशीविश्वविद्यालयाध्यापकेन एम० ए० साहित्याचार्य पण्डित श्री बलदेव उपाध्यायेन स्वप्रणीतया भावार्थदीपिकाख्यया व्याख्यया समलङ्कृत्य वृहत् भूमिका हिन्दीभाषानुवादादिभिः सनाथीकृत्य सम्पादितम् । [नाटक विभागे १] रु० १—४

८८ मेघदूतकाव्यम् । महाकवि श्रीकालीदास विरचितम् । मल्लिनाथकृत सञ्जीविन्या, चारित्रवर्द्धनाचार्य विरचित चारित्रवर्द्धिन्या तथा साहित्याचार्य पं० श्री नारायण शास्त्री खिस्तेकृत भावप्रबोधिनीव्याख्या टिप्पण्या च सहितम् । [काव्य० १४] रु० ०—८

८९ जागदीशीव्यधिकरणम् । न्यायाचार्यश्रीशिवदत्तमिश्रविरचित गंगाख्यव्याख्या टिप्पणी सहितम् । (न्यायविभागे १२) रु० २—०

९० काव्यकल्पलतावृत्तिः । श्रीअमरचन्द्रयतिनिर्मिता अरिसिंहकृतसूत्रसहिता । (अलङ्कारविभागे ४) रु० १—४

९१ वैयाकरणसिद्धान्तचन्द्रिका । श्रीरामाश्रमप्रणीता । श्रीसदानन्दकृत-सुबोधिन्या, श्रीलोकेशकरकृत-तत्त्वदीपिकया व्याख्यया च सहिता । पं० श्रीनवकिशोर-शास्त्रिणानिर्मितया चक्रधराख्य महत्या टिप्पण्या अव्ययार्थमालया लिङ्गानुशासन-प्रक्रियया उणादिकोषेण च सहिता । (व्या० वि० ११) पूर्वार्द्धम् । रु० २—८
उत्तरार्द्धं । रु० २—८

९२ त्रिपुरारहस्यम् (महात्म्यखण्डम्) साङ्ख्ययोगशास्त्राचार्य श्रीमुकुन्दलाल शास्त्रिणा संशोधितम् । साहित्याचार्य खिस्ते-इत्युपाख्य पं० श्रीनारायणशास्त्रिणा निबद्धाभ्यां भूमिकाऽध्यायानुक्रमणिकाभ्यां च सहितम् ।(पुराणेतिहास वि०१) रु० ५—०

९३ आपस्तम्बधर्मसूत्रम् । श्रीमद्धरदत्तमिश्र विरचितया उज्ज्वलाख्यया वृत्त्या संवलितम् । (कर्मकाण्डविभागे ७) रु० ४—०

९४ अवच्छेदकत्वनिरुक्तिः । श्रीजगदीशतर्कालङ्कारकृताः । न्यायाचार्य श्रीशिवदत्त-मिश्रविरचित गंगाख्यव्याख्या टिप्पणी सहितः । (न्याय वि० १३) रु० १—४

९५ संस्कारदीपकः । म० म० पण्डित श्रीनित्यानन्दपन्त पर्वतीयविरचितः । संपूर्णः । (कर्मकाण्ड वि० ८) रु० ८—०

९६ वर्षकृत्यदीपकः । कालनिर्णयव्रतोद्यापनसहितः । म० म० पं० नित्यानन्दपन्त पर्वतीय विरचितः । (कर्मकाण्ड वि० ९) रु० ३—८

९७ श्रौतसूत्रम् । श्रीमन्महर्षि-लाट्यायनप्रणीतमग्निष्टोमान्तम् । (कर्म० वि० १०) रु० २—०

९८ नलचम्पूः अथवा दमयन्तीकथा । महाकविश्रीत्रिविक्रमभट्टविरचिता । विषमपद प्रकाशाख्यव्याख्यया सहिता । भावबोधिनी टिप्पणी सहिता । (का० वि०१५) रु० १—४

९९ श्रीब्रह्मसूत्रम् । श्रीभगवन्निम्बार्क महामुनीन्द्रविरचित वेदान्तपारिजात सौरभा-ख्यसूत्रवाक्यार्थेन श्रीश्रीनिवासाचार्यचरणप्रणीत श्रीवेदान्तकौस्तुभभाष्येन च सनाथीकृतम् । (श्रीनिम्बार्कभाष्यम्) (वेदान्त वि० १०) रु० ३—०

१०० वाग्वल्लभः । सर्वथाऽपि नवीनोऽपूर्वः प्रौढः परमोपयोगितया नियतमुपादेयतमश्छ-न्दोनिबन्धः, श्रीमता दैवज्ञाग्रेसरेणागममामिकेण कविपुङ्गवेन दुःखभञ्जनविदुषा विरचितः, तत्सुतेन बहुशास्त्रपारगेण कविचक्रवर्तिना महामहोपाध्यायेन देवीप्रसाद-पण्डितप्रवरेण कृतया वरवर्णिन्या टीकयोपस्कृतः । (छन्दः शास्त्र वि० ४) रु० २—८

१०१ सिद्धान्तलक्षणम् । श्रीजगदीशतर्कालङ्कारकृतम् । न्यायाचार्य श्रीशिवदत्तमिश्र-विरचित गंगाख्यव्याख्या टिप्पणी सहितम् । (न्याय विभागे १४)) रु० १—८

प्राप्तिस्थानम्—चौखम्बा संस्कृत पुस्तकालय, बनारस सिटी ।